

Христо Калчев На лов за Зеления принц

Първа глава

— Аллах Акбар!

— Аллах Акбар! — изреваха ислямските войни.

— Аллах Акбар — повтори Осама Бин Ладен.

— Аллах Акбар!

Мощен призив и молба към бога полетя над пустинята.

— Аллах Акбар — промълви смирено принцът.

— Аллах Акбар! — потрети фанатичното войнство.

Сахара погълна гласовете им. Настана мъртва тишина. Всички чакаха Зеления принц. Той мълчеше, заслушан в своя бог.

— Войни на Аллаха — все пак промълви той. Говореше толкова тихо, че въоръжената тълпа ислямисти полагаше истински усилия да го слуша. — Тук, сред нас, са афгани, суданци, сауди, паки от Кандахар, хашемиди, палестинци, кюрди, шиптъри, либийци... И защо са тук тези доблестни мъже? Отговорът е прост. Да защитят вярата си и унизените си народи. А кой посяга на вярата на тези горди народи? Отговорът е още по-прост и ясен на всички. Високомерните неверници, последователи на Исус, копелето от Назарет.

Осама млъкна за още дълго време, наслаждавайки се на пълната тишина, която божественият му авторитет налагаше.

— Аз познавам християнския свят. Живял съм сред тях. В техни университети получих това, което те наричат образование — Осама плю презрително. — Образованието е тук, войни! Това, което ми нашепва вековната пустиня, е хиляди пъти по-мъдро от всяка магистратура. Вековният опит на правоверните ни чертае пътя към спасението. За предателите на ислямския идеал бърз и безпощаден шириат, за свинеядците — джихат, джихат, джихат, джихат...

Войнството полудя. Фанатичен огън мина през тълпата. Последва див вой и безразборна стрелба във въздуха.

Принцът ги остави да наситят гнева на свирепата си природа и вдигна тънките си, почти безплътни ръце над обвитата с зелена чалма глава.

Отново настъпи гробна тишина.

— Прави сте да се сърдите, доблестни войни на Аллаха. В несправедлив свят живеем и само от нашата воля зависи да го променим!

Осама Бин Ладен млъкна, взрян в кобалтовото свечеряващо се небе над Сахара, после скочи на крака като изхвърлен от катапулт.

— Сред нас са великите войни Хашим от Косово, Шамил от Чечня и емир Хатаб от хашемидското кралство. Нека те водят и направляват нашия джихат за вечна слава на Аллаха!

Принцът се качи на бронирания си джип и потегли на път, следван от охрана.

— Къде отиваш, шейх — попита Абдал ал Джамал, едноокият му верен роб, участник в атентата срещу Ануар Садат, бившият президент на Египет.

— Отново в Кандахар — беше отговорът. — Кадафи се готви да ни изтъргува с Америка. Срещу вдигане на ембаргото е готов да продаде жените си.

* * *

Когато кортежът изчезна в пясъчен прах, пред войнството се изправи млад красавец с вид на манекен на Карден и с безпощадните жълти очи на тигър. Беше по-елегантен от Майкъл Джордан и по-агресивен от Майк Тайсън.

— Аз съм Змията — изкрещя той. — Така ме наричат православните свинейдци, братя мои. Без да си дават и за миг сметка, че аз съм оня вълк, който им прегриза гърлата и отвоюва тяхната светиня Косово за прослава на Аллаха!

Мощен одобрителен рев последва думите на Хашим Тачи и потъна в пясъчното море.

— Знаете, братя, Американците са обявили петдесет милиона награда за принц Осама жив или мъртъв. На смърт са осъдени Шамил, Хатаб, аз и много други борци за правата вяра. Ние знаем кои са езекуторите, но понеже лицата ни са разлепени по всички летища, пристанища и гари и сме извънредно добре познати на убийците, не можем да ги приближим на необходимото разстояние, за да ги ликвидираме. Това ще направите вие — за слава на Аллаха!

Отново мощен фанатичен рев заля Сахара. Хашим вдигна ръка и потуши възторга.

— Аз съм тук, за да набера доброволци за тази достойна мисия. Трябват ми трийсет души, разделени в екипи по десет. Враговете ни са в Русия, Сърбия и България, но ако се наложи, ще ги ударим в сърцето на високомерна Америка. Повтарям, трябва ми трийсет души. Който е готов да умре за славата на Аллаха, да вдигне оръжието си.

Хашим Тачи поиска трийсет, но поне три хиляди ислямисти вдигнаха автоматите си.

Само в оръжията им са хвърлени десет милиона долара, помисли Змията, до като правеше благодарствения поклон на ислямските камикадзета.

— Мюсюлманите гледат на войната като на дискотека! — каза Аркан. — Дали са шиптъри, чеченци или афганци, все едно. Религията ги прави лениви, но войнствени, и с тях няма друга оправия освен тоталното им заробване. Спомни си Сталин как се справи с кавказците, Козел. Разхвърля ги из цял Сибир и ако оная свиня Хрушчов не ги беше върнал, още щяха да мрат като мухи зад полярния кръг. Днес за първи път съвпаднаха нашите и Американските интереси, брат. Осама Бин Ладен е обявен за обществен враг номер 1 и за главата му е отредена награда. Чу ли новините?

— Не — каза Козела. — Спях.

Въпреки че не спеше въобще. С Габриела слушаха целия репертоар на Цеца Величкович.

— Така е, момче. Петдесет милиона за главата на един ислямски боклук — Аркан вдигна чашата си и отпи здрава глътка от македонската мастика, пиеха втори час. — И знаеш ли кой ще спечели този вагон с пари?

— Кой?

— Ти! Наздраве и честито!

Козела мълча много дълго.

— Трябва ми руска протекция... На много високо ниво... Ако е възможно министър-председателят.

— Путин? — Аркан се изсмя високо, Козела чу презрителна нотка в гласа му. — Мислил съм за такъв вариант. Кой ни дава гаранции, че оня зомби Елцин няма да го уволни утре?

— Ако го уволни утре — лошо, но вдругиден ми стига. Аркан веднага стана сериозен.

— Убеди ме, Козел — вдигна телефона и заповяда да го свържат със секретариата на Кремъл. — Ще чакаме, но, ей богу, аргументът ти е железен.

Минаха петнайсетина минути, преди да повикат войводата на телефона, и още толкова, до като се върне. Изглеждаше умислен, дори угрижен.

— Познаваш ли добре братя Чорни?

— Знам, че са трима, но само Майкъл е в София. Мислех, че съм го свитнал, но ми пробутаха мюре. Някакъв манекен.

Аркан отпи глътка мастика и каза тихо, почти шепнешком:

— Проблемите стават все повече, Козел, йебем му пичку матк! Човек не знае от къде да ги подхване.

На другия ден Елцин подаде оставка и посочи Путин за свой приемник.

На 22 октомври в София и Белград беше слънчево циганско лято, в Москва — люта зима.

— Знаеш ли кой съм, генерале?

— Да... — Козела направи пауза и добави: — Бивш генерал...

— В КГБ няма бивши служители. Поне живи. Абревиатурата може да се смени, но не смисълът, целта и средствата. Ясно ли се изразявам?

— Напълно.

— Радвам се да го чуя. колко смъртни присъди имаш, генерале.

Козела се усмихна кисело.

— Престанах да ги броя... От нашето правителство, от гангстерите в Америка, от вашата мафия!... Честно казано, изпуснах им края.

— Отменям всичките, Козел. Това ще бъде моят подарък за един смел, горд и напатил мъж — събеседникът му се усмихна подкупващо. — Разбира се, ти ще трябва да заслужиш тази амнистия.

Козела се прибра в хотела, нарамил зелена брезентова раница, видимо тежка. Габи гледаше новините, завита с две одеяла. И от топлина пестяха тия шибани руснаци.

— Какво си помъкнал като магаре? — разсеяно попита тя.

— Не можеше ли да дадеш един долар на първия тъп мужик? Или не си гледал „Бурлаки на Волга“.

Козела се разсмя искрено.

— Репин. Не всички убийци са невежи тъпащи, момиче. Тази стока не мога да поверя никому.

— Да не си обрал някоя банка?

— Не още, но вътре е всичко необходимо за такава операция.

Габи пребледня.

— Иване?

— Сядай и слушай. След два часа заминавам... Тръгвам на лов за един ислямски терорист. Ако успея, ще получа амнистия по цял свят без България. Разбира се, ще заработя и един милион долара.

Габи хвана ръцете му. Трепереше като лист.

— Опасно ли е? — полу шепнешком, полу през плач попита тя.

Козела я целуна.

— Няма безопасна военна акция, мила.

Хеликоптерите прелетяха над снежните кавказки зъбери и връхлетяха над Нагайската степ. Според картите, с които разполагаше Козела, тук бяха пет от седемте лагера. Машините изплуваха от облаците като ято гарвани и веднага се нахвърлиха върху стръвта. Когато усетиха десанта, някои от чеченците опитаха да избягат, но бяха незабавно разстреляни. Други решиха да не се предават без бой. Десантниците ги разкъсаха като парцалени кукли. Избиха всички мъже между петнайсет и шейсет години, заснеха труповете, но нито Шамил Басаев, нито емир Хатаб бяха сред тях.

— Имаме ли достатъчно гориво? — попита Козела, гледайки картата.

— Можем да ударим и този лагер — отговори млад, плешив майор, посочвайки му най-близкия. — След това ще трябва да се върнем за зареждане.

— Тръгваме! — изкомандва Козела. — всички по машините!

В лагера „Басра“ не завариха никого. Явно по мобилните телефони бяха предупредили, че ги връхлита десант, и се бяха пръснали в степта.

В беса си руските барети струпаха на куп цялото им имущество — палатки, легла, одеяла, хранителни запаси и ги запалиха.

Козела стоеше настрана и пушеше. Можеше да спре това изстъпление. В прерогативите му беше. Но руско-чеченските вражди дълбоко не го засягаха. Той беше тук, за да получи амнистия и да спечели един милион долара и нямаше никакво намерение да се държи като войн от Армията на спасението.

— Бонев вече не е министър. Отмениха ли присъдата му, Хакел?

— По-скоро го забравиха — разсеяно отговори офицерът от ЦРУ. Кой се интересува от бивши величия?

Хакел скочи и хукна из бара. Имаше нещо налудничаво в погледа му, ръцете му трепереха.

— Един милион долара в Копюри по сто тежат точно четирийсет килограма. А това джезве кокали, това ислямско лайно Осама — две хиляди килограма долара! Представяш ли си го?... И той се мотае някъде и вири гъз в прослава на Аллаха.

— Либия? — неопределено каза Козела. В първия момент Хакел не разбра, но после сякаш електричество мина през тялото му.

— Либия? От къде знаеш?

— Анализ, Хакел. До като ти се чудиш как да пренесеш доларите, аз се ровя в Интернет и дебна за някаква следа.

— Либия... това гарантиран анализ ли е?

— Гарантирана е само смъртта ти, глупак такъв, но Осама е в Либия, дълбоко в пустинята... Почти на суданската граница. Трябва да локализираме оазиса, а те са над триста на площ от един милион квадратни километра.

Хакел изглеждаше отчаян.

— 1/1 как се постъпва в такива случаи? — примирено попита Американецът.

Козела се усмихна и направи знак на сервитьорката Пиеха в бар „Арамис“, луксозно малко заведение на булевард „Левски“ — удобно за Хакел, чийто офис беше наблизо, но смъртно опасно за човек с неговата биография.

— Изпратих лъжливи имейли до сто оазиса от името на шейх Хасан, шефът на Хизбула, с едно четиристишие на Омар Хаям за божествеността на Зеления цвят. Довечера чакам първите резултати... Много съмнително, но нали трябва да тръгнем от някъде! Хакел кимаше разсеяно, после и той реши да пие водка.

— Имай предвид — каза Козела, — че разноските по имейла ще бъдат за ваша сметка.

— Добре — овчедушно измърмори Хакел.

Путин? Страшно лице — мислеше Козела, загледан в новините. — Огромна концентрация, волеви черти и очи на усурийски тигър. Мамата им е ебана на руснаците, ако го утвърдят за президент... А те ще го поставят на трона, идиотите

му с идиоти! Цар Владимир Владимирович ще царува еднолично до края на живота си, а може и династия да основе. Защо не? На Разпутин малко не му достигна. Но Путин...

— Иване? — обади се Габи.

— Тук съм. Гледам телевизия.

Габи се появи свежа, красива, усмихната.

— Искаш ли да вечеряме навън?

От както Бонев беше сменен и ченгетата трепереха за кариерите си, имаше някакво чувствително разпускане на обръча... Но кой знае... Никой нищо не знаеше за следващия миг и това превръщаше живота в руска рулетка.

— Да — каза той със свито сърце. — Обръсвам се и тръгваме. къде?

— Например „Замъкът Хранков“, много пишат за него.

— Замък да бъде, принцесо — каза Козела с раздразнителни нотки в гласа, стана и се заключи в банята.

Заведението беше пълно с новите лица на деня. От разюзданите пияни и дрогирани бригади на ВИС, СИК и така нататък не беше останал помен, но някои от лидерите на мафията — разбира се в абсолютно различни компании — се чувстваха повече от комфортно тук.

Козела настани Габи и над листа с менюто огледа публиката по-подробно. Позна доста бандити с бели якички, но двама задържаха вниманието му за цялата вечер. В заведението, разбира се в компанията на елитни манекенки, бяха Тодор Батков и... Майкъл Чорни. Това бяха хората, които щяха да платят хонорара за главата на Осама, но един час по късно, срещу двоен, троен... десеторен хонорар, да предупредят саудитеца кой и кога е тръгнал срещу него.

Наградата, която ЦРУ обяви за Зеления принц, подлуди всички ловци на глави по света. късмета си готвеха да опитат голяма част от бандитите с опит и връзки въпреки двойната опасност — да попаднат под ударите на безмилостните муджехидини и на преследващия ги от години Интерпол. Теренът обаче щеше да бъде най-много зацапан от предали се на щастието си аматьори

Аркан, с интуицията на дива котка, беше го предупредил: „Всички ще търсят дивиденти и всички ще те пържат с двойно счетоводство, Козел, но най-алчни и безскрупулни ще бъдат «Братята на Йехова». Не забравяй, че един от главатарите на руско-еврейската мафия — Майкъл Чорни — живее у вас, в

България. Съветвам те да го «преспиш», преди да тръгнеш на път.”

— Какво ще вземеш за вечеря? — гласът на Габи го върна в действителността.

— Тази вечер съм на течно меню. Ти си поръчай.

Габи избра някакъв стек, червено вино и отиде до тоалетната. Пред масата му се изправи млад здравеняк с просташко лице и гнили зъби.

— Тук е забранено да се носят пистолети.

— Нямам пистолет — спокойно му отговори Козела.

— А револвер?

— Нито револвер. Младокът вдигна рамене.

— Ще видим. Наредено ми е да ви проверя. Елате.

Козела нямаше никаква нужда от скандали, намеса на полицията и така нататък. Затова се изправи неохотно.

— Вие какъв сте? — попита колкото да чуе гласа си.

— Служител. Заповядайте в онази стая.

Младежът наистина го провери за оръжие, макар че влагаше излишно старание.

— Добре — каза той накрая. — Това беше всичко.

Козела се върна на масата. Габи я нямаше още. След десет минути се убеди, че е отвлечена.

Отвлечена? Защо, по дяволите? Откуп? Тогава този, който е предприел отвлечането, знае къде и как да ме намери. Шибана работа!

Козела плати и излезе. Обиколи бавно охранявания хотел, не откри нищо, за което може да се захване. Никаква следа. Най-добре беше да се прибере и да чака обаждане от похитителя.

Не се наложи да чака дълго.

Войната в Чечня се затягаше. Превръщаше се в партизанска и ако жестоките кавказки студове не отложеха бойните действия поне до пролетта, тепърва щеше да се лее кръв. Кошмар за Путин. Над главата му висеше Съюзът на войнишките майки с техните непрекъснати петиции, шествия и разлайване на западните миротворци. Нямаха ли сериозна работа? Тия празноглавци освещаваха рай за емир Хатаб! След Чечня щеше да пламне Ингушетия, Дагестан, Северна Осетия... И свещените войни на исляма да изхвърлят от Кавказ вековните си поробители. Това беше времето на принц Осама, затова ръсеше милионите си като благодатен дъжд.

Само че войната трябваше да се води в Москва, а не в планините.

Хатаб го каза без грам свян пред С1М1М и предизвика яростни атаки по въздух и земя.

— Смъртната присъда е отменена, момчета — започна Козела пред подбрани от него убийци. — Навремето моята работа щеше да бъде смъртоносна, сега не е. Навремето не бях в състояние да плащам, сега мога. Интересувате ли се?

— Какво освен пари има на този шибан свят? — изсмя се Поли. — Ако се сещаш, кажи, пич!

Козела се стегна вътрешно, но се постара да не му проличи.

— Добре, крадец скапан! Пари и на мен ми трябват, но спечелени, не гепени! Върни стъфа на колумбийците и влизаш в играта. Дотогава обаче си ебавай майката. Операцията има нужда от килъри, не от крадци. Ясен ли съм?

Поли почервенея до апоплексия. Стана, мълча треперещ близо минута, после като че ли реши да преглътне обидата, обърна се и излезе.

Козела го изчака да затръшне ядно вратата и попита сухо:

— Ако някой ще последва Поли, сега е моментът! Никой от наемниците не призна, че е крадец. Останаха по местата си.

— Добре — Козела се изправи рязко, запали цигара и напускайки, каза: — Това е всичко. Ще ви дам иширет, когато обявят танците.

* * *

Още на другия ден събитията се стовариха върху него като лавина. Под натиска на Иван Костов държавата обяви Майкъл Чорни за „персона нон грата“ и го изхвърли зад границата. А той — освен собственик на „Мобилтел“ и футболен Клуб „Левски“ — беше и евреин, гражданин на Израел, и лично заинтересован от спирането на интифадата. Леви или десни, демократи, социалисти или религиозни фанатици, евреите бяха единодушни само по един пункт от съвременната си политика — има ли независима палестинска държава, няма да има нито един мирен ден за Израел и че така нареченият президент на призрачната Палестина Ясер Арафат е ислямски фанатик и терорист, свързан и с Ал Кайда на изток, и с АОК на запад.

Сега Чорни го нямаше, а чрез Алкалай той беше и кредитор на „операцията“ и канал за напускане на страната, ако чергата пламне под краката му... И още нещо лично, но много важно. Майкъл му беше обещал да се заеме с издирването на Габи... къде ли бяха, дявол да ги вземе, прословутите му практики и на ченге, и на гангстер. Една жена не беше в състояние да открие... Собствената си, законна съпруга.

Козела скочи нервно и падна обратно в леглото. Остър телефонен позив прекъсна кошмарния му, потен сън, но тежкия махмурлук все още вреше в главата му и трябваше дълго да търка очи, до като открие спейсфона си.

— Да — през суха кашлица каза той.

— Ти ли си, Козел?

— Аз, войводо... колко е часът, какво има... Аркан не отговори на въпросите му.

— Кой е Боян Мирчев? Чувал ли си това име?

Козела преглътна паниката си.

— Да, Аркан... Чувал съм името.

— Той е отвлякъл жена ти, Козел... Твърдят, че е някъде в Македония. Готви се за път. Като разбере къде е, ще ти се обадя.

Телефонът заглъхна.

На другата сутрин убиха Желко Разнятович, войводата Аркан — или Дивата котка, както го наричаше неговата пара военна чета, известна като „тигрите“.

Ужасен, Козела набра телефонния му номер, но на четвъртия позив чу треперещия глас на Цеца Величкович, сръбската поп звезда № 1, вдовица и майка на невръстния син на войводата. Козела се представи.

— Няма го Аркан — изкрещя тя. — Убиха го гадовете по заповед на онова лайно Марко и с благословията на баща му, комунистическия гад Слободан Милошевич.

Козела мълча известно време, колко дълго, не помнеше, после госпожа Величкович прекъсна обърканите му мисли.

— По дела ли го търсиш, българино?

— Да, бог да го прости великия ти мъж, вдовицо клета. Моля те, свържи ме със заместника му.

След два дни се обади един от тигрите на Аркан. Представи се като капитан Барич.

— Няма я жена ви, генерале — каза той. — Наши хора в Скопие, Битоля и Тетово знаят и нея, и мъжа, който я е

отвлякъл... Загубили са им дирите. Едни казват, че са заминали за Холандия, един полицаи от паспортния отдел се кълне, че им е дал визи за Рабат в Тунис... Засега това е. Продължавам да търся. Имам телефона ти. Науча ли нещо, веднага ще те информирам, брат. Това е.

Козела купи всички днешни вестници, които бяха останали на сергията, и влезе в едно частно барче на улица „Кирил и Методий“. Пи кафе, водка и чете дълго, безсмислено и упорито политика, спорт, светски клюки — всичко, без да запомни нищо. Чете дори съобщенията за продажби и покупки. Там, в „Търси да наеме“, срещна обявата: „Психиатрия наема пенсионер за нощен пазач, домакин, закупчик“.

Човек-оркестър за лудите.

Тази обява запомни. Наложил му се да отиде в тоалетната. Когато се върна на масата, телефонът и запалката му бяха изчезнали. Барманът, естествено, не беше видял нищо. Козела го нокаутира през бар плота и си отиде.

Върна се в квартирата, събра багажа си и един час по късно пътуваше за лудницата.

Втора глава

Обръсна се, облече тъмносин костюм, върза връзка на малки бели точки, заля се с „Паша“ и седна на железната кушетка. А сега накъде?

Часът беше два след обяд. Денят през август беше смръщен, но сух и топъл. И той, Козела, беше станал на петдесет години.

Изпуши една цигара, загледан тъпо във влажната стена въпреки горещините. Стана тежко и излезе. Бавно извървя двора на лудницата, където вече две години работеше като снабдител и надзирател. Е, понякога — Когато титулярът се запиеше, а неговите алкохолни празници траеха дълго — и като управител. Сега обаче беше в кабинета си и Козела спокойно можеше да слезе в София и да отпразнува сам половинвековния си юбилей.

След две смени на градския транспорт и такси от „Слатина“ най-после се озова в центъра на София. Стараеше се да върви разсеяно, без неспокойно да се оглежда, макар че точно така се чувстваше.

Две години! Много време за самота и изолация и нищо за давността на времето.

Козела влезе в хотел „Арт пасион“ и мудро, с умишлена вялост, отиде на рецепцията.

— Имате ли свободни стаи — попита той млада, отегчена, решаваща кръстословица, но истинска блондинка.

— Само апартамент. Сто и петдесет лева на вечер.

Козела измъкна от джоба фалшивия си паспорт — истински отдавна нямаше — и го хвърли върху вестника ѝ.

— Наемам апартамента за три дни. Имате ли нощно заведение?

Момичето се изправи и се вря в очите му.

— Към десет часа довечера ще дойдат нашите компаньонки... Ако искате?...

— Не, не искам — на вид разсеяно, но всъщност напрегнато каза той. — Вие кога свършвате работа?

— Никога. Мъжът ми е собственикът.

Козела си купи GSM с фалшивия паспорт, взе такси и след час се върна със собствено „БМВ-320“ — на шест години, но запазено и евтино. И телефонът, и колата бяха собственост на Боян Андреев — име, което щеше да използва, след като напусне хотела... Трябваше да си потърси и апартамент, но това в момента не беше кой знае колко належащо. По-належащо беше да обядва и да се разходи из „Царство България“. Бившите му преследвачи бяха или мъртви, или изритани от МВР по възможно най-обидния безцеремонен начин... Дали този град се беше превърнал в безопасно място за него?

Нямаше как да узнае, до като не провери с кожата си...

Две години Иван Милетиев — Козела прекара в психиатрията на Долни Лозен. Сляпата случайност му помогна да намери идеалното прикритие. Един подгонен и ранен — и душевно, и физически — звяр се беше потопил във фантазмагорийния свят на лудите. Хубав свят, абстрактен, безгрижен, пълен с надежди, претенции и грандомания, която не пречеше никому освен на роднините, които бързаха да напъхат болните си близки в този остров на мизерията. И, разбира се, да ги забравят завинаги.

Когато Габриела изчезна, Козела разбра, че това е краят му. Синовеите му бяха мъртви, бившата му жена и висшите ченгета, с които животът му се беше преплел, също... Тия, които останаха в МВР, бяха изхвърлени брутално на улицата от един

цар, който се правеше на републикански министър-председател, но всъщност управляваше като руски бабунка-самодържец. Никой от старите рицари не беше успял да се задържи на коня си, а това му вършеше работа. Не съществуваше зло, еднакво за всички, добро още по-малко освен в наивните кървави постулати на християнството, разбира се, и на комунизма. Козела се беше превърнал от обществен враг № 1 в досие, събиращо прах в и без това самоудавилата се от бумажина полицейска система. Кой знае кога на някой скучаещ кадровик щеше да му хрумне вместо екшън-роман да изчете стотиците страници, посветени на генерал Иван Милетиев козела, генерал от КГБ, шеф на ескадрона на смъртта или другояче казано — наемния убиец на бандитските групировки, който не се свенеше да убива работодателите си.

Да изчезнеш за цели две години от полезрението на руски, грузино-еврейски и албански килъри значеше да те отпишат завинаги. Един пистолет от добра марка се амортизира и клеясва, ако не бъде употребяван година, а камо ли професионален убиец, излязъл за седемстотин дни от играта. С него беше свършено освен в докладите на КГБ, как се казваше сега... май ФСБ, ЦРУ и евентуално европейското бюро на Интерпол.

Хакел?

От лудницата Козела му беше залагал капани, беше му прасал няколко електронни съобщения, но германо-швейцарският шеф на бюро на Интерпол за Балканите не реагира на позивите... Трябваше да излезе от „окопа“ си, за да се увери, че няма кучета по петите му. Време беше.

И Козела се появи под прожекторите. Майната му на живота. Не страх го държеше сврян в лудницата. По-скоро би се чувствал лично обиден и унижен като заловен на местопрестъплението крадец, ако позволеше на царските копои да го заловят след умишлената карантина.

Светът се беше променил съществено. На Балканите вреше шеста война. Македония? Тази илюзорна държава се беше измъкнала от югославските челюсти и самонадеяно отстояваше смешната си независимост. Свой език, своя култура и свои граници, завещани им от елина Александър велики или Македонски, както го обявяваше историята. колкото иранците бяха ахемениди, египтяните птоломеи, гърците елини, ние траки и италианците римляни, толкова и македонците бяха етнически

потомци на Александър. Никой обаче не можеше да им държи сметка какво национално самосъзнание имат, нито някой имаше правото да им попречи, ако решат да се превърнат в жертвени овни на ислямско-албанските претенции да създадат под кървав джихат държава-чудовище от Филипините до Босна. Ако се бяха държали като българи — Каквито и исторически, и географски са — поне клането им щеше да се отложи... Временно. И у нас тлееше огънят на ислямския фундаментализъм, но поне пламъците му не се виждаха още. Мюсюлманите наблюдаваха в очакване и със затаен дъх малките религиозни войни, генерална репетиция за решаващия сблъсък на полумесеца и кръста. Кипър, Чечения, Абхазия, Нагорни Карабах, Палестина, Ирак, Иран, Либия, Босна, Косово и сега Македония бяха само предупреждения българските мюсюлмани със стиснати зъби чакаха своя ред, особено ако шиптърските наркодилъри успеят с оръжие да откъснат Косово и западна Македония от християнския свят. Д'еба и обърканата политика, оставена в ръцете на недоправени политически грандомани. Първият президент на избухналата демокрация, разбира се комунистът Младенов, беше инспирирал и узаконил ислямската партия ДПС което фактически означаваше бомба със закъснител в сърцето на волски търпеливата България, извинявайки се по този сляп начин на Турция за „Възродителния“ процес над сънародниците ѝ от север. Край нямаха идиотщините на комунизма, но нито демократите, нито царските хора знаеха, или поне искаха да погледнат по-далеч от алчните си джобове, да им ебеш майката хищна.

Козела качи куфарите си в апартамента, остави ваната да се пълни, нареди дрехите си в гардероба, артилерията под леглото, зареди могъщия си „Магнум-357“, съблече се и гол, но въоръжен, влезе в банята.

В четири и половина след обяд ресторантът беше празен, но работеше. Козела избра маса така, че да наблюдава едновременно и прозореца, и входната врата, и започна да празнува полувековието си. Нищо празнично не чувстваше, напротив. Беше здрав, дори мощен за възрастта си, но празен и емоционално изразходван до пълна вътрешна пустиня. Имаше повече средства, отколкото можеше да изхарчи за три живота напред, но нямаше нито жажда за съществуване, нито радост от разсъмването. Всяко събуждане беше ад, бездействието го убиваше бавно. Всяко седене на стол го връщаше в кървавото

му отчаяно минало, правеше цигарата люта, кафето горчиво, водката... Две години не беше близвал алкохол...

Стига изтезания, идиот с идиот, днес, на петдесетия си рожден ден, ще се напиеш като скот...

Беше гладен, но не му се ядеше. Изпи първата водка почти на екс, плати, излезе от хотела, тръгна към колата, но по булеварда се зададе празно такси и промени намеренията му.

— Шератон — глухо каза Козела, запали цигара и затвори очи.

Водката беше отпуснала нервите му и го беше затоплила вътрешно. Как ли щеше да му подейства втората във вълчия капан, към който се беше запътил доброволно?

На бара в „Шератон“ пиеха две лъскави курви от хотелския контингент, двама руснака, двама сърби и един арабин — къдрав като пудел и елегантен като негър, завършил колеж. Козела седна и повика бармана с щракане на пръсти. Нахален млад келеш с вид на преуспяващо жиголо с неохота прекъсна разговора си с проститутките и бавно, като ленив тигър, се приближи до него.

— Гост ли сте на хотела?

— Не — каза Козела.

— Барът е вътрешен. Обслужваме само клиенти.

Старият бандит се изправи трмаво, но в следващия миг изпълна ръка, пъкна я под папионката на бармана и го издърпа към плота.

— И курвите ли са гости на хотела? — изсъска той и без да изчака отговор, добави глухо, но достатъчно убедително: — Сто грама „Смирноф“, лед и минерална вода. И не ме дразни, момче! Не е в твой интерес!

Барманът оправи ризата си, намести папионката, огледа се за ефекта сред посетителите — ефект нямаше — и позагубил от наперения си вид, отиде да изпълни поръчката на прошарения си клиент, бивш блондин, облечен по-скъпо от държавник.

Когато сервира питието, бързо и внимателно, но тихо, все пак промълви:

— Имайте пред вид, че нарушавам вътрешния правилник.

— Аз съм правилникът — разсеяно каза Козела и го забрави.

Току що беше поръчал четвъртата си водка и чакаше проститутката, седнала до него, да пусне „пипалата“ си, когато Морис Алкалай се отпусна от другата му страна. Мълчаха дълго,

курвата се беше оттеглила — и недоволно, и шумно — Когато Козела попита:

— В хотела ли сте отседнал?

— Да — беше отговорът.

— Не като турист, нали?

— Не.

Алкалай поиска уиски, дочака го, вдигна чашата пред очите си и попита Кротко:

— Къде бяхте, Козел?

— Дълбоко потапяне — беше недружелюбното му обяснение. — Търсите ли ме?

— Не — Алкалай запали къса дебела пура. — Не вие сте причината да съм тук, но нямам нищо против да ви видя. Наздраве!

Козела кимна и вдигна чашата си.

— Тайна мисия?

— За вас не, Козел. Утре имам среща с полковник Хакел.

Козела се изсмя кисело.

— Тук?

— Да. Ще се радва да ви види, приятелю. Козела изтри фалшивото веселие от физиономията си.

— Ще видим, господин Алкалай. Щом ме наричате приятел, може би ще приемете поканата ми за вечеря. Днес станах на петдесет години.

Ред беше на „великия Сабри“ да се усмихне.

— Честито, Козел... или както се наричате сега. Приемам с удоволствие. И без това имаме какво да си говорим.

— Момче! — провикна се ченгето-бандит към бармана. — Цялата сметка! — после се обърна към евреина: — Имам много самоличности, Морис, но ползвам името Боян Андреев. Да вървим. Прекарах две години в пълно мълчание.

Не само беше мълчал, но и за първи път от двайсет и шест месеца вкусваше човешка храна. Ядоха бавно, мълчаливо. Алкалай рутинерски. Козела и със стръв, и с наслада. Когато привършиха вечерята и запалиха цигари, Козела остави недопитата си чаша вино, отново поръча водка и се отпусна удобно в стола.

— Какво става в Краснодар, Морис?

— Монархия. Самодържецът е същият.

— Севгун? Алкалай кимна.

— Опитва да ме убие. Чувал ли си?

— Разбира се — Сабри се усмихна. — Ти ликвидира Светеца. Дълго време не можа да ти го прости.

— Което значи?

— Не знам подробности, Козел. Откакто изчезна, не е споменавал името ти. Има нов красавец... май чеченец. Красив и развратен като паун.

Козела се усмихна или по-скоро лицето му се разтегна в гримаса, наподобяваща веселие.

— Ще ми дадеш ли телефона му.

Алкалай извади спейсфона си, набра номера и обърна към него екранчето на апарата. Козела вкара номера в паметта на джиесема си.

— Какво стана с Юлаев — Гарсона и останалите кримки от КГБ?

— Путин ги изхвърли от играта. Живеят анонимно, но не се лишават от нищо. Болшевишката аристокрация е много богата класа.

Този път Козела се развесели искрено.

— Ти не си ли един от тях?

— И така може да се каже, но аз преди всичко съм евреин.

— Япончик?

— В затвора на Ню Йорк.

— Монгол, Тайванчик?

— И те... Монгол в „Алкатрас“ в Калифорния. Тайванчик в московската „Бутирка“. За дълго.

Козела продължи да пие, Алкалай беше спрял отдавна.

— Кой командва „Малая Одеса“?

— Евреи. От грузински произход. Опасни.

— Брандшайн, Нейфелд?

— Мъртви. Разпитваш ли ме, Козел? Бившият генерал и от МВР, и от КГБ поклати глава.

— Не го възприемай като любопитство. Две години съм извън играта..

Алкалай се изправи и подпря лакти на масата.

— Оженил си се?

— Да.

— Чух, че отвлекли момичето.

— Да.

— Познавах баща й. Със Сирака заедно завършихме академията на КГБ.

— Чу ли, че се е самоубил, Морис?

- Чух, че го е направил с твоя помощ.
- Този път беше ред на Козела да мълчи дълго.
- Знаеш подробности?
- Да.
- Източник?
- Прекаляваш, Козел.
- Извинявай.

Отново след дълго мълчание и разтриване на лицевите си цикатрикси, Козела промълви:

- Бог да го прости! Голям мъж беше — погледна го в очите.
- Държиш ли ме отговорен за тази смърт?
- Не... Изтекъл му е пясъкът. Вярваш ли си, Козел?
- Не.
- Имаш ли еврейска кръв?
- Не.

— Жалко — Алкалай загаси фаса си и стана. — Утре, в деветнайсет часа, полковник Хакел ще ме чака в „Кемпински-Зографски“. Каня те на вечеря, Козел. И още един път — честит рожден ден!

Алкалай закопча сакото си, обърна се и излезе.

Козела отпи, почувства, че се напива, плати и напусна „Шератон“. Никой не го следеше. Бяха го забравили може би, но беше по-добре да се пази.

* * *

На срещата в „Кемпински-Зографски“ се появи въоръжен. Закъсна умишлено, но като влезе в ресторанта, веднага забеляза, че Алкалай вечеря съсредоточен, но Хакел имитира, държейки вратата под око.

Козела тръгна към масата с ръце в джобовете, но с разтворено сако, така че, приближавайки, да даде възможност на представителя на Интерпол да види ръкохватката на магнума.

— Добър вечер, господа — Криво усмихнат, каза той.

— Сядай, Боян — Алкалай посочи стола срещу швейцаро-германския Американец. — Извинявай, че започнахме да се храним.

— Вие извинете за къснението... — започна Козела, но Хакел го прекъсна.

— Умишлено закъснение — гледайки го в очите, натърти полковникът. — Защо си въоръжен, Козел?

— Боян Андреев, Хакел... По същата причина, поради която ти не си се докоснал до стека — Козела седна, закопча самото си и повика сервитьора — Изглеждаш ми изморен, Хакел, и остарял. Болен ли си? Хакел се засмя гърлено.

— Интересно наблюдение... дори любезно, колега. Няма да ти отговоря със същото, въпреки че го мисля.

Ред беше на Козела да се разсмее, но от фалшивото му веселие го побиха ледени тръпки. Сервитьорът поднесе водка и се оттегли.

— Наздраве! — каза единственият българин в тази международна компания. — Не се тревожи, Хакел. Желязото не е за вас.

— Никой не е помислил подобна възможност. Иначе бихме взели мерки, Боян. На тази маса няма беззащитни хора.

— И аз съм въоръжен, Козел...

— Боян, Хакел! — грубо го прекъсна той. — Помни го, по дяволите!

— Добре, Боян... — Хакел се усмихна. — колко паспорта имаш?

— Много, но нося български.

— Имаш и чужди, надявам се. Не питам от голо любопитство.

Козела ги изгледа дълго, упорито, подозрително.

— Какво искате да кажете, господа?

— Аз мълча, ако забелязваш — каза Алкалай.

— За сега — Козела отпи и запали цигара. — Говори, Хакел, целият съм в слух.

Полковникът побутна в средата на масата наченатото си блюдо и подпря лакти на масата.

— Къде потъна, Боян. Търся те две години?

— Един отговор и един въпрос, Хакел. Крих се в една лудница. Отговорът. Въпросът е защо ме търсиш?

— Ще стигнем и дотам — обади се Алкалай. — Ти участва във войната в Косово, нали?

— Да, Морис. На страната на християните.

— Религиозен ли си, Козел, пардон, господин Боян Андреев — обади се Хакел.

— Не в традиционния смисъл на думата. В съвременния свят обаче, далновидният човек е враг на войнстващия ислям.

— Клише — измърмори полковникът.

— Точно така — каза генерал-полковник Алкалай, евреин, един от „Билденберг“, който освен че беше притежател на рицарския малтийски кръст, беше и „Сабри“ от първожреците на съвременен Израел. — Ислямистите закъсняха два века от съвременното човечество, а това ги прави негодни, бедни, зависими и агресивни. Юдеистите казват: „Да те пази Йехова от бедни съседи“, а това значи, че дори най-простият мюсюлманин, ако не успее да те ограби, веднага е готов да те заколи в името на Аллаха.

Алкалай се изсмя презрително.

— Недей така, генерале. В Ирландия протестанти колят католици и обратно. Националисти юнионисти и обратно. И това от триста години до света на Интернет. Подобна е омразата на ЕТА към кралство Испания. Валонци чакат своя ден да се разправят с фламандците в Белгия, с норманите в Холандия...

Козела го прекъсна:

— На геополитическа лекция ли ме поканихте, господа?

Алкалай запали пура, Хакел стана и отиде до тоалетната, старият бандит извади магнума от кобура под мишницата и го втична под колана. Алкалай се направи, че не е видял нищо и подхвърли небрежно, обвит в облак дим.

— Войната на исляма продължава на по-висш етап, Боян. Ще трябва да се включиш отново.

— Къде?

— Косово и Македония... Трябва да ликвидираш десет висши членове на АОК и АНА.

— Солова акция?

— Да.

— Шиптъри?

— Не само. Двама чеченци и по един египтянин, алжирец и пакистанец. Албанците са Хашим Тачи, Сюлейман Селим, Арбен Джафари... На първо време. После, в същинска Албания, Сали Бериша — член на Ал Кайда и близък на принц Осама Бин Ладен.

— Насред Тирана?

— Да, Боян. Там ще намериш жена си... Габриела.

Хакел се връщаше с ръце в джобовете, но като ги извади „празни“, Козела побърза да върне пистолета на мястото му.

Габриела? Габи? Жена ми. Има ли смисъл да я търся? Та тя още няма трийсет години, а вчера аз навърших петдесет. И ако

я намеря, какво ще и предложи? „Смъртните ми присъди са отменени“ ли? Да, ама това знаеха ли тези, които са готови да ме прострелят в гръб. И какво мога да ѝ предложи. Участие в лова на Зеления принц и избиването на пръснатите из цял свят бойци на Ал Кайда? С нова война ли щеше да започне новия век днес, на 12 август 2001 година?

— Господин Боян Андреев — Хакел прекъсна мислите му. — Къде се рееш, по дяволите?

Козела се „разтърси“ като от дълбок, кошмарен сън.

— Тук съм, Хакел — изля водката в гърлото си и показва празната чаша на сервитьора — втора огнена вода! Трябва да хвърля това шибано къркане — помисли той, но на глас попита: — В Интерпол ли сътворихте списъка на бъдещите жертви?

— Не. И ти го знаеш отлично. Подобни прерогативи има единствено Лангли.

— О, не само! — Козела взе водката от таблата на келнера и като останаха сами, добави: — Трудно е да различиш почерците на ЦРУ, Мосад, Сисми, Сюрте и тям подобни. Единствено КГБ, или ФСБ сега, издига ръст над събратята си.

— Дори да си прав — каза Алкалай, — дори Русия и Израел да са пряко заинтересувани от унищожаването на ислямските фундаменталисти, реалната война се води в Косово и Македония. Тръгваш на лов именно там, на запад от границата.

— Срещу какво, уважаеми господин генерал от КГБ и Мосад?

— Срещу отмяна на смъртната ти присъда навсякъде по света освен в България. И срещу свободата на жена ти, която отвличат за втори път.

Мълчаха дълго.

Пиха, пушеха, ресторантът беше започнал да се изпразва...

— Чакам отговор — каза Хакел. — Отказ би означавал край на Козела.

Полицаят, гангстерът, генералът почувстваха вътрешен гъдел от хвърленото предизвикателство.

— Как ще стане това? — разтягайки в усмивка лицевите си белези, попита той. — Ще ме застреляш?

— Лично не, но ще излезеш от хотела само ако постигнем споразумение.

— Заплашваш ли ме, Хакел?

— Хотелът е ограден — бившият полковник от Интерпол извади мобилния си телефон. — Ще минеш през килърите само ако им наредя да те пропуснат.

Козела отново млъкна за дълго, допи водката, запали цигара и стана.

— Точно след един месец ще имате отговора ми. Ако съм жив. Знаете, не умирам лесно. На 12 септември ще чакам тук, на същата маса, в осем вечерта. Ако не се явите, ще напусна в девет. Ебал съм им майката на килърите ти, Хакел. Ти прецени какво да им заповядаш, като тръгна към изхода. Тръгвам веднага. Господа, ако е рекъл Господ, ще се видим през септември... Тогава и жегата ще е по-поносима.

Козела се обърна и излезе. Мина през фоайето, остави пет лева на портиера, почака таксито, качи се и потегли. Никой не го пресрещна. Никой не се опита да го преследва по осветените булеварди. Здравият разум беше надделял и Хакел беше прибрал копоите си.

Козела отиваше на бар. Щеше да продължи пиенето си сам, за последно. Отиваше на нова, коя ли поредна война, но отиваше, въпреки че гордостта му не приемаше никакъв ултиматум. Отиваше, когато той поиска!

Тази нощ щеше да се напие за последно и от утре да чисти организма си от отрови.

На 11 септември самолетите се врязаха в корпусите на близнаците в Световния търговски център на Ню Йорк и в Пентагона във Вашингтон.

Светът онемя...

Президентът Буш се скри, медиите се надпреварваха да бълват глупости в неведението си. Кой, за Бога, беше поръчал това чудовищно престъпление? Какво се криеше зад тази безсмислена показност? И кой?

Козела имаше отговор на тези въпроси, а това правеше съдбоносна срещата на следващата вечер... Мотивирана и задължителна, независимо дали е християнин, дали е просто убиец, или и двете заедно.

Трета глава

Фалшивата самоличност на Американския си паспорт Джон Милетич и да се смеси безпрепятствено сред многолюдното население някъде из Карибите. Пари имаше за три луксозни

живота. Страшното беше, че възможности не му липсваха, но желание...

Сега, на път за Сърбия, а оттам Косово, Македония и Албания, Козела си даде сметка, че животът има цел само ако имаш необходимите умения и възможности да ги приложиш.

Той отиваше да убива и знаеше как.

Въпреки седемстотинте дни изолация Козела следеше пресата, беше включил психиатрията към кабелите на централните софийски оператори. Гледаше по цели ноци CNN, BBC, та дори и O\Л/, макар да разбираше малка част от словото. Картината понякога му беше достатъчна. Беше изкупил всички възможни английско-български и българо-английски речници. Достави си срещу хиляди и хиляди долари пълна поредица на Енциклопедия Британика, учебни програми на Кембридж и Оксфорд, аудио и видео лекции и беше превърнал приличащата си на килия стая в нещо подобно на изследователски център. Беше си поставил задачата да учи сто думи дневно, но с течение на времето откри абсурда на усилието и намали обема наполовина. Тогава и езикът започна да му се открива и упоритостта да му се отблагодарява. Беше свикнал да изтезва тялото си, времето наложи да синхронизира физика, психика и разум и да ги превърне в единно оръжие — цев, ръкохватка и спусък на волята.

Когато напусна лудницата, причините бяха две. Първата, трябваше, дължеше го на раздвоената си личност, да отпразнува петдесет години живот — въпреки всичко и всички, които търсеха смъртта му. И втората, чувстваше се годин да имигрира под фал-

— Ти ли си Козела? — попита капитан Барич. Висок, рус мъж, натрапчиво копие на Пол Нюман, зли синко-сиви очи, бас по-дълбок от на Джоко Росич, пръсти на клавирен виртуоз, а агресията лъхаща от него — би вледенила всеки, който не различаваше режисираното поведение от истинското.

— Да. Паспортът твърди, че съм Боян Андреев.

— Как ще докажеш, че си Козела?

— Никак. Не мога да го докажа. Част от „тигрите“ ме познават. Бил съм личен гост на Аркан, вечна му памет.

— Виждаш ли познато лице тук? Гледай внимателно.

Козела беше свършил огледа си в мига на срещата им в царибродския хотел „Шумадия“.

— Не.

— На мое място ти щеше ли да ми повярваш?

— Бях близък с Аркан. Заедно ебавахме майката на ЮНПРОФОР по време на ембаргото, познавам и вдовицата, и сираците на войводата. Води ме в Белград.

Тук си губим времето. Ей Боеу, капитане, имам работа в Македония, Албания и Косово.

— Мокра?

Козела се усмихна.

— Шефовете на АОК, АНО и АНА и петима членове на Ал Кайда.

— Сам ли ще ги пратиш при Аллаха? — Барич смекчи тона и заповяда на тигрите да запалят колите. Козела пак се усмихна.

— Каня те на бала. В беемвето имам десетина перфектни паспорта. Произведени ту в ЦРУ, ту във ФСБ. Барич зяпна.

— Проверихме бавареца... къде са?

— В тапицерията. Аз ще ги извадя от тайника. Крия пари, чекове... снимки на целите... Предлагам ти да продължим разговора, след като ме разпознае госпожа Величкович. Приемаш ли?

Барич беше взел решение и не забави отговора.

— Да, Козел. Сигурен съм, че не лъжеш, но съм длъжен да проверя. Не го смятай за обида.

— Ни най-малко, капитане. На твое място вече щях да пътувам.

— Тръгваме, Козел. Ще се кача в беемвето — Барич му върна магнума. — Патроните след знак от Цеца. Козела кимна.

— Още нещо, българино. За Кого работиш?

— Отвялякоха жена ми, Барич. В Тирана е. Останалото ще ти кажа по пътя.

* * *

Имаш ли оръжие в Белград, Козел.

Само пистолета. Арсеналът ни чака в Скопие.

— Ако наистина си Козела, идвам с теб на бала. Хашим Тачи застреля брат ми на централния площад в Прищина.

Боян Андреев, Иван Милетиев, Джон Милетич и така нататък намали скоростта, запали цигара и мълча, до като не излезе на магистралата Ниш Белград.

— Ще се увериш в самоличността ми, капитане, но за Змията ще трябва да чакаш. Крепост се превзема с обсада.

Първо ще убия инструкторите на Зеления принц, после ще тръгнем срещу албанските наркобарони.

Барич кимна утвърдително.

— Какъв е списъкът, Козел?

— Козел?

— Не се съмнявам кой си, въпреки че ще те заведе при Цеца. После ти командваш парада.

Партньор? Нямаше да е единствен в дългата му, кървава кариера и като ченге, и като гангстер. Това нахакано копеле можеше да се окаже безценен партньор, щом именно той е заместил чудовището Аркан начело на „тигрите“.

— Двама чеченци, палестинец, алжирец и египтянин. После Арбен Джафари и Али Ахмети. В Македония Хашим Тачи, Сюлейман Селим и водача на АНА Имер Имери. Албания... Там ме чакат Сали Бериша, двама български дипломати, които отвлякоха жена ми... Ти имаш работа само в Косово. Как е християнското ти име, Барич?

— Моимир. Вярвам ти, Козел. Трябва да знам всичко. За Кого работиш, кои централи стоят зад гърба ти, каква е крайната цел... Доверие за доверие... Няма да безпокоим Цеца Величкович.

— Не, Моимир. Държа да ѝ изкажа съболезнованията си.

Красива като фея, в траур две години след смъртта на мъжа си, Цеца Величкович го погледна студено, разсеяно. После, като ударена от ток, се обърна рязко и втренчи очи в него.

— Българино... — промълви тя. — Ти ли си наистина? Козела се наведе, взе ръката ѝ, целуна я и я задържа в двете си шепи.

— Бог да прости войводата, госпожо. Царство му небесно — Козела се изправи и пусна ръката ѝ. — Не се свени да поискаш нечия кръв за неговата. Ще имаш главата му, дори ако трябва да го търся на Луната.

Цеца Величкович сведе очи и мълча дълго.

— Мирко Милошевич уби Аркан, Козел, с благословията на баща си — Цеца се обърна към Барич и плътната охрана на бойците му. — Благодаря, тигри. Добра работа, момчета. Този българин е от малкото, на които покойният ви вожд вярваше безрезервно. Свободни сте. Бъди мой гост, Козел. Ела да си припомним злощастния Аркан.

Бяха във фоайето на „Интерконтинентал“ в Белград. Оттук се виждаше частният бутик на вдовицата на Аркан, рецепцията,

кафенето, асансьорите, затвореният ресторант, Канапетата в зимната градина, от където втренчено ги наблюдаваха три чифта очи.

— Имате ли лична охрана, госпожо Величкович?

— Не, Козел... — Цеца се огледа и бързо откри какво смущава съратника на мъжа ѝ. — Кои са ония мъже, Моимире? Приличат на араби.

Капитан Барич все още не беше разпуснал тигрите, но се готвеше да го направи, когато въпросът го натегна като пружина. Той беше с гръб, затова се взря в Козела, бръкна в джоба си и извади патроните на магнума.

— Трябват ли ти, Козел?

— Не знам още — взе патроните, каза: — Чакайте ни в бутика, госпожо — и когато останаха сами, заповяда на капитана: — Огледай се за куфари, чанти, пакети, другото е моя работа! Тигрите да запушат изходите!

Зле започна гастролът на Козела на сръбска земя. Град от куршуми заваля наред Белград. Три от тях го свалиха на пода, без да пробият бронираната титанова жилетка, двама от „тигрите“ бяха убити на място, Барич — ранен във врата, нападателите — превърнати в мляно месо. Джобовите им обаче се оказаха и съкровищница, и своеобразен коран — първото писмено доказателство, че гори религиозна война и че държавните мъже са лъжци, независимо дали управляват християнския запад, или ислямското стадо.

Голяма гад е човекът, да му ебеш майката — мислеше Козела, седнал удобно в бутика на Цеца Величкович. — Какво ли го прави човек въобще, като по характер и инстинкти е кръвожаден звяр.

С половин око наблюдаваше работата на полицаите и медицинската служба, пистолетът и документите му лежах в касата на бутика, парите — няколко хиляди долара — В джоба на Моимир, „тигъра“, а той промиваше раната си в апартамента на Цеца, втория по лукс в хотела след президентския. Когато отнесоха телата и персоналът се зае да внесе ред в хаоса на фойето, млад, як като щангист капитан от полицията, придружен от двама сержанти, влезе в бутика.

— Добър ден, госпожо Светлана.

— Не е добър, капитане — искрено втрещена възкликна Цеца Величкович. — Какъв е този ужас, по дяволите! Мъжът ми е мъртъв, докога ще продължават убийствата?

Капитанът сви рамене и гледайки Козела, попита:

— Кой е господинът?

— Мой гост, Американец... Сърбин, роден в Америка. Заедно изгледахме кървавия ви екшън.

— Това не е наша работа... Американецът говори ли сръбски?

— Разбира. Като не е ваше дело, тогава чие е?

— Ще разберем... някой ден. Как се казваш? — въпросът беше към Козела.

Набеденият сърбин бръкна във вътрешния джоб на самото си и остави Американския си паспорт на мраморната масичка с махагонови крака, завършващи с глави на тигри. Полицаят го разгледа и попита:

— Взоръжен ли си?

— Не — каза Козела.

Сержантите провериха, не намериха оръжие.

— Видя ли престрелката?

— Да, цялата — стараяйки се да не отрони някоя българска дума, отговори той. — Започнаха арабите, после другите ги ликвидираха, макар че и те оставиха жертви.

— Защо араби? Кой ти каза, че са араби?

— Не са шведи, нито негри... Не приличаха на сърби... пиеха кафе на онази маса, когато влязох в хотела.

— Как ги забеляза? Всякакви хора пият кафе по хотелите.

— Огледах фоайето. Търсех бутика.

— Портиерът не ти ли го показа?

— Не съм говорил с него. Шофьорът на таксито ми каза, че е във фоайето.

Капитанът се втренчи в него.

— Нямах ли кола?

— Не, но ще купя.

— От Америка ли идваш?

— Излетях от летище „Кенеди“ с ТУА. Шести час съм в Белград.

— Багажът ти къде е? Козела му показва ключ.

— В каса.

— Капитане, досаждате на моя гост. Полицаят не й обърна внимание. Козела почувства, че трябва да говори.

— Търся жена си. Мислех, че е в Белград. Оказа се, че не е. Барич седна и се взря в очите му.

— Къде е?

— Тирана.

— Не е в Тирана. Границата е затворена.

— Тирана. Била е тук... Регистрирана е в „Сава хотел“. Минала е през Черна гора и оттам по море в Албания.

— По служба?

— Отвлечена...

Капитанът подсвирна изненадан.

— Отвлечена? Как се казва? Козела направи умишлена пауза.

— Габриел Милетич. Изчезна в Чикаго... Араби. — Като тия, дето ги направихте на бифтек тартар?

— Араби от Ирак. При други обстоятелства бих участвал... Аз съм полковник от Американските специални части. Бивш.

В очите на полицаия се мярна респект и въпреки че се опита да го скрие, уважението остана в погледа му.

— Тюлен?

— Делта форс — Козела бръкна отново в сакото си и му подаде военната си самоличност, доставена от Хакел, но изработена в печатарските ателиета на ЦРУ.

Цеца Величкович следеше внимателно, но мълчаливо разпита. Полицаят върна документите и предложи цигара. Козела отказа, но извади своя „Ротмънс“.

— Подозирате ли ме, капитан?

— Не, полковник. Ако бяхте участник, нямаше да ви заваря на местопрестъплението. Воювахте ли срещу Югославия?

Козела се усмихна.

— Работех с Аркан в Словения, Хърватско, Босна... После се оттеглих. Раните ми не позволиха да продължа.

— Аркан?

Козела мигновено стана зъл и заплашителен.

— Бяхме близки като братя. Не ме интересува мнението на вашето правителство. Ред беше на капитана да се усмихне.

— Правителството на Милошевич се страхуваше от него, но сега други се мъчат да опазят целостта на федерацията. Аркан беше патриот и аз го уважавах, полковник.

— Благодаря, капитане — каза Цеца.

— Радвам се да го чуя — кимна Козела. Полицаят сведе очи, мълча трийсетина секунди, после се изправи пъргаво.

— Извинете за безпокойството, госпожо Светлана. Бях длъжен да разпитам полковника.

— Разбирам ви, капитане.

— Къде ще вечеряте? — попита Козела. — Оставам в хотела. Ако възникнат нови въпроси, бъдете мой гост. Ще бъда в ресторанта.

— Благодаря, полковник — полицаят се замисли. — Нещо против да доведе шефа си? Имаме наши хора в Тирана. Ще ви бъдат от полза.

— Доведете когото искате. Ще вечерям в компанията на госпожа Величкович и един от офицерите на покойния ѝ съпруг.

Капитанът благодари втори път и следван от сержантите, излезе от бутика и напусна хотела.

След кратко мълчание Цеца попита остро:

— Какво те Кара да мислиш, че ще вечерям с теб, Козел?

— Нуждата, госпожо. Сега аз съм един от тигрите на Аркан. Надявам се един ден... много скоро да ти поднеса на тепсия главата на оня скот Мирко Милошевич.

„Християните се гордеят с десетте божи заповеди на копелето от Назарет, които никога не спазват — започваше инструкцията. — Не кради! — казват свинеедците, а държат откраднатия от нас капитал в могъщите си банки, пият и петрола, и кръвта ни, кичат се с нашите диаманти, отмъкват златото от следовниците на Мохамед Пророка, превръщат го в оръжие и го продават на нас, истинските му собственици, отново срещу скъпоценности, злато, петрол и кръв — кръвта на правоверните. Не лъжи! — проповядва западът, а ни омайва с лъжливия си свят, наричащ инквизицията си ту християнство, ту кръстоносни походи под една или друга форма от древността до окупациите днес, ту лелеяната американска мечта, измислена от юдеите, за да държат в подчинение индианци, негри и нещастните бедни емигранти от цял свят, повярвали на блесналите в неон и пластмаса измами, наречени алкохол, кино на женската плът и изгодата на шпионажа, телевизия, компютри, интернет. Не убивай! — проповядва фалшивото им «Свето писание», а избиват правоверните в Палестина, Индонезия, Филипините, Малайзия, Либия, Алжир, Судан, Еритрея, Иран и Ирак, Пакистан, Афганистан, Кипър, Босна, Косово и Македония. Не пожелавай жената на ближния си, проповядват те, а иронизират с презрение поведението на нашите майки, жени и дъщери, но свенливо и фарисейски премълчават другата част на проповедта — Жени, не пожелавайте мъжете на ближните си! Защо?“

Козела прочете внимателно критиката на десетте божи заповеди и задълго остави поглед върху инструкциите. Въпреки демагогските речи на Джордж Буш, Тони Блеър, Герхард Шрьодер, Жак Ширак, министрите им и ръководителите на Европейския съюз, ООН и НАТО, светът на глобализма беше много далеч от обединената си идея, но водеше глобална война с войнстващия ислям, подпомагана в сянка от световното еврейство и велика Русия.

Пресата, електронните медии бяха подложени на натиск и цензура, забравени с края на втората световна война, иначе беше необяснимо късогледството им. Израел отлагаше за необозримо бъдеще измислената палестинска държава, а Русия — доскоро под натиска на общественото мнение, оглушена от крясъците на християнски сдружения, от правозащитни организации, Хелзинкски уоч, Зелени патрули и прочие — сега беше оставена на мира и спокойно си разиграваше коня в Чечня и останалите размирни райони на Кавказ. Естествено беше президентът Путин да подкрепя с всички възможни и невъзможни средства Буш, въпреки че и двамата умишлено сменяха центъра на тежестта и вместо поход срещу исляма и неговия джихат, обявиха свенлива битка само и единствено срещу световния тероризъм, затваряйки си очите за ИРА, ЕТА и други националисти, отчаяни от политическото равнодушие на християнския свят и насила хвърлени в прегръдките на безогледната партизанска война. И българските политици се правеха на глухи и слепи, въпреки че държавата ни беше измислила и първа приложила методите на тероризма. Нали Орце Попйорданов и солунските терористи първи оглушиха европейските империи с бомбен атентат, за да предизвикат общественото мнение? Нали Гаврило Принчип, убивайки в Сараево престолонаследника Франц Фердинанд и съпругата му, фактически предизвиква Първата световна война. Нали българинът Владо Георгиев (Черноземски), агент на хърватските усташи, двацет години по късно убива в Марсилия сръбския Крал Александър I и френския политически мъж и писател Луи Барту. И нали техният предшественик, националната светиня Христо Ботев, първи в съвременния свят откри епохата на хайджакинга, отвличайки с оръжие кораба „Радецки“.

Козела препречете бележника с инструктажи, за да се убеди за четвърти път, че Осам Бин Ладен и ужасяващата Ал Кайда пръснали чумата си по цял свят — Хамаз, ООП, Хизбула,

Ислямски Джихат, Братята на Мослем, Алжирски ислямски фронт, суданския, филипинския и малайзийски филиал и така нататък, и така нататък организации на мъченици камикадзе, които добре разбират религиозната война и я водят с отчаяна жестокост и само по своите правила.

Как звучаха Божиите заповеди от височината на минаретата и какъв призив за рат бяха:

„Не кради от правоверен, но не забравяй да разделиш с братята си отнетото от християно-еврейството!“

„Не лъжи Пророка в помислите си дори. Доверявай се на неговите ученици, моли, мюезини, имами и ходжи, изпълнявай заповедите на аятоласи и софти, но помни, че дума, дадена на свинеядец, няма стойност и нарушаването ѝ не те прави грешник пред Аллаха!“

„Не убивай правоверен, ако не е роб на христовите варвари, но го принеси курбан, ако се разколебае във вратата си. Убивай врага си и го разпознай в душата си. Помни, враговете ти са следовниците на Йехова и кръстоносците на Исус Назарянина!“

Козела подаде инструкциите на Цеца Величкович и отиде на бара. Трябваше да изпие една водка. Нервната му система крещеше, гърчеше се от глад за спирт. Първата „погълна с поглед“, както се изразяваха тарикатите, втората започна да му се услажда, но беше поръчал трета, когато капитан Моимир Барич слезе по парадните стълби на хотела и тръгна към него. Вратът му беше превързан дискретно, прикрит с фишу, а с цигарата в устата на пръв поглед изглеждаше по-добре от него самия. Въпреки че не бяха пробили титана, куршумите го бяха натъртили така, че ребрата му виеха от болка при всяко вдишване, отчитаха всяка глътка водка, която се спускаше по хранопровода, скърцаха при всяко мърдане на тялото. Не им обръщаше внимание. Знаеше, че ще болят дълго, толкова дни на колкото години е, а това значеше почти два месеца.

— Кога тръгваме, Козел?

— Утре до обяд ще знам къде да търся клиентите.

— Аз вече знам — Барич се отпусна до него, поръча уиски и огледа фоайето. — Не се доверявай на ченгетата. Няма да се изненадам, ако именно капитанът е един от убийците на Аркан...

— Ще разберем довечера, Моимир. Отивам да спя. Утре сутрин тръгваме за Македония.

Четвърта глава

Козела изчака във фоайето госпожа Величкович и я отведе до предварително запазената маса. Беше прекарал деня в пазаруване — от дрехи до предпочитания си автомобил „БМВ-7М“, с който утре сутрин щеше да потегли за Македония. Сега беше облечен в смокинг от „Джаспърс“, с тъмнозелен пояс и папионка от „Кевин Клайн“ и беше заприличал много повече на светски богаташ, шлайфан в реномирани колежи и университети, отколкото на безмилостен килър, поддържаш половинвековното си тяло с блясъка на самурайско камото.

Настаниха се, тогава Козела забеляза Барич и трима от тигрите на Аркан, седнали на бара.

— Моимир е тук.

— Зная — каза Цеца. — Ще дойде на масата след ченгетата.

Козела повика сервитьора, поръча водка за себе си и шампанско „Морис Д’Арампе“ за вдовицата, запали цигара и се отпусна в стола в очакване на полицаите.

— Къде е младият Милошевич, госпожо?

— Наричай ме Цеца. Не знам със сигурност. Куба, Северна Корея, Китай. Чувам различни слухове. Ченгетата знаят.

— Ще видим — неопределено каза той. — Моимир им няма доверие.

— Аз също. Продукт на Слободан Милошевич. Козела се усмихна криво.

— Никой не обича господаря си.

— Ако е истински мъж, Козел. Представяш ли си Аркан подчинен някому.

— Не, по дяволите! Не питай дали той беше господар. Знаеш отговора.

Беше ред на вдовицата да се усмихне. Особена усмивка — и тъжна, и благодарна.

— Беше ли твой господар, Козел?

— И този отговор знаеш, Цеца. Бога ми, имахме си доверие. Аз безрезервно. Надявам се и той.

„Сръбската мечта“, както я наричаха в Белград, кимна.

— И ти нямаш нужда от отговор, Козел... Май това са нашите гости.

Полицаите се казваха Сава Друз, а вече познатият капитан — Йован Младич. Бяха облечени в черни костюми и ярки

вратовръзки, ресторантът ги задължаваше, но по-странното беше, че цивилните дрехи им прилягаха като ръкавици. Генералът беше или негов връстник, или много близо до рождената му дата. Здрав кокал, грубо насечено лице, тъмни, мътни, като че ли тинести очи, но твърди и неподвижни като на вълците, и ръце на лорд — дълги и изящни, но сръчни и пъргави като на средновековен удушвач.

Американският сърбин Джон Милетич наблюдаваше рутинерската бързина, с която тъпчеше лулата си, когато генералът го извади от равновесие.

— Добре дошъл в Белград, Козел! — направи пауза и го довърши: — Добра работа, българино. Аз съм на твоя страна, но искам да видя документите на арабите. Ще ги преснимам и ще ги върна. Веднага!

Козела мълча тягостно, пресмятайки наум полезните си ходове, после се усмихна кисело и взел решение, каза:

— Много ви моля, госпожо Величкович, донесете паспортите. Интуицията ми подсказва, че мога да вярвам на колегите.

Цеца стана — и недоверчиво, и раздражено — но отиде да изпълни молбата-заповед на Козела.

— Голяма работа е УТБА, генерале. Не случайно моите бивши шефове ви сравняваха с Мосад. Истина за истина, колега. Радован Караджич, генерал Радко Младич и генерал Сава Друз ебаваха путчицата майчина на рязаните моаджири в Сараево.

Полицейските офицери избухнаха във весел, но опасен смях.

— Това, което не знаеш, Козел е, че капитанът е син на Радко Младич и че твоят тигър Барич щеше да лежи на дъното на Дунава, ако Слобо не беше достатъчно тъп да се остави да го замъкнат в Хага.

Козела погледна капитана, видя веселото му намигване, отвърна по същия начин.

— Какво да очаквам от вас, господата?

Друз отпи от шампанското и отговори сухо:

— Жена си.

Козела отново млъкна задълго, стана, доведе Барич на масата, изчака Цеца, но когато капитан Младич извади фотоапарата си, каза:

— Паспортите са ваши, господа. Нито един от нас не представлява официална власт — после добави: — Жена ми?

Друз отговори:

— Поставихме я под контрол. И нея, и дипломатите, солташаци на Сали Бериша.

— Имената?

Младич извади лист от джоба си.

— Боян Мирчев и Стефан Наумов. Съвпадат ли? Козела кимна.

— Мулета на Осама. Държат големи складове в София.

— Момчетата на ВИС, СИК, ТИМ във Варна, групата на „Лукойл“ в Бургас? — заядливо попита Друз.

— Мога да изброя поименно гангстерите, генерале. Преди две години се опитах да запуша „пътя на Коприната“ и до голяма степен успях, но нямах достъп на запад от Косово, а след смъртта на Аркан — и на запад от Калотина. После изчезна жена ми. Мулетата на Сали Бериша чакат да я потърся в Тирана. Падна ли в трапа, за тях ще бъде детска играчка да възстановят трафика по „пътя“.

— Няма да паднеш в трапа, Козел — Младич поиска с поглед разрешение да говори и с притваряне на блатните си очи Друз му го даде. — Полицаяте и „тигрите“ имат мълчалив договор за сътрудничество, стига това да е за сметка на шиптърските банди АОК, АНО и АНА. Косово се готви за избори, а сърбите са едва една десета от населението. Сещаш се какво значи това? Първата крачка към велика Албания. Следващата е западна Македония през Тетово и Гостивар до Скопие. Осама изпрати сирийци, кюрди и египтяни да дърпат конците в този конфликт. Помниш ли името Халид Исламболи?

— Убиецът на Ануар Садат на парада в Кайро? — припомняйки си стари атентати, които преди четвърт век разтърсиха света, попита Козела.

— Същият. Халид беше убит на място от президентската гвардия, но брат му Шауки Исламболи е военният министър на АНА в Арачиново. Но не е единственият. В Тетово е египтянинът Абу Хафс, в Скопие Абу Джихат, в Гостивар Абдул Хади Ираки — всички египтяни и до един генерали на Ал Кайда. Единственият афганистанец пушун, който действа от името на Зеления принц и командва парада на Балканите, е Джанат Гул, личен гост на Сали Бериша. Тези имена не присъстваха в списъка на „тигрите“

Козел, но ние, сръбската полиция, сме им издали присъди. Смърт.

— Греша, капитане — обади се Барич. — Аркан имаше план за избиването на Ал Кайда. Разликата е, че неговите цели бяха десетина пъти по-обемисти.

— Имам списъка и подробен план — сухо каза Цеца Величкович. — Ако Козела и Барич поискат, ще го донеса след един час.

— И утре не е късно, госпожо Светлана — усмихна се Друз. — Превърнем ли се от солисти в строен хор, лично аз ще заколя Марко над гроба на Аркан.

На масата се възцари траурна тишина. На вид показно театрална, но всъщност дълбока и искрена.

Пета глава

Македонската полиция се стремеше да вземе превес над шиптърите по размирните си граници и гледаше да се домогне до подкрепата и на запада, и на Русия. Вътрешността на страната беше спокойна, приличаше на разграден двор, а Американският паспорт беше и привилегия, и гаранция за пълна безнаказаност, каквото и да се криеше зад действията на притежателя му.

Подозрителен по природа, Козела усещаше и с кожата, и с инстинктите си, че не бива да се предоверява на видимото. Нещо се криеше зад него, а той щеше да бъде парализиран, до като не премахне завесата на съмненията и не открие истинските основания за напрежението си.

Легнал облечен на копринените чаршафи в стаята на хотел „Парола де Диос“ („Думата на Бога“), той за пореден път си задаваше въпроса „Какво всъщност направи толкова лесен пътя му от лудницата до Охридското езеро?“. Шансът, парите, евреинът Сабри, емисарите на ЦРУ и Хакел, тигрите на Аркан, УТБА?... Всичко накуп или сложен заговор за главата му. Всички знаеха, че е в Македония, но че е в подножието на Шар планина вместо в Скопие беше слабо основание за сигурност.

Нещо не беше наред. Нещо мирише, да му ебеш майката и ако искаше да се добере жив до Габи, трябваше да отдели тънкото ухание от общата смрад или още сега да хукне към гръцката граница на път за Карибите.

Козела скочи, грабна сакото си и излезе. Повече от час скита безцелно из тесните улици на Охрид, до като попадна на площад „Свети Наум“, изпънат като лък на стръмния бряг над езерото. Беше сухо и задушно, сезонът на туризма гаснеше, но местните пиеха лютата си мастика под чадърите на десетките кръчми и кафенета, опасали тротоарите.

Козела седна, поръча кафе, водка, запали цигара и остави погледа си да се рее по десетките сърфисти, джетове и яхти, шарейки безцелно из езерото.

Миризмата го удари отново. Безпокойство плъзна из кръвта му и изпъна до скъсване халтавите му нерви. Какво се криеше зад шибаната сигурност, която сякаш му нашепваше: „Открий заплахата, да ти го начукам, идиот с идиот! Или си профи, или си мърша, Козел! 1/1 този ребус трябва да го разгадаеш тук, в тая шибана кръчма! Веднага!“

За кой ли път опитваше да възстанови ден по ден, среща след среща пътя от лудницата до изумруденозелената, но видимо враждебна Шар, зад чиито хребети започваше Албания. И как той, солистът, вълкът-единак се оказа в елитната компания на Алкалай, Хакел, Бариша и утбашите Друз и Младич?

Великият Сабри от Москва имаше много повече причини да го мрази лично, отколкото да го подкрепя в привидната война с исляма, зад която прозираше целта му, развратното изкушение Габриела — законната му съпруга. Не се ли криеше сянката на Оливия зад уверенията му, че играят в един отбор? Защо не посегна към врата му още в София, след като знаеше, че след Албания ще изчезне завинаги? Оливия? В началото на връзката им Козела беше сигурен, че му е дъщеря. След смъртта ѝ откри, че всъщност е бившата му съпруга. Алкалай благослови връзката им, посрещна го като син, предупреди го, че Севгун, Султана на Краснодар, го е осъдил на смърт, буквално хвърли в ръцете му килъра, който беше тръгнал на лов за него. Защо го беше обсипал с благоволения си, мамичката му чифутска? Какво ли се криеше зад тази маска, удивителна имитация на Франклин Делано Рузвелт?

Козела прибра багажа си, напусна хотела и подкара към изхода на Охрид, без да е намерил отговор на нито един от измъчващите го въпроси. Когато застана пред кръстовището, спря, изключи радиото и запали цигара.

На север през Струга пътят водеше към Скопие, албанските терористи, а оттам — Тирана, камикадзета. на Ал Кайда, българските „мулета“ на Зеления принц и Габи. На юг през Битоля — към гръцка Флорина и спасението...

Козела изпуши три цигари, загледан в трафика, разминаващ се пред очите му, преди да потърси сребърния долар в жабката на бавареца. Ако се паднеше ези, зарязваше всичко и хукваше към благословените от бога Кариби...

Но когато погледна дланта си и срещна погледа на Джон Фицджералд Кенеди, запали колата и потегли на север — към Скопие и съдбата си.

Стотина километра го деляха от предстоящата, коя ли поред война. Не бързаше. Изпреварваха го коли двойно по-слаби от неговата и не бяха малко шофьорите, които го оглеждаха ту учудено, ту със завист. Не само не бързаше, а едва се въздържаше да не обърне и да натисне газта до дупка. В хотел „Метропол“ Хакел сигурно вече нервничеше. Беше време, когато Козела изпълняваше негови заповеди, поне докато не изпаднеше в конфликт с интересите си. Но имаше и периоди на открита ненавист, смъртоносни засади и жертви, жертви...

Сега като какви щяха да се срещнат? Веднъж Джон Хакел — или Ханс Хакелман, истинското му име — се явяваше главен инспектор на Интерпол за Югоизточна Европа и швейцарски поданик. После като американски гражданин го вербуваше за ЦРУ... И внезапно между него, внука на германския офицер от СС и евреина Морис Алкалай се пораждаше сътрудничество, забравяйки, че предците на единия бяха варили на сапун сънародниците на другия в Аушвиц, Дахау, Освиенцим и така нататък, и така нататък. Ако това не е подозрителна коалиция, какво по дяволите, беше? И достатъчна ли е общата им омраза към войнстващия ислям, за да забравят старите рани и да пренапишат историята по нов, разбираем и за двамата начин? Едва ли. Подозрителни въпроси в изобилие, отговори никакви или поне нито един задоволителен.

Козела потърси музика, натисна педала на газта, отвори шибидака и подложи лицето си на вятъра. Не му беше мил животът, или не чак дотолкова, че да трепери от страх пред лицето на неизвестността, а още по-малко милееше за продраните кожи на десетината трупа, с които трябваше да осее Македония, Косово, Албания. Това, което не можеше да си

позволи, беше той — суперкилърът, полицаят, мишената, оцеляла при невъзможни ситуации, сменил ту от бога даденото му лице, ту самоличност, поданство, поведение или навици — да падне доброволно в трапа... Там, някъде пред него.

Някой беше заложил капан. Кой?

Затвори люка, запали цигара и продължи да натиска газта. Беемвето ръмжеше тихо, но могъщо, колите, които изпреварваше, се сляха в сивкава стена... Очите му следяха пътя, нервите му обаче продължаваха да изпращат тревожни сигнали на мозъка.

Евреин — Сабри, генерал от КГБ. Германец — агент ту на Интерпол, ту на ЦРУ. „Тигър“ от пара групите на Аркан... Сърбин. Каква беше историческата истина в сръбско-българската омраза. Та нали това са два братски народа. Физически, езиково, културно, съдбовно те бяха почти напълно еднакви. Може би единствено политиката всяваше взаимно недоверие, припламване на ненавист, дори избухване на кръвопролитни войни. Братя... Да, но Кайн и Авел също бяха от една майка родени...

Козела спря пред мотел „Кедър“, на трийсет километра от Скопие, и слезе от колата. Поръча кафе, сандвичи, но когато му сервираха, задържа каната. Що за птица беше Моимир Барич? Тигър... Не беше единственият. Беше ли верен на Аркан?

Лавината от въпроси го затрупа отново. Барич беше готов да му се довери, без да чака потвърждение на самоличността му от Цеца. Имаше известен резон. За разлика от Алкалай и Хакел, между тях нямаше нищо лично. Не ги преследваха стари подозрения, вражди, не деляха жена, не бяха посягали към вратовете си. Козела харесваше младия „тигър“. По нещо му приличаше на мъртвия Тодор Токев — Теди. Строен, красив, лъхашц на калкулирана арогантност — черта, присъща на мъжете, осъзнали, че са родени с кураж. Моимир гледаше вдовицата на Аркан със смесица от обожание и респект, но това можеше да означава както плътски ламтеж, така и преклонение пред паметта на покойния войвода...

Какво ли обясняваше този анализ? Нищо!

Ебал съм му майката на този скапан живот. Ако ми е писано да пукна от куршум в тила, със сигурност няма да ме обесят!

Козела първи видя Хакел. Излизаше от тъмната кола, а полковникът седеше на маса на осветената „Маркиза“ на хотел „Метропол“.

— Какъв беше договорът с Тефик бей, полковник? — беше първият въпрос, когато седна срещу него.

— Главата ти срещу достъп до Зеления принц.

— Отговорът?

— Положителен.

— Лъжеш!

— До като ти избиваше Хизбула, Хамаз и Ал Кайда по пътя на Коприната, моите хора търсеха леговището на Осама. Слуховете бяха всякакви. Алжир, Либийска Сахара, Судан, Албания, Афганистан, Македония.

— Тефик беше негов емисар за Босна, Косово, Македония и Албания — каза Козела.

— Знам. Тефик Андариман ме излъга, че е в Либия.

— Бил е в Либия. Кадафи решил да го изтъргува срещу ембаргото на Щатите. Осама има агенти и в Овалния кабинет.

— Убеден ли си?

— Аз задавам въпроси. „Билденберг“ те подведе, Хакел. Самолетите се врязаха в Близнаците, а не в Рокфелер център!!

Полковникът онемя.

— От къде имаш тази...

— Информация? — Козела го прекъсна грубо. — Севгун трябва да влезе в играта.

— Това може да реши единствено Алкалай.

Козела отново не му обърна внимание.

— Ти, Хакел. Искам сто казаци тук, паритет на „тигрите“.

— Хората на Аркан?

— Да. Имах среща и с „тигрите“, и с белградската УТБА. Поръчай водка и вечеря, до като взема душ — Козела стана, но преди да влезе в хотела, подхвърли. — И не ме разпитвай, ако обичаш... кога е първата акция?

— На разсъмване — беше отговорът. Козела спря, изсъска през рамо:

— Без водка. И излезе.

Небето започваше да посивява, луната избеля и потъна зад планините, а това, което Хакел наричаше разсъмване, стремително приближаваше. Козела отвори едно след друго очите си, погледна часовника — пет без десет — разкърши рамене, имитирайки разбуждане, слезе от колата и с разклатена походка влезе в градинката, пред която беше паркирал. До като уринираше, огледа околността.

Беше сам. Чу първите птици, някъде лаеше куче... И това беше всичко. Влезе навътре в градината, спря до дървото, което беше набелязал от вечерта, измъкна снайпера от храстите, свали калъфа, запали цигара и зачака.

Точно в пет, според уверенията на Хакел, прозорецът на първия етаж в блока срещу него трябваше да светне и египтянинът Аум Мохамад ал Аум да започне деня си. Десет минути по късно светна наистина, но тръгнаха и трамваите, макар че на улицата все още нямаше ранобудни пътници. Ал Аум, инструкторът на Ал Кайда и личен съветник на Арбен Джафари, се мярна в спалнята, после потъна из апартамента за няколко минути. Козела хвърли фаса, настъпи го, вдигна снайпера и нагласи визьора на окото си. Щеше да стреля от ръка, най-несигурната стрелба, но нито имаше време, нито място, на което да фиксира статива. Имаше едно предимство обаче. Ал Аум все пак щеше да влезе в банята и тогава — за минута и половина, до като си мие зъбите — щеше да бъде неподвижен.

Мигът дойде. Лявото ухо на египтянина застана в кръста. Козела натисна спусъка. Мозъкът плисна върху огледалото, тялото рухна тихо...

За днес това беше всичко. Но в Скопие оставаше още една цел — самият шеф на Албанската демократическа партия — Арбен Джафари.

Екзекуцията на шиптъра трябваше да протече на шестнайсети, в петък, по обяд, на излизане от джамията.

Козела имаше среща с Моимир Барич на края на „Чифут Махапасъ“ в Скопие. Трудно я намери. Беше стар, някога богат квартал на западния бряг на Вардар, но сега беше населен предимно с цигани и превърнат в гето. На самия бряг на реката, на около километър от „Чифут Махаласъ“, беше мотел „Каймак“, в който беше отседнал Моимир.

Комодор Джон Милетич, войнско звание, което всъщност означаваше полковник, паркира колата и бавно тръгна към това архитектурно бижу. Изкачи петдесетината стъпала между кичести кипариси и застана очи в очи с генерал Друз. Стиснаха ръце мълчаливо и бавно, с вид на съсредоточени в разговор бизнесмени, седнаха на маса под грамаден клонест платан. Времето се разваляше. Беше задушно, но над планините се трупаша облаци. Природата беше притихнала в очакване на порой и рязка смяна на температурите. Беше краят на есента.

Горещото лято беше изпепелило всичко. Пожари лумваха всеки ден и хората жадуваха за глътка свеж въздух.

— Добро утро, Козел — тихо каза Друз.

— Едва ли Карла Дел Понте мисли така, генерале.

— Еби й майката на тази вещица! Вестниците са пълни с догадки. Нито една достоверна, разбира се. Стрелба от ръка, нали?

Пиеха кафе абсолютно сами и въпреки това нащрек, с някакво особено напрежение, което всеки един от тях създаваше у другия.

— Не бях ползвал снайпер три години, колега. Оказа се като плуването... не се забравя.

Козела погледна „Утрински вестник“. Наистина догадки най-различни, но добронамерени в общия тон. Македонците не страдаха кой знае колко за някакъв пършив арабин от Ал Кайда. По-важните информации обаче, бяха от Афганистан. Друз видя интереса му.

— Знаеш ли какво значи „ДАУБА“, Козел?

— Не.

— Първичен ислям. Средновековие. По времето на Мохамед не е имало радио, телевизия, интернет. Жените са били стока, коранът — единственият източник на вяра и морал, конят и сабята — единственият път към богатството и честта. Неверниците създават различен свят, непонятен на „ДАУБА“, а това е разврат и подлежи на огън и изстребление. Ислямът е религия на комплексите, а Осама е най-големият комплексар на изтока, по-голям от саудитските принцове, макар че именно те финансират терора в християнския свят.

— Не, Друз. Арабите с единични изключения държат много на Американския интерес. Ще одерат Осама, ако им падне.

— Привидно — Друз изглежда вярваше в теорията си и Козела се заслуша. — Няма по-гнил режим от саудитския, но петролът ги направи милиардери с американската технология. Да ползваш блага е едно, съвсем друго е да обичаш този, който ги осигурява. Американците бомбардираха Белград. Непростим вандализъм, но Риад ги мрази повече от нас, сърбите, въпреки взаимните клетви в любов. Един ден петролът ще свърши. Тогава какво ще се случи със Саудитска Арабия, Иран, Ирак, Кувейт, Либия и емирствата?

— Отново ще ги изяде пустинята — това беше полувъпрос, полуконстатация. Не беше мислил за такава възможност, но и да

съществуваше тя, беше в необозримо бъдеще. — Не и в нашия живот, Друз.

— Напротив. Ако е рекъл Господ да умрем от естествена смърт, ще видим с очите си края на тази петролна Шехеразада. И двете страни го знаят, но предпочитат мълчанието.

— Светът ще се превърне в пустиня, Друз, ако предсказанието ти се сбъдне. Ледникова епоха. Свършат ли енергоизточниците, свършва всичко.

— Америка има повече петрол от изтока. Само Тексас им стига за триста години напред, но техните кладенци са капсулирани. Защо?

Козела се замисли, макар че личните му проблеми го интересуваха повече от глобалните.

— Имаш ли отговор, Друз?

— Америка е висш егоист. Ако не беше Косово, никой от нас нямаше да си мръдне пръста, камо ли да отмъщава за нийоркските Близнаци. Но Косово съществува и в този момент интересите ни съвпадат.

Козела добре знаеше къде са текущите проблеми на Белград и все още не схващаше смисъла на тази лекция.

— Какво следва, Друз? вие загубихте Косово.

— Не още. Затова Арбен Джафари ни трябва жив. Пъзелът като че ли изглеждаше нареден.

— Искаш да кажеш, че не той е следващата цел?

— Да — Друз беше сериозен, но вече не толкова напрегнат.

— Иначе щеше да питаш кой е Джафари.

— Сега питам.

Генералът извади няколко снимки от чантата си, но ги остави на масата обърнати обратно.

— Македонски албанец, демократ на пръв поглед. Въсщност, близък на Хашим Тачи, а чрез него и на Зеления принц. Официално водач на партия в парламента. Неофициално — водач-вожд на АНО и АНА и пряк шеф на Али Ахмети, Имер Имери и останалата ислямска шайка. Ако падне в петък пред джамията, Косово и шиптърска Македония отново ще пламнат. Не сега, рано е. Ще му дойде времето. Жертвата ще бъде Абу Джихат. След това изчезваме — Друз му подаде снимките.

— В каква посока?

— Тетово.

Козела наведе глава и дълго се взира във върховете на обувките си.

— Войната свърши, Друз. Скоро Осама ще бъде труп.

— Ще потъне, Козел. Временно. Ще изгинат талибаните, защото и без това нямат какво да губят. Милиардерите трудно умират от насилствена смърт.

— Саудитска Арабия?

— Защо не Ирак или някъде другаде... Например, София. Сериозно ли мислиш, че вашият samozабравил се фес Доган ще го изтъргува с Американците.

Козела поклати глава.

— Не — после млъкна за дълго. — Кой е Абу Джихат?

— В превод името означава „син на свещената война“. Избил е хиляди в Алжир и Египет, близък на Осама. Ще бъде редом с Джафари. Пръснеш ли кървавата му глава, онова албанско лайно ще се замисли. Кълна ти се в Светата дева, Козел, мразя го и в червата си, но все още ни трябва жив.

В петък по обяд Козела застреля египтянина от Ал Кайда Абу Джихат.

Валеше като в потопа, светкавици раздираха небето като чаршаф, затова се наложи да го убие под навеса на святата за мюсюлманите джамия „Скендер бей“.

Шеста глава

В Тетово го чакаха някои от основните „играчи“ от пиесата наречена „Кървавият път на коприната“. Ситуацията и в Македония, и в съседно Косово се беше променила внезапно. АНА беше убила трима полицаи край едно от тетовските села и отмъкнала стотина селяни заложници направо от полето. По същото време косоварите провеждаха парламентарни избори при почти пълен бойкот на сърбите. Целият район беше настръхнал, омразата приближаваше точката на кипенето и една искра беше достатъчна, за да избухне отново войната. Козела обаче знаеше от собствения си дългогодишен опит, че „риба се лови най-лесно в мътна вода“.

Градът беше на десетина километра от границата в подножието на Шар планина и заобиколен от три казарми на македонците и два на умиротворителите от KFOR, сред които имаше сто и петдесет българи.

Картината в Афганистан се менеше бързо и за набитото око на Козела не беше проблем да установи, че колкото повече

градове превземаха съюзниците на Америка, толкова повече истерия се чувстваше сред албанците.

Вестниците приписаха двете убийства в Скопие на някой си Перо Пора, македонец, бивш участник във френския чуждестранен легион, за чиято глава АНА вече беше обявила награда от петдесет хиляди долара. За Козела това беше добре дошло. Шиптьрите смятаха за свои съюзници Американците и НАТО, с тяхна помощ практически бяха превзели Косово, а македонците имаха свои грижи и въобще не обръщаха внимание на чужденците — християни.

Козела чакаше казаците на Севгун. Те се бавеха и започнаха да изнервят „тигъра“ Барич и ченгетата от УТБА Младич и Друз. „Ебал съм им майката. Ще чакат“, мислеше той, наблюдавайки укорителните погледи на сътрудниците си.

— Кога тръгваш на лов, Козел? — все пак посмя да попита Младич.

— Аз? А вие какъв ще го дървите? Ще ми крепите ташаците?

Друз побърза да се намеси.

— Имаш ли срок? Кога чакаш казаците?

— Да сме наясно, пичове — каза Козела. — Нито ще ме юркате, нито ще ме разпитвате. Искате Абу Хафс, ще го имате, когато аз реша. Ако много бързате, моля! Знаете къде да го намерите.

В бара звучеше песента на Синатра „Му мау“.

— Заслушайте се, пичове — продължи той, — „I сПо111 ту \л/ау“... свещена програма. Жив съм, защото я спазвам.

Наближаваше време за обяд, беше гладен, заведението започваше да се пълни. Войната си беше война, но пиячите си искаха своето, та били те македонци или шиптьри. Но влезе и полицията — нисък шкембелия лейтенант и двама сержанти.

Започна проверка на документите, формална за чужденци и македонци и щателна и излишно груба за албанците. Когато стигнаха до тяхната маса, „тигърът“ извади автоматичния си „Лугер“ и се облегна предизвикателно на стола.

— По бизнес сме в Тетово, господин лейтенант... Нека не се лъжем, въоръжени сме!

Лейтенантът с извънредни усилия преглътна шока и втрепен в картечния пистолет, попита:

— Сърби?

— Господинът е Американец — посочи Козела. — Кланяме се на един Господ, лейтенант. Вие се оправяйте с рязаните, ние проблеми няма да създаваме.

Лейтенантът мислеше напрегнато, по челото му шурна пот, ръцете му нервно се гърчеха, кръстосани на корема.

— На паркинга има синко „БМВ“. На Американеца ли е? Козела кимна.

— Да. Аз съм сърбин, гражданин на Щатите. Дразни ли ви колата, лейтенант?

— В Скопие, а преди това в Охрид, е било забелязано синко „БМВ“ с Американска регистрация. Номерата съвпадат.

Козела се усмихна приветливо, но вътрешно призна достойнствата на местната полиция. Беше война, трябваше да бъдат нащрек и те бяха.

— Прав сте, лейтенант. Влязох от Флорина в Македония. Разгледах Охрид, бях в Скопие, чакам да минат изборите в Косово... После Прищина, Букурещ, София... Преди да се върна в Америка.

— В Скопие някакъв снайперист уби двама египтяни от Ал Кайда. Медиите го писаха на наша сметка. Случайно да знаете кой извърши това богуудобно дело?

Козела се разсмя искрено и увлече сърбите във веселието си. После рязко смени гримасата си.

— Аз.

Настъпи онемяване — и от съучастниците му, и от пазителите на реда. Най-малко очакваха подобно признание.

— Гаврите ли се с мен, Американецо? — мрачно попита лейтенантът.

— Седни. Бъди мой гост. Имам лична причина да преследвам хората на Бин Ладен. Ти нямаш нито едно основание да ми пречиш. С моя помощ ще разчистиш Македония от Ал Кайда.

Лейтенантът се тръшна на стола, обърса челото си и се взря в него.

— Аз съм човек на закона, господа!

— Ебал съм ти закона, ченге. Законът нито ти пази децата, нито гарантира, че няма да те настигне талибанска „фатва“.

Козела стана рязко и направи знак на Барич да го последва.

— Не се опитвай да ме спреш, лейтенант. Килограмите ти са много.

Излязоха мълчаливо. Козела запали цигара, не поглеждаше зад гърба си. Бе сигурен — никой не го следва.

— Защо? — попита тигърът.

— Развързах си ръцете, Моимире. Македонската полиция ще ме охранява като форт Нокс. Чакай ме в хотел „Роял“ в Гостивар. Отивам за Абу Хафс. Но имам и лична работа.

Запали колата, бавно обходи мотела и подкара към града.

* * *

Абу Хафс, член и на мюсюлманското братство, и на Ал Кайда, беше предпазлив и подозрителен като фенек, но Осман Устинов — грандоман, мачо, синеок, с катранено черна коса до раменете, с брада „небритос“ — се изявяваше като любимец на жените. Чеченецът имаше заучена походка на пантера, вървеше с неподвижни прави рамене и крака, изхвърлени от таза ала Джон Уейн, но беше добър войник и безмилостен враг. Кавказ беше пропищял от него. Пиеше, а това го правеше по-предвидим от египтянина.

Козела прибра куфара си, остави го в багажника на колата, зареди магнума, освободи стаята и влезе в бара на „Шар“, единственият пет звезден хотел в града. Беше се постарал да изглежда добре и да вдъхва доверие, затова си придаде вид на преуспял чужденец на делова визита — или чакащ партньора си, или отдъхващ след напрегнати преговори. Барът беше шумен, наполовина пълен, но след като избра място и го огледа, не откри чеченеца.

Беше шест без петнайсет. Свечеряваше се рано. Беше започнало да ръми, застудяваше, миришеше на сняг. Осемнайсети ноември, помисли Козела по-скоро като констатация, отколкото като нещо от значение. Ни дати, ни дните от седмицата, нито дори месеците и годините значеха нещо за него. Живееше ден за ден като животно или растение, а му се искаше да нормализира поведението си, да има ясна представа какво му предстои на следващия ден.

Козела се готвеше да поръча водка на нахакана, едро гърда барманка, когато се чу оглушителен гръм и витрините на бара рухнаха... Последва истерия, крясъци, масово бягане.

На пазара, от другата страна на площада, беше избухнала бомба.

От мястото си Козела виждаше паниката като на длан, чуваше крясъците на ранените, оглеждаше се за трупове. Нямаше. Пушек и разбити сергии като че ли беше единственият резултат от бомбата. Барманката включи радио Скопие и малкото останали посетители мълчаливо се скупчиха около апарата.

Армията за освобождение на Албания пое отговорността за атентата.

Днес, осемнайсети ноември, две хиляди и първа година, аз, Албан Бериша, войн на свещената АНА предупреждавам правителството на Македония, че промените, извършени в конституцията са никому ненужна козметика, фалшив акт за пред прокълнатата Америка и европейските ѝ съюзници. Не подаяния искаме ние, мохамедовите войни, а велика Албания, за която ще воюваме до последна капка кръв. Ако веднага не бъде преразгледана конституцията, следващите жертви ще бъдат управниците в Скопие — президент, премиер и председателя на Народното събрание. Да живее независимо Косово! Аллах е велик!...

И така нататък, и така нататък.

Козела загуби интерес към атентата. Македоно-шиптърският конфликт беше вътрешна работа и ако той се месеше в него, не беше поради идеология, ни най-малко. Главите, в които стреляше, може би бяха на хора, с които би пил водката си при други обстоятелства... Не би седнал на една маса с комуниста, който тъпите, безпаметни българи днес, в тази сляпа неделя, бяха избрали за президент. Козела чу новините от България, ядосан стана от бара, тръгна към вратата и се сблъска... със Севгун.

— Идва — каза казакът и го подмина.

Осман идваше наистина заобиколен и от курви, и от охрана. Шумен, дързък и като че ли недосегаем, той видя късно елегантния мъж, който се готвеше да стреля в него. Без да бърза, Козела измъкна магнума и го простреля в сърцето. Чеченецът рухна по гръб, изхвърлен назад от 44калибровия куршум. Охраната се вцепени.

Козела стреля още два пъти. Разстоянието му позволяваше да разчита на изненадата. Момичетата и един от гардовете хукнаха панически в различни посоки. Пред хотела останаха двама чеченци и три трупа. Козела беше взел добър аванс и не

биваше да го изпуска. С насочен пистолет тръгна бавно срещу останалите живи...

Куршум писна покрай ушите му. Без да се обръща, знаеше, че стрелецът е Севгун. Не му оставаше избор. Натисна спусъка. Чеченците бяха мъртви. Тръгна към паркинга, влезе в колата, запали я и зачака. Докато извади цигарите си, Севгун седна до него.

— Карай! — заповяда казакът. Козела се подразни от интонацията му, но мълчаливо включи на скорост.

— Къде отиваме?

— Никъде... Скитаме. Появи ли се полицията, ще се върнем в хотела. Тук съм по покана на правителството.

— Ти! А аз?

— От втората световна война до ден днешен руснаци и Американци си сътрудничат.

— Басня, Султан — Козела се включи в движението. — Корея, Виетнам, Куба... Току що избихме петима гости на Македония.

Севгун го потупа по рамото. Жест и покровителствен, и противен.

— Косово иска автономия. Какъв е следващият ход?

— Независимост на половин Македония? Това ли е сценарият?

— Разбира се, Козел. Албанците искат Косово, Тетово, Гостивар, Куманово и селата от Охридското езеро до сръбската граница. Избихме инструктори на Ал Кайда. Кой, по дяволите, ще рони сълзи над мършите им? Прав е, помисли Козела, но на глас каза:

— Чеченците са поръчка на КГБ, Севгун, но УТБА иска трупа на Абу Хафс. Египтянин близък на Осама.

— Срещу Габриела? Козела кимна.

— Имам нужда от тяхната помощ в Албания.

Мълчаливо обиколиха града, видяха раздвижването на полицията и на медицинската служба за „Бърза помощ“.

— Къде е арабинът? Как изглежда? Аз изпълних заповедта ти, Козел... или молбата. Както искаш, така го наречи. Имам сто души под ръка. Ще перфорират Абу Хафс, до като ние си пием водката в хотела. Истинската работа ни чака в Арачиново, генерале — Севгун набра номер на мобилния си телефон, каза: — Атаман, чуй инструкциите. Това е заповед, момче. Пръснеш

ли гъза на арабина, тръгвай на юг. Утре на разсъмване ще минем през Арачиново като марокански скакалци.

После подаде слушалката на Козела.

Минаха през три полицейски кордона, но едва във фоайето на хотел „Шар“ Козела застана очи в очи с дебелия потен лейтенант. Офицерът преглътна изненадата си, но събра сили да му се усмихне.

Козела му подаде ръка.

— Перо Пора, нали? — тихо попита той.

— Не знам, бога ми — лейтенантът се прекръсти. — Честна дума, господине. Някой добър човек чисти земята ни от кърлежи.

Седма глава

— Готов ли си, Джон? — попита султанът на Краснодар. — Започна да вали. Сняг.

Козела се разсъни и свали краката си от леглото. Беше заспал облечен и въпреки парното се беше вцепенил от студ.

— Къде си?

— Във фоайето.

— Идвам.

Вдяна се в обувките, завърза връзките, хвърли две шепи вода на очите си и излезе.

Пътуваха мълчаливо. Връщаха се обратно към Скопие, в чиито околности беше прословутата албанска наркоцентрала. Севгун му дължеше обяснения, но мълчеше.

Какво очаква този педал... Да го моля!

Козела беше ликвидирал любовника му преди повече от три години и беше време раната да зарасне. Казакът се беше опитал да го убие, неуспешно. Бившето ченге не беше лесна плячка, а и развратници като мъртвия Светец — колкото искаш. Не беше проблем един от най-богатите мафиоти на Русия да достави стотици гейове сред карстовите извори на двореца си в Краснодар.

— Преглътна ли Сбинтул*, Фомич?

Севгун мълча дълго, преди да отговори.

— Не съм хомосексуалист, генерале. Поне не пасивен. Развратен, перверзен — може би, но пичка — не.

— Знам — кимна Козела. — виждал съм и други като теб. Тогава защо се държиш като обидена ученичка.

Севгун включи радиокасетофона и дълго търси подходяща музика.

— Знаеш ли какво е пластичен взрив?

— Семтек?

Руският казак се усмихна.

— Глупав въпрос, нали? Забрави за Абу Хафс, царство му небесно. Колко цели имаш в Арачиново?

Бе ред на Козела да изрови името от паметта си. Имаше го написано, но трябваше да рови в багажника.

— Брат му е убиецът на египетския президент.

— Исламболи?

— Да. Хауки Исламболи. Чувал ли си това име? Севгун поклати глава.

— Арачиново е село, генерале. Нарколаборатория. Ще го ударим от север на юг. Наркофабриките във въздуха — това е грижа на моите хора. Ако Исламболи попадне на фокус — преразход. Но не разчитай на късмет. Там работят предимно роби и мулета.

— Ще видим — неопределено каза Козела. — Алкалай ми даде снимка. Нареди на казаците да скупчат мършите на мегдана.

Арачиново пламна като факла. казаците подпалиха двацет и осем къщи, изгориха близо два тона хероин, избиха трийсет и трима въоръжени мъже, без сами те да дадат жертви, и подкараха бронирани джипове към Гърция.

Исламболи не беше сред трупите, изхвърлени на площада на селото. Козела и Севгун не бяха стреляли нито веднъж, макар че това клане щеше да им бъде приписано, ако KFOR не беше си присвоила акцията. Световната преса, а и местната, обяви имената на мъртвите наркотрафиканти, загинали при рутинна проверка на командосите-миротворци.

Цинично, но удобно и за двамата.

— Вдигам тост за безумно смелите бойци на KFOR — каза Севгун, когато седнаха да обядват в ресторанта на хотел „Сандански“ в Гостивар. — Горещият картоф ни се размина, генерале.

— Временно — каза Козела.

Севгун го събуди в шест часа. Истанболи говореше в английската емисия на радио Тирана.

Една десета от човечеството притежава девет десети от световните блага, до като останалите деветдесет процента

изнемогват, поделаяйки си трохите от трапезата. Богатото малцинство проповядва мир, морал, смирение, позовава се на десетте божи заповеди, иска глобален свят, което преведено означава недрата на нашата земя, бълваща петрол, злато, диаманти, редки метали, от които произвеждат оръжие, с което ни държат в подчинение. Въръжен мир? Нима някой вярва на тази чудовищна демагогия? Паритет не означава ли робство? Нима десет процента от човечеството не налагат подчинение на мнозинството с оръдията, които произвеждат с богатата на нашия свят? Така ли е? Ако е така, то тогава какво ни остава освен дълга, унищожителна война?

Прав ли е Платон, когато твърди, че държавата се състои от господари, охрана и роби. Прав е древният мъдрец, разбира се! Милиардерите на християнско-юдейското масонство господстват над света, охраняват ги военно-промишленият комплекс, НАТО, Европейският съюз, световните мафии, разузнавателните служби, полициите от Америка до Израел... за нещастие, и полициите на нашите страни.

Тогава какъв е изходът, бедни, унижени братя? Комунизъм! Забравете тази кървава еврейска демагогия, избила стотина милиона човешки същества по цялата планета. Какво ни остава тогава, войни на Аллаха? Само и единствено свещен джихат. Ние имаме нужда от оръжия, но за тях трябва капитал. 1/1 на децата е ясно, че капиталът е в ръцете на нашите господари. Тогава се появи свещеният войн Осама Бин Ладен и ни посочи пътя. Дрога. Ето къде е нашият капитал. Ние не го ползваме, но го произвеждаме и го продаваме срещу оръжия, нужни ни да извоюваме свободата си. Глобален свят — да! Но след гибелта на християнско-юдейското масонство.

Безстрашни, безмилостни войни на Аллаха и на пророк Мохамед, не забравяйте, че съвременният наместник на ислямския свят на земята е великият учител, светият войн, шейх Осама Бин Ладен. Аллах Акбар!

Петимата мъже изслушаха записа. Полицаите Друз и Младич, тигърът Барич, Севгун и Козела. Отново бяха в хотелския бар и отново не знаеха какво да си кажат.

— Еба си майката — ухили се Севгун. — Вие, убийците, от коя каста сте?

— Ти да не си от Армията на спасението? — подхвърли Козела, истински шокиран от това, което беше чул. Имаше много истина в думите на Шауки Истамболи. И анализът беше

верен, и средствата за съпротива срещу света на капитала — приемливи.

— Нашите цели са по-скромни — обади се Друз. — Крал Лазар създаде Сърбия в Косово. Достатъчно е да не позволим шиптърските банди да го превземат.

— НАТО започна войната срещу Милошевич. Обвиниха го, че прочиства областта от албанци — добави Младич. — И какво постигнаха, след като вече имаха опита от Босна? Геноцид и прочистване на нашето население. Обявиха баща ми за военен престъпник само защото не позволи на босненските моаджири да създадат чиста ислямска държава. Република Сръбска е отчаян опит да се спре религиозната война.

Кому е нужен такъв разговор — мислеше Козела. — Прав е Севгун, убийците имат една единствена философия — смърт срещу пари. Не е прав обаче да се изключва от нашата благословена от бога общност.

— Какво предстои, момчета — опитвайки да се усмихне, попита той. — Не ни гледат с добро око в тоя шибан град. Моята мишена е египтянинът Абдул Хади Ирики. Тук, в хотела. После заминавам за Прищина. Вие?

— Марко Милошевич — каза тигърът. — Бил е в Гостивар. „Очите“ са го виждали, „ушите“ твърдят, че е в София.

Козела не повярва, но предпочете да не противоречи. Той беше обещал на Светлана Величкович главата на това разглезено копеле, но за да тръгне на лов, трябваше да разчисти пътя към него.

— Имам още една грижа, Козел — обади се Султанът на Краснодар. — Булат Махмуд — Жабата. Чеченец, ветеран — афган, изключителен специалист по взривове. Минава за много близък на Али Ахмети.

— Значи го пази АНО?

— Може би... — Севгун се усмихна подкупващо. — Докато ти се оправяш с египтянина, ще гледам да откроя бърлогата му. Жабата ще почетем заедно.

Офицерите от УТБА предпочетоха да не споделят плановете си.

— Вие, господа? — остро попита Козела. Сърбите се погледнаха, после Друз отговори:

— Всичко, което предприемем в Македония, е престъпление. УТБА действа в Косово.

— Ние сме законът тук! — все по-ядосан изръмжа Козела.

— Но не сте държавни служители. Нито един от тримата. Ще се срещнем в Прищина.

Друз стана, Младич го последва чинно. Напуснаха бара. Мерцедесът на полицията потегли с мръсна газ и заглъхна в общия шум на площада.

— Знам къде е Жабата — каза тигърът Барич. — Вие се оправате с Ираки. Чеченецът е моя грижа.

Козела се прибра в стаята, взе душ, обръсна се и легна. Спа като заклан — идиом, който не му беше ясен — но се събуди по тъмно и със страшно главоболие. Осем вечерта? Партньорите му го чакаха вече.

Преди да влезе в бара, Козела се отби в тоалетната. В коридора си говореха двама млади мъже, но нито той им обърна внимание, нито те на него. Влезе, затвори вратата и видя Абдул Хади Ираки да уринира пред един от писоарите. Козела приближи, грабна го за врата, завъртя го рязко и го прекърши. Тялото омекна, но не му позволи да се свлече върху фаянса. Вдигна го, отвори прозореца, изхвърли го долу в храстите и скочи след него. Беше по-малко от три метра, но въпреки това краката му изтръпнаха и едва домъкна трупа до колата. Отключи багажника, набута го вътре, затръшна вратата и се върна в бара. Главата продължи да го „цепи“. Дано Севгун или Барич имаха някакви хапчета. Беше свършил пъклената си работа бързо, чисто и най-важното — тихо.

Севгун беше сам. Козела седна срещу него и попита:

— Къде е тигърът?

— На лов. Ще се обади. Наш ред е... Дивечът е тук.

— Вече не! — Козела се огледа. Все още липсата на египтянина не беше открита и паниката на АНО не беше замирисала на кръв. — Тръгвай, Султан. Дивечът е в багажника.

Изчакаха Барич на изхода на Гостивар и потеглиха към Куманово. Очакваха ги алжирецът Ал Хеким и двама чеченци — всички инструктори на Ал Кайда.

След това можеха да напуснат Македония.

Куманово. Шиптъри и цигани — това беше видимото население на този противен, пращен, но опасен град. Козела чувстваше с кожата си, че нещо се заражда, че напрежението расте и че тук разходката свършва. Поне на македонска територия. Охрид, Скопие, Тетово, Арачиново и Гостивар бяха безбурен спомен, но Куманово? Какво всъщност го дебнеше тук? Косово и Сърбия отстояха на приблизително равно разстояние,

но и двете враждуващи групи — шиптъри и тигри — имаха своите бази и нощите се превръщаха в касапница. Кафенетата си личаха по надписите, но и македонските, и албанските бяха еднакво опасни. По-лошо беше, че не бяха прикритие. Тук нямаше море, езеро, река, никаква индустрия, бедна хотелска база поради липсата на чужденци, някакво земеделие, което почти не се виждаше. И прах, въпреки че ноември преваляше и неведнъж беше валил дъжд. Град, създаден безсмислено, на неподходящо място, непривлекателен от всякаква гледна точка. Но именно по тази причина избран за бойно поле. На дълга ограда на някакъв запустял стопански двор християните лепяха некролозите си, а на стените на джамията, най-високата сграда в Куманово — мюсюлманите. Град-призрак, който дори някога да беше имал свой живот, сега войната го беше принудила да го забрави. В дворовете бясно лаеха бойни кучета, тук-там мъждукаше някоя крушка, не по-силна от четирийсет вата, хора почти не се виждаха или притичваха приведени, боящи се от стотиците снайперисти на враждуващите страни. Пред единствения хотел пазеше и полицията с ямахи, и войската, накичена на бетеери в четирите ъгъла на сградата.

Сменил официалния костюм с джинси и кожено яке, Козела обходи централната част на града, надникна в празната църква и стараяйки се да си придава вид на непукист, се върна в хотела. Барич беше в леговището на „тигрите“, но Севгун трябваше да го чака в бара. Нямаше го. Почти нямаше публика. Масите бяха трийсетина, само две заети, бара — пуст. Барманът скучаеше, седнал в един от ъглите.

— Празно — Козела се отпусна срещу него. — винаги ли е така?

— Искаш ли нещо? — троснато каза противното копеле. Беше нанесъл толкова гел върху оредялата си коса, че по сакото му се бяха стекли мазни лекета.

— Водка.

— Няма.

— Уиски.

— Няма.

— Какво има? — Козела се стараеше да скрие и нервното си напрежение, и желанието да пребие този мазен, противен копелдак.

— Има всичко, но за гости на хотела.

Козела преглътна и тази провокация. Извади ключа от хотелската си стая и го размаха пред носа му.

— Водка, кафе и сода, момче. И по-бързо! Мразя флегмите.

Барманът скочи и се зае да изпълнява поръчката. Беше сърчен слуга, но това не можеше да го направи симпатичен. Когато изпълни поръчката, Козела го сграби за ръката.

— Коя е любимата ти валута?

— Доларът — изненадан, преглъщащ трудно слюнката си, каза той.

Подаде му банкнота от двайсет долара.

— Имам партньор... Чужденец идвал ли е в бара? Да е търсил Джон Милетич?

— Не — беше безсилен срещу железните пръсти на прошарения чужденец.

Козела дръпна ръката си и взе водката.

— Има ли клиенти?

— Малко. Няколко чужденци, двама араби... и една възрастна швейцарка... бабичка — барманът разтриваше китката си, но остана на място. — Ако знаех, че сте гост на хотела, щях да съм по-любезен.

— Няма значение... — Козела отпи, извади телефона и се обади на Севгун. Никой не отговори, макар че линията беше свободна. Безпокойството го влетя отново. — Ще се кача до стаята — каза и бавно излезе.

Взе асансьора до четвъртия етаж, застана пред стая 411 и почука. Веднъж, два пъти. Опита вратата, отключена. Влезе с магнума в ръка, запали централното осветление и откри Севгун заклан. В съня си люто. Лицето му имаше спокойно, ако не и блажено изражение, но на стената със кръвта му беше написано „Кавказ“.

Козела излезе, прибра ключа в джоба си и извика асансьора Покойният Султан на Краснодар щеше да бъде открит не по-рано от утре на обяд.

Намери бармана така, както го беше оставил. Козела извади сто долара и го остави на плота.

— Колко чеченци гостуват в хотела, барман?

— Четирима, господине. Двама са в бара — посочи ги с поглед. Гласът му беше и тих, и нервен. — Не искам неприятности, моля ви, господине.

Козела не му обърна внимание. Извади магнума и завъртя заглушителя.

— Ако мълчиш, момче, ще бъдеш жива риба. Писнеш ли — мъртва. Изборът е твой.

Козела пхна пистолета в джинсите, стана, тръгна към масата на кавказците и преди да им даде възможност за каквато й да било реакция, пръсна главите им и напусна хотела.

Барич си беше свършил работата, но той не. Алжирският доктор и инструкторите на Ал Кайда щяха да живеят до старини, ако друг килър не поемеше ролята на съдбата. Беше отмъстил частично за смъртта на Султана, а това беше някакво удовлетворение. Не обичаше развратния Севгун, но го уважаваше и не беше в негов стил да остави кръвта му без възмездие.

— Качвай се, Барич — каза той. — Тръгваме. До края на живота си няма да стъпя в Македония.

— На подстъпите към жена ти Габриела. Очаквай ги в Тирана, Козел!

Телефонът заглъхна.

Осма глава

— Един от законите на Мърфи гласи: „Усмивай се, утре ще е по-зле“.

Алкалай не обърна внимание на тези думи.

— Искам подробности, Джон — заповяда сухо московският Сабри. — Имай предвид, че каквото и да кажеш, ще го научат казаците.

— Не ме плаши, Морис! Свикнал съм. Това са подробностите — намерих го заклан. Нямам никаква представа чие дело е. Най-вероятно отмъщение за бурята в Арачиново.

— Чеченците?

— Беше емоционална реакция — Козела се засрами от собствените си думи. — Стрелях по първата вероятна цел. Не подценявай Мърфи, Алкалай.

— Не го подценявам. Ни най-малко, генерале. казваш, че си се отървал от Македония, но не забравяй, че същият този Мърфи твърди: „Когато нещата се подобряват, все нещо ще се влоши!“. Най-лошият вариант за теб е бъдещата ти среща с казаците.

Козела се изсмя гърлено.

— Продължаваш да ме заплашваш, Сабри. Не си губи времето. Аз съм гърмян заек. къде според теб ще ме срещнат посраните ви разбойници?

Прищина представляваше външният облик на една война. Църкви срещу джамии, стремеж за доминиране, претенции за надмощие, изразени в надутост, помпозност, просташки архитектурен замах, който превръщаше измислената столица на автономно Косово във витрина на тоталния сблъсък на християнство и ислям.

Три четвърти от града беше осеян с еднофамилни палати, собственост на шиптърските наркобарони, охранявани от въоръжени гардове, с триметрови масивни зидове с камери по сградите и върху грамадните железни порти. Останалата част представляваше тесни улици с къщурки, строени в началото на двайсети век, панелни гета или копторите и бидон-вилите на циганите. Единствено централният площад, застроен по времето на Тито, миришеше на сталинския сивироромантичен стил — бивш партиен дом, градски съвет, поща, радиотелевизионна сграда, хотел и универсален магазин. След рухването на Югославия в добавка бяха нахвърлени временни постройки, превърнати в кафенета, барове, бутици, битпазар и сергии за Книги, вестници, Кинкалерия и стоки от шир потреба до оръжия. Край града бяха издигнати временни казарми и патрулни вишки, в центъра — кабините за умиротворителите на KFOR, носещи отличителни знаци на почти всички армии на НАТО. Кого пазеха тези елитни командоси? Подложените на геноцид сърби, откровено избиваните роми или търсените от Интерпол наркотрафиканти Хашим Тачи, Сюлейман Селим, Имер Имери, които командваха Косово като ислямски халифи?

Козела скиташе из града по-скоро да потисне нервите си, отколкото от туристическо любопитство. Македония воюваше срещу албанските си гости, но никой не го признаваше. След скопското унищожително земетресение от 19в3 година Йосиф Броз Тито беше повикал работна сила от Албания. Сринатият град трябваше да се разчисти и възстанови. Тогава Югославия беше обетованата земя на Балканите. Свободите и стандартите ѝ бяха несравними със социалистическите държави от Берлинската стена на изток до Корея. Хървати, сърби, словенци не биха се наели за нищожни заплати да извършат чудовищната работа по възкресението на Скопие. Тогава комунистът Тито поиска от президента-комунист на Албания работна сила.

Шиптърите дойдоха със семействата си, размножаваха се като зайци и не мислеха да се връщат в азиатския прокитайски режим на Енвер Ходжа. Трийсет и пет години по късно, нароили поколения, превърнали Косово и северна Македония в албански анклавни, проявяваха териториални претенции с оръжие в ръка. Утре, откъснали жива плът от съседите си, щяха да осъществяват грандоманската си мечта за велика Албания... И това под носа на големците от северна Америка и НАТО. Потърпевшите се оплакваха от волята божия и лош късмет.

Какво, по дяволите, е лош късмет? — мислеше Козела, тръгвайки по обратния път към хотела. — Ракът на дебелото черво да се изроди в диария!

Козела погледна часовника си. Всеки момент трябваше да дойде Хакел, но в ресторанта влезе Хашим Тачи — Змията с жена си и трийсетина души охрана. Бяха елегантни, весели, шумни. По нищо не им личеше, че водят война, още по-малко, че над главите им тегне смъртна заплаха. Албанските наркобарони, маскирани като АОК, се изживяваха като съюзници на Съединените щати. Това беше върхът на цинизма и политическото късогледство, но на Козела му отърваше. Беше Американски командир, или полковник, да му ебеш майката, а на това отгоре чакаше друг полковник — от прехваленото ЦРУ.

Тачи и компания заеха дългата, специално заредена маса. Охраната заварди изходите, а в момента, когато тръгнаха към него, Хакел се появи на вратата. Шумът заглъхна. Офицерът от ЦРУ показва документи, мина през пазвантите и се запъти към Козела.

— Хай, Джон — приветливо усмихнат, каза той. Поздравът успокои гардовете.

— Хай — Козела му подаде ръка, изчака го да седне. — Господинът от Рамбуйе е тук.

— Кой?

— Един тарикат — Козела употреби „зтаП диу“. — Интерпол го търси от години за контрабанда на дрога, но „цереу“ го охраняваше като държавен глава в един от парижките дворци.

— Хашим...

Козела го прекъсна.

— Не продължавай... Пие шампанско на банкетната маса.

— Не грешиш ли, Джон? Мюсюлманите не пият.

— Не и той.

— Охраната чия е?

— На римския папа.

— Така си мислех — кимна Хакел. — Поръча ли вечеря?

— Чаках те.

— Тогава да минем в бара.

Козела остави два долара за водката и последва Хакел. Седнаха. Разказа му пълни подробности за похода си в Македония. Не спести нищо — нямаше какво да крие, а и истината, както беше казал някой, беше най-добрата политика.

— Ще говоря с Морис...

— Няма смисъл. Ако го гризат подозрения, най-много да ги прехвърли на твоя сметка. Не забравяй, че е евреин, германецо.

Хакел се усмихна криво.

— Ще видим... — млъкна. — Имаме посещение, Джон. Козела погледна през рамо. Следван от двама гарда, Хашим Тачи вървеше към техния ъгъл на бара.

— Знаете ли кой съм, джентълмени? — попита Косоварът.

— Водачът на АОК, Хашим Тачи — каза Хакел.

— Змията — допълни Козела.

Тачи се усмихна широко с всичките си бели, здрави зъби и седна до тях.

— Позволете да ви почерпя — все в по-добро настроение каза шефът на АОК. — Надявам се, че такова предложение не ви унижава.

— Ни най-малко — и Хакел се усмихна. — По-скоро ме изненадва. Религията ви нали не позволява алкохола?

— Не съм фанатик — Тачи поръча водка за Козела и уиски за Хакел и себе си. — Наздраве! — отпи. — По работа ли сте в Прищина, джентълмени?

— Това разпит ли е? — обади се Козела. — По-скоро любопитство. В Косово рядко идват Американци. Дори и умиротворителният контингент е европейски.

Хакел пое инициативата да поддържа разговора.

— Необходима ли ви е охрана, господин Тачи?

— Сръбските пара групи ме осъдиха на смърт. Трета година спя с револвер под възглавницата. Изборите са факт. Ругова поиска независимост за албанско Косово.

— Вие бяхте кандидат-президент — подхвърли Козела.

Тачи кимна.

— Загубих... Временно. Ругова иска Косово да получи статут на държава, аз — присъединяване към Албания. Тя е нашият „мадърленд“. И в двата случая сърбите нямат работа тук.

— Те не мислят така — каза Козела.

— Никой не ги пита, полковник — Тачи рязко смени настроението си. — „Тигрите“ имат ултиматум да минат границата в срок от сто часа. След това лично аз ще изгоня... Живите. Тогава ще разпусна охраната.

Пиха мълчаливо. Тачи видимо харесваше Хакел, но Козела го държеше нащрек. Беше по-добре да поддържа настроението на албанеца. Всеки опит да му стане симпатичен, щеше да го направи подозрителен.

— Македония? — отново подхвърли Козела.

— Няма такава държава, полковник... Не греша, нали?

— Не — Козела го изглежда в очите твърдо, остро, но без каквото и да било лично отношение. — Полковник Джон Милетич, „Делта форс“. Няма такава държава? ООН не мисли така.

— Сърбин?

— Не — Козела се усмихна за първи път. — Българин, роден в Америка.

Напрежението на Тачи падна мигновено.

— Радвам се да го чуя, господин полковник! Ние обожаваме България, приятелю. Македония, казвате... Няма такова животно. Албания граничи с Гърция при Епир, с България — от Охридското езеро до Куманово и на север с Черна гора. Ние нямаме граница със Сърбия. Това, което наричате „Западни покрайнини“, е ваша земя. Достатъчно е да я поискате на всяка цена.

Козела се разсмя искрено и увлече и събеседниците си.

— Няма да споря, господин Тачи. Ако бяхте дочакали разширяването на Европейския съюз, щяхте да спестите пролятата кръв. Мисля, че това е истинската причина моите сънародници да се въздържат от политически претенции.

— И грешат! — Тачи отново стана сериозен. — От огромно значение е с какви граници ще влезе в съюза една държава. И още нещо, полковник, не е най-важното, но не е и за подценяване. Босна и Албания ще бъдат единствените ислямски държави в Европа.

Козела кимна разбиращо.

— Америка не се интересува от вярата, расата и убежденията на гражданите си. Цивилизованият свят цени и уважава различията... Поне до атентата в Ню Йорк и Вашингтон.

И въпреки тази чудовищна безсмислица, никой не преследва последователите на Пророка.

— Велика лъжа, полковник.

Един от охраната влезе в бара, приближи Змията и пошепна нещо в ухото му. Лицето му се опъна, очите светнаха веднага. След като преглътна новината, каза:

— Убийство, господа. „Тигрите“ са ликвидирали трима муджехидини, наши гости... Трябва да тръгвам. Ако останете в Косово, бъдете мои гости.

— До края на седмицата ще бъдем в хотела, господин Тачи — каза Хакел.

Косоварът стана пъргаво.

— Ще се радвам да ви видя, джентълмени. Каня ви на вечеря. Моите хора ще ви доведат в дома ми утре в осем часа. Приемате ли?

— За нас ще бъде чест — каза Хакел. Вождът на армията за освобождение на Косово напусна заведението.

Когато останаха сами, Козела извади мобилния си телефон. Барич и „тигрите“ бяха ликвидирали алжирския лекар Ус ал Хаким и двамата чеченци муджехидини, които прескочиха трапа, когато му се беше наложило да мине границата, оставяйки убийството на Севгун наполовина отмъстено.

Девета глава

В двореца на Тачи завариха двама от най-издирваните наркобарони в света — Сюлейман Селима — Султана и Имер Имери — Луната. Бяха около трийсет и пет годишни доказани убийци, фанатични войни на исляма и в пълно подчинение на Змията. Липсваше Али Ахмети, за да бъдат събрани на едно място най-големите врагове и на Сърбия, и на Аркан — или четиримата от първата десетка на Интерпол в листата „\Л/АМТЕО“.

Около масата седяха и жените им, накичени със злато като коледни елхи, но красиви и изящни. Тези мъже бяха избрали майките на децата си или от модни подиуми, или в луксозни бардаци.

Водачите на албанската и ислямската армия бяха гъвкави като хамелеони Змията и Султана бяха водачи на АОК, но като разпуснаха бойците си и обявиха „сваляне на оръжията“, като гъби след дъжд се появи нова параванна организация — АНО.

Със същите бойци, но формално с нов лидер — Али Ахмети. Когато дипломатическият натиск стана неудържим, Армията за национално освобождение престана да съществува. Али Ахмети свали маскировъчната униформа, но вля силите си в новата формация АНОПМБ с лидер Албан Бериша, единственият професионален военен, който не беше замесен в търговията с дрога. Трите въстанали села, Преша, Медведжа и Буяновац, бяха обкръжени и подложени на въздушни бомбардировки. АНОПМБ умря, за да възкръсне заедно с предходните парагрули в АНА (Албанска национална армия) под командването на Имер Имери — Луната. Проста, дори елементарна схема, но напълно ефикасна. Нито Американците, нито съюзниците им в НАТО можеха да предположат каква балканска лукавост, колко нищо незначещи, никого не задължаващи договори се крият зад сговорчивостта на враждуващите страни.

— Вие сте ловци на глави, господа — започна Имери. — Крайната ви цел е Осама, напи?

— Да — сухо отговори Козела. — Това е целта на всеки Американец.

— И децата знаят, че Зеленият принц е в Афганистан — подхвърли Султана.

— С неговата смърт войната със световния тероризъм не спира. Президентът Буш обяви война на мюсюлманските братя, Хамаз, Ал фатах, Ал Кайда и прочее — Хакел показа паспорта си. — Аз съм полковник от ЦРУ.

Луната попита:

— Отдел за борба с наркотиците?

Пиеха „Джак Даниелс“ на частния бар на Змията. Жените клюкарстваха зад витражната врата, смееха се шумно, слушаха македоно-циганско-албанска музика, но не безпокояха съпрузите си. Въпреки че външно приличаха на богати европейки, всъщност си бяха мюсюлманки, обучени от пелени в подчинение и страхопочитание пред света на мъжете.

— Не! — Козела поклати глава. — Тероризъм! Аз съм полковник от Делта форс. Наркослужбата няма нищо общо с нас. По света действа Интерпол, в Америка — „Дръг Дипартмънт“.

Нищо ново не им казваше, но и никой не поиска документите му. Змията им беше вдъхнал доверие към българо-американеца. На Балканите всякакъв съюз между сърби и

българи беше невъзможен, а това автоматично означаваше, че е безсмислено да го третират като враг.

— Осама не е роден терорист, господин Делта форс. Обстоятелствата са го принудили — невинно подхвърли Хашим Тачи.

— Никой не е убиец до първата си жертва — каза Хакел. — Стига, господа. Не можем ли да минем без политика.

— Бих нарекъл разговора опознавателен — Имери попита: — Нашите имена присъстват ли в списъците ви?

— Не — отговори Козела. — Знаем кои сте. Досиетата ви в Интерпол са по-дебели от Библията.

Албанците се разсмяха весело, като че ли гордо.

— Това, че сте наши гости, не противоречи ли на военната ви клетва? — обади се Султана.

— В известен смисъл — неопределено каза Хакел. — Не е в наш интерес да бием барабаните. Нито в личен, нито в служебен смисъл.

— Ще ни се доверите ли, господа? Какви са задачите в Косово? — Тачи.

— Не в Косово. По Пътя на Коприната ще мине огромна пратка хероин от Афганистан през Истанбул, София и Прищина на път за Арачиново — Козела ги огледа, отпи от водката, единствен той не пиеше уиски, запали цигара. — Според сведения от „Дръг Дипартмънт“ товара се придружава от пушуна Джанат Гул, личен секретар на Осама Бин Ладен. Следим го по целия път.

Това беше лъжа. Джанат Гул беше в Тирана под закрилата на бившия президент Сали Бериша. Лъжа, която можеше да мине за грешка на ЦРУ. И тримата косовари знаеха, че Гул е сред най-търсените талибани-терористи, но версията на Козела им допадна. Те нямаше да предадат Гул, но щяха да оставят впечатление, че не подкрепят тероризма. Змията, Султана и Луната бяха албански патриоти, но в никой случай убийци на невъоръжени цивилни, още по-малко на деца. Мълчаха.

— Знаете ли какво се случи в Арачиново? — попита Тачи.

— Да — отново Козела.

— Чия работа е тази касапница? — Тачи.

— Кой има полза, господин Тачи? — обади се Хакел. — В Арачиново загинаха около четирийсет войни на АНА, изгоряха

къщи и дрога за близо милиард долара. Има ли по-богато, по-скоро имаше ли по-богато село в света?

— Ватиканът — каза Имери. — Знаете, че нарколабораториите доставят средства, средствата оръжие. В съвременния свят войната е луксозно занимание.

— Щом го казва вождът на АНА, сигурно е така — Хакел изглеждаше подкупващо усмихнат.

Тия са идиоти, ако не схванат опасностите, помисли Козела изтръпнал, когато го чу да пита:

— Защо ви наричат „Луната“, господин Имери. След ново мълчание дойде и отговорът:

— Версиите са две — лицето ми е кръгло и действам предимно нощем... Какво знаете за АНА, господа полковници.

— Всичко — намеси се Козела. — Абревиатурата е достатъчно убедителна.

— На чия страна сте? — Сюлейман Селим се обади за втори път. — Има ли война, има и пристрастия.

— Племената тутси и хуту воюват в Централна Африка — Козела. — Задължително ли е да знаете какви са претенциите им?

— Не — каза Тачи.

— Това е и нашият отговор — кимна Козела. — Защо ви наричат „Змията“? Откровеност за откровеност! Тачи се усмихна бесело.

— Хората са различни — един е силен, друг умен, трети хладнокръвен... Аз се родих гъвкав като змия. Отговорът задоволява ли ви?

— Да — Хакел. — Ако това е всичко, което трябва да знаем един за друг, да се възползваме от гостоприемството на господин Тачи. Главата ме боли от глад.

Къде ли намират агнешко в този сезон?, мислеше Козела, до като вечеряше лакомо в бандитския салон на Змията. Не се чувстваше агресия у домакините, или добре я прикриваха. Религията ги задължаваше да гледат на гостите си като на свещени животни. Жените бяха усмихнати, но не говореха английски и не участваха в разговора. Масата беше отрупана с деликатеси, отсъстваше единствено свинското месо, а беше рамазан, време за най-строги пости.

Хакел ядеше бързо, може би нервно, но Козела се наслаждаваше на първата домашна храна от повече от осем години. Не му пукаше как ще свърши вечерта. Беше свикнал да

живее с висок адреналин. Ако трябваше да мре, поне нямаше да е гладен.

— Добра софра, господин Тачи. Агнешкото се топи в устата — Козела остави приборите в чинията, облегна се и запали цигара. — Имате прекрасен дом.

Косоварите бяха свършили отдавна. Пиеха вино, някои от тях говореха с жените си.

— Благодаря. Ще останете ли в Прищина?

— Това решава Вашингтон — Хакел.

— И Джанат Гул? — Султана.

— Не — каза Козела. — Талибаните са мъртви кучета.

Въпрос на време...

Хашим Тачи го прекъсна:

— Джанат Гул е наш приятел. Повече брат, господо!

От фалшивата му гостоприемност нямаше и помен.

Един час по късно се разделиха учтиво, но ледено.

— Каква изненада ни чака в хотела? — попита Хакел.

— Да не са луди да посегнат на американски офицери? — Козела запали беемвето. — Заминавам за Белград. Чакай ме в „Интерконтинентал“...

Потегли из мрачните улици, пушеше, мълчеше.

— Изненада, казваш... Ще видим.

Когато остана сам, набра телефона на Барич.

— Къде си?

— Близо... Виждам колата ти.

— Знаеш ли от къде идвам?

— Да.

— Опашка?

— В хотела не. Чакай... В бара. Или ще дойда, или ще се обадя.

Трийсетина минути по късно се обади:

— Али Хамади, иранец... „Барба италиана“*. Силен, могъщ, бивш борец... Виждаш ли го?

Козела го беше видял още при влизането си в бара. Елегантен, спокоен мъж, с впечатляващо телосложение пиеше чай срещу него и съсредоточено прелистваше някакви записки.

— Да — тихо каза Козела.

— Охраната?

Мъжете седящи зад иранеца на празните маси, не можеха да не бъдат гардове.

— И нея. Четири кучета... По две на синджир.

— Колко е часът... Твоят часовник?

— Двайсет и два и дванайсет.

— В и трийсет ще вляза в заведението с компания. До като погледите са обърнати към нас, перфорирай иранеца. Заедно ще свитнем пазвантите.

Така и стана. В единайсет часа беше на път за Подгорица в Черна гора. Остави хотела замръзнал от ужаса на внезапната атака, беемвето си взривено и Хакел предупреден да щурмува границата на Сърбия.

Козела пътуваше с нов „Крайслер-Игъл“. Беше тъмно, заваля първият сняг. Той набра телефона.

— Кой беше иранецът, тигър, лека му пръст. Мразя да стрелям в анонимни мишени.

— Острието на Марко Милошевич, Козел. Шиит, враг на Осама, но път към убиеца на Аркан. Помниш ли какво обеща на вдовицата?

— Да, Барич. Не оставяй с впечатление, че страдам за някой си Али Хамади. Очакваш ли капан на границата?

— Не — уверено отговори тигърът. — От Печ на запад няма шиптъри.

Барич сгреши. Вместо на сърбите в северозападно Косово налетя на немския контингент на KFOR. От дете беше закърмен с респект и уважение към тевтоно-прусашката военна машина, беше изчел стотици книги, изгледал всички възможни филми за войните — от кръстоносните до двете световни — знаеше какво значи вермахт и нямаше нито намерение, нито желание да смята, че войните, през които трябваше да мине със сила, по нещо се различават от елитните дивизии на Третия райх.

Не му оставаше нищо освен да се прекръсти и да се довери на Американските документи.

На първия час швабите знаеха, че не е гражданин на Щатите, на втория — че е българин, на третия получиха досиетата му от Интерпол, КГБ и МВР — София, на четвъртия го предадоха на Хакел и вдигнаха бариерата на границата.

Оставиха го да гадае как се случи всичко това. Нямаше го Хакел да му даде някакви обяснения, а и не беше разговор за телефон. Този в никакъв случай.

Десета глава

„Погрешно набраните телефони никога не дават заето!“, твърдеше един от законите на Мърфи. Козела доказа това тънко наблюдение, опитвайки се да открие Алкалай, възстановявайки номера по памет. С взривеното „БМВ“ бяха изгорели и някои от много необходимите бележки. Освен че не можеше да се свърже със Сабри в Москва, не помнеше и имената на муджахидините, които трябваше да ликвидира в Подгорица. След изстрадалите, воюващи или не смогнали да прикрият пораженията си Косово, Македония и Сърбия, Черна гора изглеждаше рай, изграден тук, на земята. Само изглеждаше обаче.

Мъжкото население, включително и президентът Мило Джуканович, бяха откровени престъпници, до един въоръжени, заети с наркочилърство, оръжеен бизнес, с дребните професии проституция, кражби и търговия с крадени коли или с контрабанден реекспорт на всичко заедно. За разсеяното око това беше цветуща страна, с богато, щастливо население, пред което стоеше един-единствен, но жизнено важен проблем — отделяне от уж несъществуващата, но все още опасна Югославия. За предупреждения — отровно цвете, рисково за гледане, смъртоносно при докосване.

Козела се настани в хотел „Крал Никита“, верига „Шератон“, опъна се на плюшеното канапе и опита да събере мислите си. Имаше няколко въпроса, на които задължително трябваше да отговори.

Защо се измъкна невредим от Македония?

Защо Перо Пора пое на свой гръб „мокрите дела“?

Защо Змията, Луната и Султана не ликвидираха него и Хакел в Косово?

Защо немският контингент потърси именно внука на щурмовака от СС, за да потвърди самоличността му, след като имаха досието на генерал Иван Милетиев — Козела?

И защо го пропуснаха, след като знаеха с колко трупа е осеял пътя си до черногорската граница и че я преминава, за да продължи да убива?

Козела не намираше приемлив отговор, до като...

Заспа.

Събуди го телефонен позив. Беше тъмно като в негърски гъз... Не помнеше къде се намира, спи или сънува, жив ли е, или лети из облаците.

— Козел? — Беше Хакел.

— Къде си, смахнато копеле? Ще те побъркам, ако ми паднеш!

— Утре — звучеше толкова близо, сякаш беше в стаята.

Козела се разсъни, с пипане намери ключа на осветлението, огледа обстановката, припомни си всичко и отново поднесе спейсфона към ухото си.

— Хакел?

— Къде изчезна, идиот с идиот?

— Събуди ме... Говорех в просъница. Къде си?

— Утре ще бъда в Подгорица. В „Шератон“.

— Аз вече съм в хотела. Дължиш ми обяснения...

— Утре — Хакел го прекъсна. — Слез в бара. Ще те потърси един македонец. Довери му се! До утре, Козел. Линията заглъхна.

Млад, русокос мъж застана до него на бара. Беше по-близо от необходимото за случаен посетител — лоша дистанция за стрелец, но идеална за майстор на остриета. Козела взря поглед в студените му зелени очи.

— Праща ме полковник Хакел.

— Чаках те — посочи му стола. — Не се опитвай да лъжеш, младеж! — гласа му звучеше и глухо, и заплашително. — Как се казваш?

Думите му нито стреснаха македонца, нито видимо го подразниха.

— Константин Дарделев. Говори ли ти нещо?

— Не.

— Тогава?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не знаеш кой съм, аз знам, Козел. Ти си мишена, аз не! Посетител в бар... така ли е?

Козела кимна.

— Добре, прав си. Ти командваш. Македонецът седна до него — нещо, което не направи при полупоканата, полузаповед.

— Чувал ли си за Перо Пора?

— Четох... Ти ли си?

— Да. Аз съм. Защо убиваш от мое име, Козел?

— Вестникарите ти приписаха моите заслуги — Козела се усмихна криво. — Искаш да ги опровергая публично?

Козела само се усмихна, но Пора се разсмя от сърце. Лицето му се отпусна, отровната заплаха в зелените очи изчезна напълно.

— Пази Боже, ебал съм им майката вестникарска! Да пишат, каквото щат. Един въпрос обаче не мога да не ти задам. Става ли?

— Давай.

— Защо вършиш моята работа?

Козела беше видял почти всичко в тоя шибан свят. Беше изпитал опиянението на кариерата, беше видял червата си да се изсипват по пода, страдал от униженията на изневярата, обичал и обичан от жени... Беше се доверявал на предатели. Беше загуби жените, в които имаше глупостта да се влюби, беше погребал със собствените си ръце момчетата, разстреляни като кучета пред очите му... Но като че ли не беше срещал опасен хлапак, който така бързо да го купи с кураж и откровеност.

Погледна го ласкаво, почти бащински.

— Защо ти викат „Пор“, господин Дарделев?

— А на теб „Козел“?

— На твоята възраст имах навик да удрям „глави“. Перо
Пора кимна.

— Ползвам този прием. Шиптърите ме търсят трета година. Имаме популярен лаф — „неуловим като пор“. Ловците се ориентират по миризмата.

— Тогава си неуловим наистина, уважаеми Дарделев. Защо Перо? Това е умалително на Петър?

— Ако знаеха кой съм, отдавна да са ми скроили дървен балтон. Търсят призрак! Хакел ще дойде утре...

— Знам — прекъсна го Козела. — Имаш ли някакъв план?

— Джанат Гул те чака. Хората му имат твоя снимка. Ще стрелям аз... Ако не възразяваш.

— Аз?

— И без глоба пипаш в моя район. Най-добре е да останем в разменени роли.

Умно копеле! Козела сложи длан на рамото му.

— Аз съм претенциозен партньор — усмихнат каза той.

— Знам кой си, генерале. Ще бъде чест да служа под командването ти.

Единадесета глава

Черна гора и Колумбия бяха единствените страни на запад от ислямския свят, където насилствената смърт нито изненадваше населението, нито се преследваше от властта.

Това беше територията на Перо, но нямаше основание да се съмнява в думите му. Макар и балкански, този свят беше напълно непознат за него и един „печен гид“ беше дар от Бога.

Пиеха на бара. Той водка, Константин Дарделев, Перо Пора — бира. „Празен“ ден. Утре сутринта щеше да се появи Хакел. Щяха да имат време да се опознаят. Не да се опипват на тъмно, не да робуват на подозрения. Да се опознаят истински. „Пътят на Коприната“ беше смъртен риск, покер с открити карти.

— Вярваш ли на черногорците, колега? — попита Козела.

— Няма такъв народ, няма бошнаци, херцеговци — Дарделев говореше с абсолютна увереност — всички са сърби. Различията идват или от религията, или от политическите идеологии.

Козела беше чувал подобни съждения, но те малко го интересуваха. Историята не беше донесла нищо добро на народите, които се взираха прекалено в дебрите ѝ. И войни, и вековни омрази криеха корените си в тази материя, която претенциозно се самообявяваше за наука.

— Рисуваш да не намериш приемлив отговор на въпроса има ли македонци?

— Знам, Козел. Завършил съм история.

— Има ли македонска нация?

— А българска? Какви сте вие — траки, славяни, прабългари? Случайно да имаш отговор? Македония започва съществуването си три века преди Христос, България — седем след рождеството му. Хиляда години делят двата феномена. Нека да оставим този факт без коментар. Навит ли си?

Козела се усмихна уморено.

— Ако вие сте потомци на Александър, албанците са в пълното си право да твърдят, че на Балканите има илири, траки, йонийци, дорийци, коринтци и всички те са елински племена, предхождали съвременните държави. Даваш ли си сметка, че ако ти отстояваш правото да си потомък на древните македонци, шиптърите се борят за велика Илирия, няма значение дали ще я нарекат велика Албания, Скипетария или другояче?

Константин Дарделев изглеждаше мрачен.

— Ебал съм му майката, Козел. Батакът е пълен. Ако всяка от балканските държави задоволи географските си претенции, територията на полуострова трябва да е десеторно по-голяма.

Козела кимна разбиращо.

— Именно затова те питам вярваш ли на тези, които се наричат черногорци?

— Не — сигурно щеше да обясни защо, ако в празния ресторант на хотел „Крал Никита“ не беше влязъл полковник Хакел.

— УТБА е предала генерал Друз на международния съд в Хага — каза той, отпусвайки се на стола срещу тях. — Кошунница прекалява с демокрацията.

— Хърватите никога няма да простят на Друз касапницата във Вуковар — обади се Дарделев. — Не му мърда доживотна присъда.

— Не дрънкай глупости, младок — раздражено изсъска Хакел. — Хърватите са най-големите зверове на балканите. Чувал ли си за Анте Павелич?

Перо Пора не даде вид на засегнат, отговори:

— Така се наричаше една от ротите в чуждестранния легион. Павелич е бог за усташите.

— Знаеш ли същите усташа какъв подарък са поднесли на генерала си на един от рождените му дни?

Дарделев не си направи труда да мисли.

— И да съм чувал, забравил съм — безгрижно каза той.

Козела се усмихна мрачно.

— Ако беше чувал, нямаше да забравиш. Кошница очи! Срърбски, разбира се! Дори виетнамците, най-жестокото племе в света, биха повърнали при подобна гледка.

Мълчаха дълго, всеки зает с мислите си. Македонецът беше получил тягостни новини от Скопие. АНА беше застреляла двама полицаи наскре Скопие, комунистите на Бранко Цървенковски опитваха да дестабилизируют правителството и наливаха вода в мелницата на албанците. Мисията „Червена лисица“ беше вдигнала ръце — изпълняваше формално миротворческите си задължения без гаранции за безопасността на населението. И най-накрая, но най-важното — местната преса беше открила самоличността му и беше осъден на смърт от всички наркоармии.

Хакел беше притискан непрекъснато от шефовете си в Лангли. Нито един от шиптърските бандити не беше убит и не беше далеч денят, когато щеше да му отнемат статута „тигйег ргм!еде“*

[* Разрешено право на убиване — Б.а.]

Козела се дразнеше от безсмислените си цели. Налагаше му се да стреля в непознати и не предизвикали гнева му жертви, вместо да прескочи подстъпите към жена си и да хукне към безгрижната част на света... Карибите наистина бяха безгрижна Аркадия за всеки, който се стреми към анонимност и не си брои стотинките.

Хакел го извади от мечтанието. Козела се смущаваше от моментните си слабости и никога не би ги признал гласно.

Какво ли биха помислили хората, ако им Кажеш, че убиецът е най-обикновен човек? Ще се изсмеят фалшиво, за да прикрият ужаса си! А суперкилърът? Същата стока, само че профи и по-мотивиран от останалите ловци. \$ Ако бях станал лекар, щях да съм сърдечен хирург като доктор Кристиян Бърнард. Ако строях къщи, щях да съм архитект като Гауди или Нимермайер... Ако пишех книги, щях да съм или ангел като Шели, или демонът Франсоа Вийон... Но щях да съм на върха, с каквото и да се

занимавах...

— Бездействаме, Козел — мрачно каза полковникът. — Приличаме на шляещи се туристи.

Козела преглътна псувнята, която беше на устата му.

— Сея трупове из Сърбия, Македония, Косово, готвя се да раздавам правосъдие в Подгорица... Какво, по дяволите, очакваш? Да поразявам с ръката на Господ?

— Не би било зле — ухили се Дарделев.

— Стига! — Хакел повиши тон, но знаеше с кого има работа и побърза да изличи от лицето си моментното избухване. — водачите на АОК, АНО, АОПМБ и АНА се радват на добро здраве, вместо да гният в земята.

— Ще се върна за тях, Хакел — каза македонецът. — Те са моя грижа и мое проклятие, макар че няма да откажа помощ от Козела.

— Ще я имаш, момчето ми. Чувал ли си за капитан Младич?

— Кой е той?

— Син на генерал Радко Младич. Хашим Тачи е убил брат му в Прищина. Ще играе с нас. Очаквам го всеки момент.

— Да не дочакаш казаците на Севгун — ехидно подхвърли Хакел.

Козела се чудеше как да разсее скуката, до като дебнеше на пусия върху Зеления покрив на хотела. Трети час мръзнеше, подложен на северния карпатски вятър. Наближаваше три часа

сутринта, а шибаният судански негър Сезар Омарай — човекът, който години наред беше приютявал състудента си от Чикаго Осама Бин Ладен — все още клатеше някоя проститутка из десетките бордеи на Подгорица. Коров човек не се мяркаше на мраморния площад пред хотела. Една по една лампите бяха изгаснали отдавна. Градът на еснафи и бандити спеше. Перо Пора и Моимир Барич се бяха прибрали, но трябваше да чака до сутринта, за да разбере дали са свитнали клиентите си.

Чу се мотор на кола. На площада излезе жълто такси и спря пред хотела. Козела очакваше да се появи негърът, вдигна снайпера и се взря в окуляра. Вместо Сезар Омарай от раздрънканата лада излязоха трима бели мъже. До като плащаха таксито, Козела разпозна един от казаците на Севгун — май името му беше Ондрий...

Ловците бяха тръгнали на лов за ловеца. Хакел го беше предал на Алкалай, а от Сабри сигналът беше тръгнал по веригата, за да стигне при когото трябва в Краснодар.

Ебал съм ви майката! — мислеше Козела, залепнал за покрива. — Предупреденият е въоръжен!

Негърът се появи в пет без осем минути.

В пет без пет беше мъртъв.

— За да разбереш бъдещето, трябва да познаваш миналото — каза историкът Константин Дарделев. — Има здрави дървета в зората, но има и такива, които трябва да отсечеш, за да живеят останалите.

— Мъдрец — неопределено каза Козела. — С какво заслужих тази безплатна лекция?

— Практика, господин полковник. Афганистанците избиха всички наемници на талибаните, но тях самите пощадиха. Техни кучета. Може да са бесни, но са техни.

— Не те разбирам, Коста.

— Проста схема, шефе. На местната полиция й дреме на кура дали трима казаци ще измрат в леглата си.

Козела нямаше нужда от повече приказки.

— Тръгваме. И запомни — не съм ти шеф. Ние сме партньори

— Добре, шефе. Аз съм и приятел. Не ми пука ти какъв ме чувстваш.

Старата Кримка се усмихна вътрешно.

— Иди да събудиш Барич. Ще ви чакам на третия етаж.

В шест часа и десет минути стреляха в ключалките на стаи 313, 314 и 317, в шест и единайсет — В главите на казаците, спящи дълбоко след дългото, измерително пътуване от Краснодар в Русия до Подгорица в Черна зора.

В седем часа Козела набра телефона на Алкалай. В София беше осем, в Москва — девет часът. На третия позив евреинът включи апарата.

— Добро утро, Сабри.

— Наистина ли е добро, Козел?

— Зависи за Кого, генерале. За Ондрий и казаците със сигурност не! Запали три свещи в християнска църква, евреино, и не ми пращай хамъри. Смили се над момчетата. Колкото кучета насъскаш, толкова ще очистя.

Един час по късно пътуваха за град Котор — там, където се събираха границите на Хърватска, Херцеговина и Черна гора, за да се спуснат към Адриатическо море. Не бягаха. Просто се оттегляха от бойното поле, до като полицията претупа разследването си в хотел „Крал Никита — Шератон“. След няколко дни, когато на пресата ѝ писне да гадае кървавата им вакханалия, щяха да се върнат. Имаха още работа в Подгорица.

Котор беше райско кътче, надарено с всичко, което божието изобилие безразборно изсипваше в дни на добро настроение или в махмурлука след безпаметно пиянство.

Хакел беше изключил спейсфона. Трети ден не успяваше да се свърже с него, а имаше нужда от този немско-американски подлец. Трябваше да се отърве и от снайпера, и от пистолета. Лесно щеше да падне в трапа, ако полицията откриеше оръжията, но не можеше да се раздели с тях, до като не се докопа до други.

Козела скиташе безцелно из тесните средновековни улички на градчето, обядваше в различни, предимно италиански ресторантчета и бавно, с вид на богат лентяй се прибираше в архитектурното бижу мотел „Нар“, кацнал на една скала високо над града.

Седнал с чаша водка над камината, американският гражданин Джон Милетич рееше поглед над морето и чакаше руската полицейска експертиза да завърши работата си в Подгорица.

Барич и Дарделев бяха в Котор, но в различни хотели, и поддържаха връзка само по телефона. Чакаха да се разкарат ченгетата... кога, единствено Светият дух знаеше.

Беше първи декември, валеше сняг, но беше меко, приятно, особено пред камината. Козела пиеше трета водка и беше започнало да му се приспива, когато в салона влезе шумна албанска компания. През отпуснатото му тяло протече ток. Кой беше мъжът с кафявия костюм? Някъде беше виждал тази нагла мутра. Кой беше този албанец, да му ебеш майката. Припознаваше ли се? Много възможно...

Козела допи водката и се прибра в стаята. Опита да гледа телевизия, но беше разсеян, негоден на каквато и да била концентрация. Съблече се, легна, загаси лампите, затвори очи...

Козела скочи, запали цигара и бос, полугол, излезе на балкона.

В мотел „Нар“ се беше настанил бившият български посланик в Тирана... Наумов... Стефан Наумов. Това беше човекът, дал подслон на Боян Мирчев и неговата пленница Габриела... Жена му...

Дванадесета глава

— Къде си, Козел?

— С какво си заслужил подобна откровеност, колега?

— Говорих с Алкалай. Знам от къде идват подозренията. Грешеш! Ти си ми нужен жив.

— Кой насъска казаците?

Хакел имаше готов отговор, но не бързаше.

— Къде си? Откровеност за откровеност.

— Не си познал. Искаш нездравословно сведение... и луксозно. Да приемем, че на теб ти трябва жив. А на Сабри?

— Той не е казак?

— Ти наистина ме вземаш за идиот, Хакел. колко време щеше да царува Султана, ако нямаше подкрепата на ФСБ?

— Не е достатъчно. Султана беше самодържец през главата на Путин.

— Дреме ми, не ми пука! Ебал съм им майката и на Алкалай, и на казаците. Не ме интересуват политически анализи. За мен е важно да си опазя гъза. Не аз ликвидирах Севгун. Не мога да кажа същото за вашите емисари.

Хакел не се нуждаеше от време, за да обмисли отговора.

— Нито Алкалай, нито някой от нас е ронил сълзи над ковчезите им... Някой те е изпържил. Опитай да разбереш кой!

— И ти, и евреинът леете кръв с чужди ръце, полковник. Дали ще е Севгун, дали аз — все в гъза. Стига! Имам свои грижи. Време е да се погрижа за себе си. Не ме питай къде съм, ако обичаш.

— Добре, Козел. Ще те намеря в Тирана. Знам крайната ти цел. Приеми един съвет, колега. Някой е насъскал казаците. Кой? Търси, ако искаш да оцелееш. Изпробвай варианти извън Хакел и Алкалай.

Чу се сигналът на свободна линия.

Тринадесета глава

— Как сте, господин Наумов? След внезапно онемяване бившият дипломат попита:

— Кой сте вие?

— Американски офицер.

— Американец?... Нямам спомен да съм ви виждал.

— Не сте.

Наумов изглеждаше все по-объркан.

— Но знаете как се казвам? Козела се усмихна студено.

— Видимо.

— Не ви разбирам. Искате ли нещо от мен?

— Истината.

— Що за нахалство. С какво право седате на масата. Махайте се веднага!

— Курназ? Браво, Стефчо, шапка ти свалям.

— Българин? — очите му от подли станаха зли. — Сега ти ебах майката, лайно нахал...

Козела стовари тежкия си юмрук в челюстта му. Наумов се отпусна безпомощно, но преди да припадне, Козела лисна чаша вода в лицето му.

— Какво искаш? — изфъфли бившият дипломат.

— Да престанеш да се дървиш.

— Престанах, какво следва?

— Истината.

Наумов опипваше ченето си, намести се на стола, извади Кърпа и опита да подсуши лицето, вратовръзката...

— Има много истини. Какво ви интересува? — после опита да върне наперения си вид. — Не съм сам... В мотела.

— И аз — Козела измъкна магнума и го насочи в челото му.
— Така по-убедителен ли съм? Наумов кимна.

— Нека свършваме, господине. Какво искате от мен... — за момент някаква обезпокоителна мисъл се мярна в очите му. — Вие сте от МВР, нали?

Козела прибра пистолета.

— Нека се разберем, Стефане. Аз задавам въпроси, ти запяваш като славей. Белканто. Ясен ли съм?

— Добре. Честно казано, не загорявам за каква истина става дума. Живея в Тирана, гражданин на Албания... Това е всичко.

— Не е. За коя наркобанда работиш?

— Ключи. Аз съм дипломат...

— Бивш — прекъсна го Козела. — Къде се подвизава Сали Бериша?

— Той е бивш президент на...

— Знам. В Косово се подвизава Албан Бериша. Братя ли са?

— Няма нищо общо.

Този път Козела му нанесе десен прав в носа. Постара се да не го нокаутира.

Наумов се отърси като куче от бода, но се задържа в стола.

— Първи братовчеди...

Козела се усмихна подкупващо.

— Започваш да влизаш в час, Стефчо. Как върви трафикът? Ще ти подсказам... София — Станке — Лесичково — Арачиново — Тирана — Дурас... Поправи ме, ако бъркам.

— Горедолу — Наумов отля уиски на длан и го натри върху носа си. — И децата знаят този маршрут. Има го във всички вестници.

— Стефане — Козела подпря лакти на масата, — май не си наясно с положението. Труп си, наборе! Никой не може да ти отърве кожата. Не чакай албанците. Няма да дойдат. И да искат, не могат. Мъртви са. Бавно, с подробности, ми опиши маршрута. С имената. Почни от доставчика, мулета, прехващачи, адреси... Всичко! Къде са каналите, къде точно са складовете на порт Дурас? Започвай да пееш.

Козела не блъфираше. Перо Пора и Барич бяха избили тримата албанци, разгонили курвите и хвърлили с тежести на краката мършите в залива на Котор. Всеки момент крайслерът трябваше да паркира пред мотела.

Наумов наистина пропя като славейче. Даваше си вид, че изповедта му го интересува, че запомня подробностите, които го

Караше да повтаря. Дълга изповед на ужасен подлец, потънал до шия в лайна.

Когато свърши предателската си реч, Дарделев и Барич отдавна бяха пред камината и пиеха втората си бира.

Джиесемът му иззвъня, на екрана се изписа „Хакел“.

— Виждаш ли онези мъже? — попита Козела. — Пред камината?

Съкрушен, плувнал в пот, Наумов кимна.

— Мръднеш ли от стола, труп си! като се върна, ще те питам къде да търся Боян Мирчев, Габриела... От отговора зависи дали ще умреш като агнец божий, или като албански пленник... Знаеш какво имам предвид.

Козела излезе на терасата, затвори вратата и включи мобилния си телефон.

— Какъв го дървиш в Котор, Стефчо? — попита Козела, когато отново седна срещу него.

— Търся среща с Джуканович — тихо каза Наумов.

— Защо не в Подгорица?

Дипломатът посочи с пръст средновековния замък, кацнал като орел на десния бряг на реката. Козела отдавна беше видял сградата.

— Това е „Бомес“, президентската резиденция. Мило Драшкович рядко се мярка в столицата. УТБА не е безопасна за който и да било сепарист, камо ли за президента, Козел.

Зяпна. Това копеле е по-умно, от колкото си мислех.

— Защо, Козел?

— Кой друг търси Габриела?

— Прав си, Наумов. Наистина съм Козела. Знаеш ли нещо повече за мен.

— Каквото съм чул от Боян и Габи.

— И?

Наумов можеше да говори с общи приказки и да заслужи куршума. Или да играе „ва банк“ и да облекчи съдбата си. Избра втория вариант и отложи присъдата си. Знаеше почти всичко. Габи беше говорила и с любов, и с уважение за него. Неведнъж беше заплашвала похитителя си: „Иван ще дойде за мен! Готви се за среща със смъртта!“, но тя знаеше малко — това, което той и покойните му момчета бяха казвали. Боян Мирчев обаче беше офицер от ВКР. Наумов помнеше детайли от кървавата му биография, която дори Козела започваше да забравя.

— Отдавна ли познаваш Мирчев?

— От дете. Съученик е на сина ми — Наумов възстанови увереността на гласа си въпреки болката в носа и ченето. — Мъртви ли са албанците?

— Наркодилърите, искаш да кажеш.

— Все едно. Те са връзката с Джуканович. Без тях не мога да се добера до него.

— Може и да не ти се наложи — заплашително, но тихо каза Козела. — Внимавай, Наумов. Щом знаеш всичко за мен, знаеш кои са президентът и шиптърите. Отваряй гърло и започвай арията.

Дипломатът се колеба дълго, преди да попита:

— Какво наричаш албански пленник? Козела се усмихна.

— Сериозно ли питаш?

— Напълно.

— Изненадан съм, Стефане. Ще ти кажа, но това е последният въпрос, който ми задаваш. Ясно ли е! Наумов кимна.

— Прословутият Скендер бег не е строил затвори. Нито е ползвал стража. Държал е пленниците свободни, но с прерязани ахилесови сухожилия. Находчиво, нали? Дори азиатците не са се сетили за този ефикасен метод... Чакам подробен доклад. С прецизността на счетоводител.

Жертвите на Дарделев и Барич бяха лични гардове на Сали Бериша, истинският покровител на Наумов. Но младият, образован президент, беше къде-къде по любопитна персона. „Price of Monte Negro“, или принцът на Църна гора, както галено го наричаше пресата, беше най-богатият наркобарон на Балканите. Сравнени с него, косоварите бяха най-обикновени просяци. Завършил френска литература в Сорбоната, говорещ английски и италиански, този суетен любимец на жените не се свенеше да упражнява в свободното си от държавна дейност време ролята на „Капо де тути Капи“. Нищо не беше достатъчно мръсно за този изтънчен паун — от търговията с дрога и оръжие, през проституцията до щаб от килъри, които ползваше единствено той.

Барът беше на долния етаж на мотела. За да дойде сервитьорът, трябваше да бъде повикан със звънец. Козела го натисна, поръча уиски за Наумов, водка за себе си и партньорите си, изчака да им сервират.

— Къде е Габриела?

— В София.

Най-малко това очакваше да чуе.

— Лъжеш! — лицето му беше изкривено и от недоверие, и от вътрешна паника.

— Избяга, Козел. Мина под носа на охраната, добра се до Корфу и оттам през Атина — В София. Нито знам с какви пари нито с какви документи. Боян ѝ беше отнел всичко.

Козела извади телефона, намери в менюто някакъв номер, набра го и зачака. Когато осъществи контакт, скочи и отново излезе на терасата. Един от бившите ескадронисти му продиктува домашния телефон на Сирака, покойният баща на жена му. На третия позив чу гласа на майка ѝ.

— Габриела, моля?

— Кой я търси? — грубо попита жената.

— Габи е омъжена.

След дълго мълчание майката попита:

— Вие ли сте?

— Да.

— Потърсете я довчера. — връзката прекъсна.

Козела още дълго остана на терасата. Наумов не лъжеше. Беше спасил мизерния си живот.

— Искам помощ, Дарделев.

— Имаш я, Козел. Каквото и да ми струва.

— Не бързай, момче. Трябваш ми в София. Няма да се обидя, ако ми откажеш. Ако приемеш, качваш се в крайслера и потегляш.

Перо Пора се усмихна кротко.

— Ще ми повериш жена си? Добре ли те разбирам? Козела кимна.

— Готов ли си?

— Да.

— Имаш ли годни документи?

— всякакви... пред жена ти ще се явя с истинския си паспорт.

— Ще изтърпиш ли един въпрос? — попита Наумов.

— Казвай!

— Защо водиш този разговор пред мен? Албански пленник ли съм, или мъртъв?

— Въпросите ти са два, Стефане. Не ме излъга. Жив си. Чуя ли, че колегата е в София, си свободен. Дотогава си пленник... Не албански, разбира се.

Козела стана.

— Събери си багажа, Коста. Барич ще остане с нашия гост, до като се върна.

Четиринадесета глава

Кой, ако не Алкалай и Хакел, пратиха по петите ми казаците? Къде е Младич? Кой му беше заложил казашкия куркапан?

Отдавна трябваше да има отговорите. Султанът на Краснодар беше близък с Аркан. Вдовицата и „тигрите“ знаеха маршрута му, но и УТБА имаше очи и уши из цяла бивша Югославия.

Кой има интерес да ме изпържи, да му ебеш майката? Цеца Величкович? Изключено. Генерал Сава Друз беше на съд в Хага, бащата на Йован — Радко Младич — под угрозата на същата участ... къде обаче изчезна капитанът? Отдавна трябваше да е потърсил връзка с мен.

Козела пиеше кафе на бара в мотела. Наумов беше окован за радиатора на парното. Барич спеше с пистолет под възглавницата в апартамента на бившия дипломат. До обяд, ако е рекъл Господ, трябваше да се обади Коста... Или Габи... Или и двамата заедно. Имаше време, до полунощ щеше да бъде спокоен, после...

Телефонът го извади от безплодните догадки. Беше Хакел.

— Няма да ти кажа къде съм, полковник! Да го духаш!

— Не ме интересува, християнино. Ако реша да те търся, планетата ще ти се стори тясна — Хакел говореше спокойно, самоуверено. — Две тройки казаци претърсват Черна гора. Трима чеченци, на служба при Севгун, са в Тирана. Имаш ли писалка?

— Да... Слушам те... Хакел, от кой извор изтича нектарът?

— Ние с теб нямаме навик да откровеничим, Козел.

Записа девет имена, запомни описанията, адресите на явките, благодари му и изключи апарата. Запали цигара, допи изстиналото кафе... Изтръпна!

Боже Господи, аз съм пълен идиот! Профи, диария...

Хакел знаеше, че един ден Козела ще се появи в Тирана, но фактът, че с такова внимание записа всичко, свързано с казаците, беше равно на самопризнание. Полковникът от ЦРУ вече знаеше, че е Черна гора. Единственият му шанс беше, че го търси в столицата... Слаба утеха, но все пак някаква.

Константин Дарделев се обади в шестнайсет часа. Беше намерил Габи.

— Не иска да те види, брат — тихо, извинително каза младият македонец. — Обещах да предам думите й. Радва се, че си жив. Горда е, че си тръгнал да я търсиш. Само че си закъснял. Моли те да се срещнеш с Боян. Ти си знаел защо.

Козела му благодари и изключи. Стоя вкаменен час, два... не следеше времето. Барич го извади от ступора, в който беше изпаднал.

— Спиш ли? — попита той.

— Дремя. Обади се Коста. Време е да освободим Наумов.

Козела изключи телефона, напи се като скот, спа дванайсет часа. Взе душ, слезе в бара, отново се нацепи и отново се хвърли в тежък, нервен сън. Събуди се грохнал от умора. Дотътри се до бара, поръча кафе и седна да събере разпилените си мисли. Наумов беше тръгнал за Албания, Барич за Белград. Беше сам.

Не беше страшно, че беше загубил Габриела. Беше загубил смисъла на живота. До като имаше цел — страшна, кървава, но цел — като че ли по-лесно посрещаше разсъмването. Беше посял с мърша пътя от лудницата до Котор, без за секунда да изпита жал, бунт на заспалата си съвест, съмнения в смисъла на акциите. Убиваше убийци и това му изглеждаше толкова нормално, колкото и тяхното право да стрелят в него. Преследваха го всички, които имаха куража да носят оръжие. Имаше опасни врагове по цял свят и Козела за миг не ги подценяваше. Тайна между двама души не беше тайна, а много, твърде много хора знаеха с какво се занимава, къде пребивава, каква е крайната му цел. За посветения беше достатъчно да следи пресата, за да е наясно къде е в момента и къде ще се появи утре.

Ето че днес плановете рухнаха, а ловците се увеличаваха непрекъснато. По петите му бяха две от най-страшните мафии в света — казаци и косовари. Рухването беше тотално. Американците дебнеха Зеления принц в пещерите на Тора Бора и не той, те щяха да спечелят наградата за главата му. С Косоварите не можеше да се справи държавната машина на Македония, та той ли? Те бяха стотици хиляди, въоръжени по маниера на Делта форс и религиозно мотивирани да презират смъртта. Не си представяше по-недостъпна мишена от фанатика. Такъв войн презира смъртта, нещо повече, за него тя е врата от

кошмарния свят на земята към съвършенството на райските селения. Казаците, уж православни християни, бяха скроени по същия начин. Врагове колкото искаш, да им ебеш майката. Козела включи телефона, обръсна се и излезе. Шляеше се без цел. Таксито го стовари в древния център на градчето. Два часа гледа сгради, без да помни нито детайли, нито маршрута, който следваше случайно и сляпо. Озова се на пристанището. Можеше ли да напусне Черна гора по море? Защо не? В Италия би бил напълно анонимен американец, а оттам бягството му от Европа да се улесни стократно. Нито имаше работа на стария континент, нито можеше да открие онова безопасно кътче, в което да посрещне чукащата на вратата му старост.

Влезе в някакво заведение, пристанището беше пълно с всякакви кръчми. Избра най-малко претенциозен пъб, но попадна в топло и красиво барче. Взе водка, бутилка минерална вода, избра маса, на която можеше да бъде едновременно с гръб към стената и лице към витрината, седна, запали цигара. Дългото шляене по улиците беше подобрило кръвообращението, главата беше престанала да го боли, нервите като че ли се отпуснаха... поне привидно. Иззвъня телефонът.

Беше Константин Дарделев.

— Хай, партнер.

— Здравей, Козел. Къде си?

— А ти?

— София — македонецът направи пауза, преди да продължи: — Отвори ми се работа... Ще се забавя няколко дни. Трябвали ти колата?

— Каква работа?

Мълча достатъчно дълго, за да прозвучи сконфузено.

— Не е за телефон. Трябва ли ти колата?

— Купих друга. За колата ли се обаждаш?

— Не само... Габи пита ще минеш ли през Тирана?

— Габи? — за Константин Дарделев е твърде фамилиарно, а за Перо Пора?

— Ти я наричаш Габи.

— Тя е моя жена.

— Не ме поставяй до стената, Козел. Бивша жена. Всичко се случва на тоя шибан свят... И все пак, какво да й кажа?

— Ако се интересува, да пита лично. Не си служи с посредници, Пор.

— Казвам се Дарделев, Козел.

— Кръщелното ми име не е Козел, Пор. Както знаеш, не обръщам внимание на дреболии. Отново мълчание.

— И все пак... Трябва да й дам някакъв отговор.

Козела се изсмя в слушалката.

— Ебавайте си майката, дечица. Крайслерът е подарък от мен. Бог да ви пази! — прекъсна разговора и изключи апарата.

Мъглата се вдигаше. Имаше чувството, че гледа стар филм, седнал на първия ред в празен салон. Македонецът беше паднал в капана на екстра изкушението Габриела. И на него му се беше случвало. Не го ли превзе с щурм любовницата и на двамата му разстреляни сина? Разбираше Перо Пора и по своему го съжеляваше. Беше харесал този млад, красив и куражлия мъж. На него, стария разбойник, се понрави, та на Габи ли би бил безразличен?

Козела поръча втора водка. Беше останал сам. Без жена си, без минало, без партньори, без кола дори. Виж, врагове колкото искаш.

Какъв го дървя в тая шибана Черна гора? Трябва ли да купя кола? По море ли да издухам? Пак въпроси без отговори, мамичката им. Сега пия, ще мисля утре!

Пиеше, но мислеше въпреки волята си. Продължи да пие, до като престана да има с какво да мисли.

Събуди се. Главата му се цепеше по шевовете. Стоя дълго под душа. Не помнеше как се е добрал до мотел „Нар“, до стаята си, до леглото. Събуди се гол — значи дори се беше съблякъл. Пистолетът беше под възглавницата, Калъфът на снайпера — закрепен с тиксо под парното, пари и документи — на мястото си.

Еба ти загадката!

Козела се облече, прибра багажа, но в бара слезе с голи ръце. Единствено пистолетът висеше под лявата му мишница. Беше рано, ресторантът щеше да отвори след два часа. Гонеше го вълчи глад. Пи два аспирина, сок от ананас и едва тогава се зае с кафето. Припомни си част от нощта. Беше се прибрал с такси, беше изпил коя ли поредна водка... Беше говорил по телефона. Помнеше, че след разговора с Дарделев го изключи, но кога го е включил отново и защо?

— Ебал съм му майката! — на глас, като лудите, каза той. — Ще мисля утре — огледа се, никой нямаше в полумрачния бар, никой не беше го чул.

Утре? И днес ли ще се напиеш като скот, Козел? Та ти и без това си скот, приятел!

Заваля сняг. Щеше да натрупа... Отсреща, на другия бряг на реката, горе, на отрязания като с нож връх, резиденцията на Джуканович беше започнала да побелява. Стана му студено и отново се върна в бара. Сега наистина беше сам с барманката, която решаваше кръстословица и не му обръщаше внимание. Изкуши се да пие една водка, все пак нали клин-клин избива, но се въздържа, взе второ кафе и до като се връщаше към масата, телефона го стресна. Мигновеното му трепване го вбеси и той кресна на Хакел.

— Какво искаш, ченге?

— Спокойно, Козел. Бъркаш адреса. Нито аз, нито Алкалай сме в траур за оня бисексуален убиец от Краснодар.

— Кой тогава, Хакел? Да не си въобразяваш, че телефонът е в указателя?

— Не знам... Белград?

— Абсурд!

— Не бързай. Капитан Младич е убит.

— Как?

— Заклан... кавказки почерк.

— Чеченци?

— Краснодар е в подножието на Кавказ.

— Младич е утбаш, Хакел. По-вероятно албанска кама го е настигнала.

Не е невъзможно, но не е лесно — помисли Козела. — Сръбските полицаи не са за подценяване.

— Къде?

— В Белград, хотел „Интерконтинентал“. Пред бутика на Цеца Величкович.

— Той беше първо сърбин, после полицаи, Хакел. Патриот, повече шовинист. Всички сърби бяха фенове на Аркан.

— Бутикът затворен. Величкович отсъства, никой нищо не е видял.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисли. След един час ще се срещна с Алкалай в „Шератон“. Ще се обадим заедно.

— Ти си в София?

— А къде, по дяволите, трябва да бъда? Козела почувства ускорението на пулса си.

— Ще чакам, Хакел. Евентуално ще поискам... помощ... от теб.

— Под огън ли си?

— Не... не още. Ще чакам да се обадиш.

Козела излезе от мотела, взе рейса и слезе в града. Два часа по късно беше отново в „Нар“, но в ресторанта, седнал така, че да вижда току що купеното черно „БМВ 7М“.

Аз съм влюбен в тази марка, да се еба в традиционалиста. Ако някой ме дебне, ще ме открие по бавареца.

Привърши обяда и отново се върна в бара. Хакел не се обаждаше трети час... Не бързаше вече. Колата му създаваше чувство за маневреност и бързина, а какво друго би му трябвало при бягство. Никой не го гонеше, а това значеше, че може да изпие първата си водка. Каквото ѝ да предприемеше, щеше да бъде утре...

Утре! Стига си отлагал за „утре“ страхлив, ленив идиот!

И на следващия ден Хакел не се обади. Козела пиеше кафе в бара и гледаше по телевизията траурния концерт в памет на Джордж Харисън, когато телефонът иззвъня. Хакел?

На екрана се изписа Дарделев. Но беше Габриела..

— Иване! — плачеше, всъщност ревеше. — Не затваряй! Моля те, Иване, моля те, моля те, моля те...

— Слушам, Габи. Глътни си сълзите! Случило ли се е нещо?

— Не, не още... — продължаваше да скимти, давеше се, имаше нещо неистово в гласа ѝ. — Боян... Ако остане жив, аз съм мъртва. Отрязах му ташаците... С кухненски нож. Убий го, моля те, на колене те моля!

Поиска му се да каже: „Прати Перо Пора на лов!“. Щеше да бъде подло отмъщение. Не отговаряше нито на възрастта му, нито на дългия му, объркан и кървав път.

— Успокой се, Габи.

— Моля те...

— Габи!

— Ще ме заболи като...

— Млък! — изкрещя Козела. — Забрави за Боян Мирчев! Не ме търси! Никога!

Изключи телефона и изтръпна. Това, което беше казал, можеше да има само един единствен смисъл: „Аз ще се погрижа за Боян, любов моя!“.

Петнадесета глава

Защо Наумов не пророни дума за скопяването на Боян Мирчев!? Това по цял свят се третира като сексуално насилие и подлежи на затвор. В ислямския свят — на смърт.

Преди да замине, Наумов му предложи да му сътрудничи в Тирана, но Габи не беше там и Козела нямаше работа в Албания. В списъка фигурираха трима араби за отстрелване, но нямаше нищо против да ги остави живи. Нито ги познаваше, нито имаше причина да ги избие, било лична, още по-малко религиозна. Козела често споменаваше името божие, но беше атеист.

„Пътят на Коприната“ имаше две посоки — изток запад и обратно. По неговата дестинация имаше единствено кръв и безсмислени жертви. Зад гърба му — петдесет милиона долара, които нямаше шанс да спечели. Зеленият принц ставаше все по-недосегаем. Наричаха го „зелен“, защото, до като се криеше в пустинята на либийско-суданската граница, увиваше на главата си зелена чалма. В Афганистан, подчинявайки се на местните традиции, чалмата беше бяла, но той си оставаше принц, дори и различно оцветен.

Шейх Осама Бин Ладен беше роден в люлката на исляма, беше роднина на саудитската династия и упълномощен с техните капитали анонимно да владее и разширява великата религиозна държава на пророка Мохамед от Филипините до Босна. Зад него стояха всички ислямски радикали, срещу него — целият останал свят. Искаха го жив или мъртъв срещу награда от петдесет милиона долара. Не беше необходимо да имаш практиката на Козела, за да си дадеш сметка каква тълпа от убийци са хукнали на лов за Принца — в посока, противоположна на тази, по която вървеше той. Мотивираният ловец на глави обаче имаше малко шансове срещу охраната от живи торпили, които презираха живота, камо ли прокълнатото от Аллаха предателство за пари. По всички останали точки на земното кълбо, освен във фанатичния свят на рязаните, Принцът отдавна щеше да е зад решетките или балсамиран труп. Американците твърдяха, че обкръжават леговището му в пещерите на Тора Бора и подготвят залавянето му „о!ea{п og aHyе“. Солистите, хукнали за главата му, щяха да останат с кур

в устата. Козела беше твърде горделив и достатъчно „профи“, за да си позволи да бъде един от тях. На път за Габриела той можеше да имитира път към Осама, отстранявайки висшите офицери, реалните подстъпи към главнокомандващия, но само толкова. Осама беше мечтата на глупака. Друга работа би било, ако в Афганистан се възцари мир и Зеленият принц не се окаже нито между пленниците, нито между жертвите. Тогава би се замислил. Габриела, последната илюзия на така наречения смисъл в живота, този балон се спуска, така че остави в устата му метален вкус... и срам. Козела предпочиташе да не се гмурка в дълбините на самоанализа, той все още се движеше и рутинерски, и по инерция.

Изпил водката си в Черна гора, той пътуваше на юг по панорамния път над Адриатика, слушаше Бийтълс, пушеше цигара от цигара и се стараше да не си задава въпроса защо избра именно тази посока. Имаше и друг път, по-къс, но той минаваше през Подгорица и увеличаваше опасността да налети на два от казашките отбора...

Третият го чакаше в Тирана.

Албания беше тюрлюгювеч от албанско средновековие, ислям и истеричен сталински комунизъм. Господ, Аллах, без значение кой, беше й дал море с прекрасни плажове, но осеяни с бункери и амбразури, по протежение на целия бряг от Черна гора до Гърция. Планински вериги, осеяни с действащи и запустели казарми, села от кирпич със зидани, червени джамии, стърчащи поне два пъти над най-високите постройки. Пътища макадан и впрягове от биволи до магарета. Тук там се мяркаха замъци, градени или от пашите през османското владичество, или от наркобароните днес. Между каруците се провираха мощни лимузини, предимно ланчии, ферари, мазерати, ламбургини. Италия беше отсреща, през морето, но влиянието й се чувстваше само в бандитския лукс. Сталинско-маоисткият болшеvizъм беше рухнал преди единайсет години, но паметниците на Енвер Ходжа стояха непокътнати във всички села и паланки, през които минаваше. Пред очите му се стелеше потискаща мизерия, комбинирана с райската красота на природата. Ниви, тук-там изпосталели стада, никаква индустрия, дори електричество нямаше, въпреки че от планините извираха десетки реки, за да се влеят в морето и грохотни, и пълноводни. Дори сводестите каменни мостове, по които минаваше, бяха строени по времето на Османската

империя. Двеста и петдесет километра го делеха от границата до Тирана — разстояние, което с беемето би взел за около два часа. По албанските пътища влезе в столицата за шест.

На площад „Скендер бей“ един срещу друг бяха двата хотела — „Албания“ и „Тирана“. Козела паркира пред единия и с истинския си паспорт се регистрира в другия. Отдавна не беше се казвал Иван Милетиев, както отдавна не изглеждаше така, както майка му го беше родила.

Хотел „Албания“ беше сграда, която би оправдала романтичния неосталинизъм в Магадан или Мурманск, но на тази географска ширина приличаше по-скоро на затвор. На Козела малко му пукаше къде ще спи, още по-малко като не знаеше колко време ще престои тук и ще стои ли въобще, или ще му се наложи да побегне панически.

Плати петдесет долара, но като влезе в стаята, реши, че не е чак толкова скъпо. Напук на всеобщата мизерия хотелът демонстрираше нахален лукс, разбира се, италиански. Заклучи се, изкъпа се с вряла вода и легна да спи. Пътят го съсипа, досадата го умори повече от всичко. Спа два часа. В пет след обяд беше тъмно, валеше сняг, беше Никулден и умираше от глад.

Албанците едва ли се радваха на туризъм дори през лятото, камо ли през декември. Преброи двайсет и трима души персонал, но в ресторанта той беше единственият клиент. Толкова по-добре, най-малко от компания имаше нужда. Баща му се казваше Никола, лека му пръст, и в детството му това беше най-светлият празник в старата лесидренска къща.

Спомените бяха избелели като снимки, но освен тях не притежаваше друго. Щом е Никулден, нека бъде празник.

Колкото заможни бяха албанците в Македония и Косово, толкова бедни бяха в родината си. Изключение правеше единствено „Забраненият град“. Докато скиташе зад оградата на бившата комунистическа цитадела, Козела слушаше новините с раздвоено внимание. Тора Бора беше паднала под ударите на Делта форс, САС и отрядите муджехидини-пушу. Колата се движеше с двайсетина километра в час и беше непрекъснато нападана от глутници подивели кучета. Войната в Афганистан практически беше приключила, Осама Бин Ладен — изчезнал. Нямаше го, беше се изпарил, а това правеше касапницата срещу талибаните му безсмислена, а наградата за главата му — открита.

Козелът спря и натисна клаксона. Трябваше да сгази десетина бойни кучета, за да продължи. Срещу и около бавареца се зъбеха и лаеха бултериери, питбули, стафордшири, ротвайлери, мастифи, булдоци. Ако улиците на София бяха задръстени с помияри, в просешки бедната Тирана и обявения за „забранен град“ южен квартал на комунистическата олигархия скитаха подивели най-скъпите кучешки породи, известни със събирателното понятие — гладиатори. Собствениците на къщите, бившите лакеи на Енвер Ходжа се бяха пръснали по света, слугите им — по селата, охраната — по наркобандите, но домашните любимци, оставени без контрол и освирепели от глад, се бяха върнали към инстинктите на свирепата си природа.

Клаксонът не разпръсна глутницата. Козела включи на първа и потегли рязко. Дълго чуваше задавен от ярост лай, но не се обърна. Не погледна и в огледалото за обратно виждане. Беше свикнал да не се интересува от агонията на жертвите си, истинската наслада за родения убиец, та за някакви подивели псета ли трябваше да се тревожи. Козела не беше роден убиец, макар че беше тук именно да сее смърт. Беше се превърнал в килър против волята си, принуден от обстоятелствата и въпреки че щеше да продължи по пътя си, това не му създаваше тръпка на удоволствие... Напротив, досада. Осама Бин Ладен беше жив. Наградата за главата му валидна, а зад кървавото бинго се криеха петдесет милиона долара и амнистия по цял свят без шибаната му родина. Зеленият принц си заслужаваше едно последно свръхусилие, но трябваше да се разчисти пътят към него. Походът започваше от Тирана.

Боян Мирчев беше личен въпрос, но от командирите на Ал Кайда — Джанат Гул и Хауки Исламболи — зависеше дали ще се добере до Осама.

На седми декември превзеха пещерния лабиринт Тора Бора, Кандахар се предаде, но Зеленият принц кур на вилица! Дематериализира ли се това зловещо копеле? Имаше вариант Ал Кайда да го свитне, кремира и превърне в новия Мохамед. Не беше за подценяване такава възможност. Ако беше жив, се беше изнизал от Афганистан под носа на спец частите на ЦРУ... Горко на Америка! Наближаваше Коледа, Нова година, еврейските празници и светът отново щеше да трепери, сграбчен от костеливата ръка на терора.

Наградата за главата му щеше да скочи двойно, не заловените лидери, приближени на Осама, да заиграят главните роли в битката ислям срещу християнство. По движенията на Исламболи и Гул можеше да се съди къде се крие Бен Ладен. Ако вождът беше жив, генералите му ставаха безценни.

Единственият път за бягство на Зеления принц беше пакистанската граница. Летището на Кандахар беше превзето от Американците. От север, запад и юг бяха частите на Алианса. Пакистан и от там или Саудитска Арабия по море през Карачи, или по въздух Филипините, Индонезия или Малайзия...

Козела се почувства възбуден като комарджия.

Искаш ли наградата, алчно, смахнато копеле!, помисли той, докато се настаняваше на масата в хотел „Албания“.

Шестнадесета глава

„Човекът или е рицар, или подлец. Не съществуваше междинно животно Няма подъл рицар, нито благороден подлец.“ — Козела ценеше високо собствената си персона. Беше убиец, да, но нито един от тези, които беше пратил в отвъдното, не заслужаваше да живее. По някакъв свой, разбира се незаконен начин, той чистеше света от човешки боклук. Никой не беше го упълномощил да го върши, но нямаше намерение да иска разрешение или благословия, включително и от Бога. Беше млад мъж, когато Нобеловия комитет присъди годишната си награда за мир на двама терористи — египетския и израелския президенти. Монахем Бегин беше взривил хотел „Давид“ в Ерусалим и избил десетки емисари от Британската армия, Ануар Садат, дясната ръка на Гамар Абдел Насър и шеф на наказателните батальони на Египет, стотици англичани и французи в Саудитската Криза от 1953 година. Но и той, и Бегин станаха лауреати на Нобелови награди за мир, а не американеца Джими Картър, който в качеството си на най-могъщия мъж на света ги принуди да сложат подписите си в Кейп Дейвидското мирно споразумение. Ако Зеленият принц вместо да взривява Световния търговски център беше заклал лидера на талибаните Молла Мохамад Омар, не президентът Буш, а той щеше да бъде олицетворение на въоръженото „Добро“, нобелов лауреат и носител на рицарството, а не на терориста-подлец, унищожавач от засада. Осама не беше

чистач, беше убиец. Чистач щеше да бъде този, който се добере до него. Козела беше на път...

Обади се на ескадронистите в София. Намери адреса на Наумов, но налетя на новия български посланик в Тирана.

— Търся господин Наумов? — каза Козела.

— И аз го търся — беше отговорът. — И ще го намеря, ей богу — посланикът говореше заплашително, остро, по всяка вероятност щеше да затръшне слушалката.

— Не затваряйте, ваше превъзходителство. Едва ли го търсим по различни поводи. След пауза Козела чу:

— Имате ли пълномощия?

— Моля, разберете ме добре. Не мога да говоря по телефона, не мога да дойда в легацията. Службата не ми го позволява. Предлагам да се срещнем частно в хотел „Тирана“. Истинската ми работа е с лицето Боян... Достатъчно ли е?

За посланикът вече беше ясно, че говори с офицер от ВКР — военното контраразузнаване.

— Да — каза негово превъзходителство. — Къде и кога?

— Щом оставяте инициативата на мен — 14 часа, хотел „Тирана“. Сам!

— Ще ме познаете ли?

— Разбира се — уверено отговори Козела, макар че нямаше никаква представа как изглежда посолът.

— Ще бъда точен — разговорът завърши.

Балканите бяха много различни в национален, религиозен, нравствен, дори в типологически смисъл. Набито око можеше без усилие да различи грък от румънец, сърбин от българин, албанец от македонец, турчин от хърват и т.н. Разликите бяха разнообразни и много, но приликите, макар и малко — твърде съществени. Ако нещо правеше Балканите единен геополитически свят, това беше жестокост, завист и подкупност. Имаше исторически обяснения, друг въпрос беше дали са убедителни. Жестокостта се обясняваше с непрекъснатите войни, които преследваха полуострова в многовековната му съдба, завистта като типичен вододел между богатия север и бедния юг. За подкупността, обаче, нямаше историческо оправдание. На Балканите корупцията разяждаше богати и бедни, неграмотни и интелигентни, християни и ислямисти.

Без да прониква във философията на явлението, Козела напипваше параметрите му по интуиция и го експлоатираше безмилостно. Жестокост придоби с времето, през завистта

премина болезнено, но на корупция никой не беше го учил, освен може би региона, обаче плуваше в нея уверено и по свой начин несъзнателно. Даването и приемането на подкуп беше негова природа, без да му създава дискомфорт и предизвиква чувство за вина.

За да бъде убедителен, Козела трябваше да познае посланика Това значеше, че трябва да купи някой, който да свърши неговата работа, да активизира завистта на този, който ще експлоатира, и да заложи своята придобита жестокост, за да не позволи подкуп срещу собствената си глава.

В 12 часа Козела влезе в бара на хотел „Тирана“. Твърдеше се, че мюсюлманите не пият алкохол, но нито българските турци, нито албанците спазваха корана. Барът беше пълен. Козела си намери стол, попита бармана дали говори английски, не получи отговор, но след няколко минути срещу него застана Флора. Когато установиха, че езиковата бариера не ги препъва, Козела попита:

— Познавате ли българският посланик, госпожо?

— Лично не... госпожица.

— Но знаете как изглежда, напи? Жената кимна утвърдително.

— Бих ви помолил да ми го покажете, щом влезе в бара. След два часа.

Погледна го подозрително, не отговори, но и не си отиде.

Козела отброи пет банкноти по сто долара и ги подаде, Флора ги взе не принудено, нави ги на руло и пъкна в ръкава на полото си.

— Ще ви покажа посола, господине.

— Услугата струва значително по малко от петстотин долара, Флора замръзна.

— Как очаквате да ги изработя?

— Лесно, госпожице. Достатъчно е да ми превеждате при нужда. Ще остана в града няколко дни. Преди да си тръгна ще получите още толкова. Приемате ли?

— Да.

— Как се казвате?

— Флора Марин.

— Албанка ли сте?

— Молдованка от Румъния. Козела беше искрено изненадан.

— Молдованка?

— Дълга история... Ако искате, ще ви я разкажа.

— След срещата ми с посланика Каня ви на обяд. Кажете на бармана, че искам водка „Смирноф“ и газирана вода.

Флора изпълни молбата-заповед, без да помръдне от мястото си. — Позволявате ли още един въпрос, господине?

— Моля.

— Американец ли сте?

— Българин, роден в Америка. Джон Милетич — подаде й ръка, задържа я. — Да ви предложи напитка?

— На работа съм.

— Барманът ли е боса тук? Флора се усмихна.

— Не, за съжаление... Барманът е добро момче. Козела пусна ръката й.

— Което значи, че шефът не е?...

— Да. В момента отсъства. Арабин. Хотелът е негов.

Тревожен сигнал, но сега не беше времето да задава въпроси.

— Благодаря, Флора. Вършете си работата. Искам да сте срещу мен в два без пет.

В 13 часа радио телевизия „Тирана“ излъчи централните си новини. По траурния тон можеше да се съди, че талибаните окончателно са загубили войната, но от картината, че Осама Бин Ладен е в неизвестност. Ловният сезон не беше приключил.

Негово превъзходителство посланикът на България бе млад, дебел плешивец, с диоптри като лупи, пред които кафявите му очи изглеждаха и опулени, и плахи. Ръката му потна, костюмът изряден, — само че върху това недодялано тяло бе все едно какво ще надене.

— Иванов — представи се Козела.

— Петров — каза той.

— Знам ви името.

Козела му посочи стол и седна.

— Вие Иванов ли сте?

— Не.

Посолът премигна.

— Служите на България. Да?

— Да.

— Тук аз съм България.

Козела се усмихна любезно.

— Но не сте Петров. Да?

Посланикът видимо не харесваше маниера на Козела.

— Петър Манов... Имате ли чин?

— Полковник. ВКР. Иван Милетиев — извади паспорта и го хвърли пред него. — Гладен съм, господин Манов. Ще обядваш ли с мен?

— Да. Имате ли нещо против да избира менюто? — върна паспорта му. — За сметка на родината.

— Не — кротко каза Козела. — всички съществуваме за сметка на родината. Аз ще пия водка.

— И аз, аперитив... Имат добри вина. И местни, и италиански. Ще ми се доверите ли?

— Разбира се — Козела се облегна в стола, запали цигара, разкопча сакото, така че Манов да види ръкохватката на магнума.

Докато си пиеха водката, посланикът отрупа масата с лакомства. Все още не засягаха същината на срещата и водеха ленив, неангажиран разговор. Манов яде и лакомо, и с апетит, Козела не се докосна до рибата, макар че ухаеше подкупващо.

— Как прекарахте оръжието? — попита Манов, след като обърса мазната си уста със салфетката.

— Получих го тук... след границата. Посланикът мислеше трескаво.

— Стефан Наумов излага страната, полковник. Целият дипломатически корпус знае, че търгува с дрога. Сали Бериша го прие във фамилията си. Албанските кланове имитират Коза Ностра.

Козела знаеше всичко, свързано с бившия дипломат. Легендата „полковник от ВКР“ го правеше убедителен в очите на Манов, но въпросът, който му зададе, го накара да онемее.

— Кой скопи Боян Мирчев?

Посланикът го погледна с уважение.

— Не знаех, че този факт е известен в София.

— Мирчев беше член на нашия тим, господин Манов.

— Наричай ме Петър, Иване. Навит ли си?

Козела продължи да се усмихва подкупващо.

— Разбира се — подпряха лакти на бара. Флора рееше поглед в изпразващия се ресторант. Беше красива по натрапчивия, преселен цигански маниер на юга, но плаха, дори уплашена.

— Знам малко подробности — обади се Манов. — Предимно слухове...

— Без значение.

— Опитал се да насили някаква жена. Българка. Говорят, че е отвлечена от София. Тя е извършила ампутация на тестисите. — Посланикът сви рамене. — Не гарантирам, че е станало точно така. Твърдения на диаспората във Вльора.

Козела беше чул достатъчно, без да задава въпроси. Запали цигара, доби необходимата сериозност.

— Момичето се казва Габриела Развигорова. Баща ѝ, наричахме го Сирака, беше един от най-способните генерали в МВР. Мирчев я отвлече с помощта на Бериша... Хора от неговия отбор. Останалото е вярно, Петре. Габриела е в София. От Вльора се е добрала до Корфу и от там — с помощта на военното ни аташе в Атина до София.

Манов кимаше разбиращо през цялото време.

— Габриела? Точно така, това име споменавах.

— Кой?

— Българи, живуци във Вльора. Мога да разбере по телефона?

— Ако обичаш. Интересуват ме адреси, имена и всичко, което се знае за Боян Мирчев.

След десетина минути посланикът му продиктува необходимото.

— Как ще върнеш Мирчев в България? Пази се от Бериша. Той царува на юг.

— Да го връщам? — Козела се наведе над масата. — Излишно разточителство. Манов разбра всичко.

— Истински срам бера заради Наумов, полковник. Можеш ли да се погрижиш за него?

— Личен подарък?

Посланикът се усмихна за пръв път.

— Не личен, полковник, на България, макар че ще го приветствам и ще го ползвам.

— Ще видя какво мога да направя — неопределено каза Козела.

Петър Манов поиска сметката.

— Къде да те търся, господин полковник?

— Настаних се в хотел „Албания“, но ще слеза на юг. Аз ще те търся.

Манов се колеба дълго, преди да отвори уста.

— Знаеш ли кой е собственикът на хотела?

— Представа нямам.

— Ислямски Джихат... Египетският му клон „Мюсюлманското братство“. Формалният собственик е Хауки Исламболи.

Козела се разсмя искрено, макар че би предпочел да не се поддава на изненадата.

— Чух, че и този хотел е арабска собственост?

— Ал Кайда — кимна Манов, до като ставаше. — Управлява го Джанат Гул, един от най-близките убийци на Осама.

Когато се върна на бара и застана срещу Флора, в ресторанта не беше останал нито един гост, а беше едва три и половина следобед.

— Поръчахте храна за едно село, но не хапнахте нищо!

— Пих. Рядко ям и пия едновременно. Гладна ли сте?

Флора поклати глава.

— До шест съм на работа.

— Гладна?

— Ям в кухнята... понякога.

— В хотела ли спите?

— Под наем... наблизо.

— Тогава ще сменим обяда с вечеря. Приемате ли?

— Шефът се връща тази нощ.

— Зависите ли от него?

— Да. Не съм негова любовница, ако добре разбрах въпроса?

— Значи след работно време сте свободна?

Флора се усмихна неискрено, дори фалшиво.

— Ние сме в Албания, господин Милетич.

— Ако бяхме в Италия?

— За първи път ли сте в мюсюлманска страна?

— Не. Искам водка.

Флора изпълни сама поръчката. Мълчеше, но Козела чувстваше, че има какво да каже и че се подготвя вътрешно за някаква изповед. Най-вероятно щеше да лъже. Беше ѝ обещал още петстотин долара, а в тази повсеместна беднотия трябваше да е луда да ги изпусне.

— Шефът ме смята за своя собственост. Щях да се омъжа за един негов... приятел.

— Щяхте? Флора кимна.

— Умря... Убиха го. В Афганистан.

— Американците?

— Моджахидините. Той беше талибан.

— Афганистанец?

— Таджик от Иран. Войник на Аллаха.

Козела реши да не пита повече. Прекомерният интерес към ислямските дела беше нездравословен в момента. Всъщност беше смъртно опасен навсякъде по света.

— Последен въпрос, Флора. Обичахте ли го?

— Не — каза тя и лицето ѝ замръзна.

В бара влезе Джанат Гул и свитата му. Бяха повече от трийсет души. Араби, перси, негри, чеченци... Господи, колко боклук имаше по този шибан свят! Козела допи водката, разсеяно мина през талибаните и излезе.

Небето посивяваше, но слънцето все още не се беше показало над Шар планина, когато Козела паркира на пристанището във Вльора. Градът беше или строен от италианци, или имитация на Ривиерата, но той не беше турист, беше виждал и по красиви места и нямаше намерение да отваря инфантилно око за пейзажа. Беше дошъл „да отбие номера“ и да се разкара по най-бързия начин. В шест часа, по стар комунистически терк, полицаите получаваха инструкции в управленията и за тридесет минути Албания беше в ръцете на съдбата. Това беше благословено време за наркотърговците, но тази сутрин ролята на съдбата щеше да играе той.

В шест без пет беше намерил адреса, точно в шест застреля една злобна немска овчарка, в шест и две грамаден бодигард, тромав като костенурка и космат като глиган. В шест и пет разби ключалката с изстрел, в шест и десет вкара три патрона 44-ти калибър в тялото на спящия Боян Мирчев, в шест и двадесет запали колата, в шест и тридесет и пет напусна Вльора. В седем каза:

— Мирчев заспа завинаги! — не дочака отговора на Перо Пора, даде газ и хукна по обратния път към Тирана. В дванадесет и двадесет и пет легна да спи. В осемнадесет без пет се събуди, избръсна се и излезе. В осемнадесет и десет прекоси площад „Скендер Бег“ и влезе в хотел „Тирана“. Флора я нямаше.

— Водка? — попита барманът.

— Водка — Козела кимна разсеяно. — Мис Флора?

Барманът измънка нещо неразбираемо, сервира и отиде да обслужва клиентите си. Козела внимателно огледа бара. Нямаше го и Джанат Гул, но пазвантите му бяха навсякъде. Едни играеха карти, други четяха вестници, предимно Американска преса, в дъното зад бара се чуваше тракане на зарчета. Табла,

нищо по естествено за ориенталска кръчма, нищо че географски Албания беше в крайния запад на полуострова. Беше гладен, но щеше да изчака Флора. Включи телефона и набра Манов.

— Знам, Иване — каза посланикът — ченгетата са тук.

— Чиста ли е връзката?

— Надявам се. Каня те на обяд в резиденцията.

— Ще се обадя, ако остана в града. Къде е предшественика ти?

— Знаеш къде...

— Покани го на вечеря!

— Аз?

— Ти, разбира се. Веднага!

— Ще откаже.

— Направи така, че да не откаже — тихо, но ядно каза Козела. — След половин час ще изключи телефона.

— Ще го ликвидираш тук?

— Няма да стигне на вечерята. Действай, твое превъзходителство, ако не искаш този боклук да остане твоя грижа.

Когато прибра апарата в джоба, видя Джанат Гул седнал срещу него, на другия край на квадратния бар. Малко по късно влезе и Флора. Силния грим не криеше синината под дясното ѝ око. Козела допи бавно водката си и излезе. Гул имаше негова снимка, но дали истинска или след пластичната операция? По-добре беше да не му се навира в очите.

Седемнадесета глава

— Къде си, Манов?

— На път за...

Козела го прекъсна.

— Обръщай колата и в резиденцията!

— Но аз излизам през гарата?

— Чака те засада. Изчезвай или си труп.

Козела изплува от сянката на и без това тъмните улици и с ръце в джобовете тръгна към гаровата кръчма. Беше пил, но трезвен. Залиташе... Не беше единствен по мръсния, осеян с дупки площад. Знаеше, че го наблюдават и снайперистите по покривите, и личната охрана на Наумов, прикачена му от бившия президент Бериша. Пред входа на кръчмата беше паркиран черен Мерцедес, крайната цел, но за да се добере до

машината, трябваше да преодолее три кордона „енверисти“. Какво точно означаваше този синоним на маоизма беше рано да подлага на анализ.

Пияният не правеше впечатление никому, а в района на гарата нямаше по-обичайна гледка. Кръчмата, името не можеше да прочете, но орелът над вратата беше символът на страната, присъстваше на знамето и къде ли не из града. Беше и евтина, и денонощна. Пребъркаха го, не носеше оръжие, поне не такова, каквото бяха свикнали да търсят. Като се увериха, че е „чист“, гардовете престанаха да му обръщат внимание, а той точно това искаше. Почиваше си подпрян на една топола на двадесетина метра от кръчмата. Трябваше да събере сили, или поне да ги убеди, че му трябва време да си поеме „сулука“.

Албания беше демократична страна, но само на пръв поглед. В заведението, към което отчаяно се стремеше, висяха портрети на Сталин, Мао, Енвер Ходжа, Че Гевара, Саддам Хюсеин, Кадафи и още три лица, които не му говореха нищо. Комунизмът разцъфтяваше, символите му сияеха. На нивото на вратата имаше портрет и на Горбачов, но превърнат в мишена. Местните пияници играеха дартс, хвърляйки стрелите в лицето му.

Имитирайки стремеж към заведението, всъщност атакуваше колата. Козела презираше отровата и бомбите. Това бяха оръжията на страхливеца, но тази вечер щеше да ги използва. Тръгна, залитна, понесе се напред с размах на ръцете, спъна се, падна до колата, залепи опаковка „семтекс“ под резервоара и с пълзене излезе на светло. Над глава си видя два калашника, получи ритник в ребрата, стана с мъка и на зиг-заг тръгна по обратния път.

Наумов чакаше във вонящата кръчма и отдавна нервничеше. Какво досие му носеше ебалника, който София изпрати на негово място? И за какъв хуй му е, щом безмилостната ръка на МВР е безсилна в Тирана? Наумов едва изчака класическия толеранс, скочи, изкрещя на охраната да го следва и хукна към колата.

От другата страна на площада дебнеше Козела. Когато мерцедесът извърши маневрата и тръгна към моста на ж.п. линията, натисна дистанционното управление. Видя взрива, чу трясъка на приближаващ се влак, влезе в колата и напусна полесражението.

Сейф Ал Ислам Ал Кадафи, синът на Моамар, пристигна в Тирана. От прозореца на хотелската стая Козела беше видял приготовленията, но беше останал с впечатление, че предстои посрещане на държавен глава. Президентът Майдани посрещна като султан синчето на лудия вожд на джамахирията. По цял свят исляма беше един и същ — враждебен и фанатичен. Площадът изгори стотици американски и британски знамена, чучелата на Буш и Блеър, и се разотида, оставяйки площад „Скендер Бей“ по-мръсен от обор. Напрежение са чувстваше и в хотела, макар че на пръв поглед рутината изглеждаше същата. И без това репресивна, албанската полиция действаше изборително и не се подчиняваше на централната власт. Всеки от седемте основни клана, организирани във фамилии на племенен принцип, имаха свои полиции, които сучеха и от държавния бюджет, и от мафиотските босове. Една униформена банда пазеше хотел „Тирана“, друга „Албания“, една охрана имаше настоящия президент, друга бившия, и те избягваха да се срещат. Застанеха ли очи в очи, започваше война, която се водеше повече от три века. Изключение правеше единствено Енвер Ходжа, който беше избил всички духовници, племенни вождове и дисидентската интелигенция и в продължение на петдесет години войните от десетки, се бяха свели до една — комунисти срещу албанци. Енвер Ходжа беше мъртъв, структурите му се разпадаха и, макар че Майдани се обявяваше за негов идеен наследник, беше далеч от властта, авторитета и кръвожадността му.

Козела слезе в бара. Всеки ден се събуждаше с мисълта, че няма да пие повече и всяка сутрин се повтаряше една и съща процедура — душ, бръснене, обличане набързо, купуване на пресата и засядане в някоя кръчма.

Във фоайето на хотела продаваха няколко вестника на английски, но вече цяла седмица четеше парижкото издание на „Интернешънъл Херълд Трибюн“. И само новините, свързани с войната в Афганистан. Не беше изпил първата водка, когато се увери, че Осама не е заловен. Друго не го интересуваше. Беше рано, бара празен, но пред вратата на „Тирана“, който виждаше през прозорците, се тълпеше народ, което можеше да значи, че Сейф Ал Ислам е в хотела, или че всеки момент ще пристигне. Точно в десет часа Джанат Гул излезе пред входа да посрещне втория човек на Либийската Арабска Народна Джамахирия. В хотел „Тирана“ беше Флора. Трябваше да прекоси площада, за

да я види. Искаше, но не биваше. Беше опасно за нея... него кучета го яли.

Козела чувстваше надигане на вътрешен гняв, но знаеше, че тази отрова ще го доведе до ярост... Отрова? Дали зловещото оръжие на Медичи и Борджии не беше единствената му възможност? Поръча втора водка и включи телефона. Не чакаше позив от никого, но и не знаеше какво да предприеме. Нямаше работа в шибаната Албания, но къде, по дяволите, да се дене? Старостта чукаше на вратата, за бъдещето беше смешно да мисли, но поне за покой, защо не... Сам? Някой ден щяха да открият мършата му по смрадта и мухите.

След третата водка, Козела отиде в тоалетната и откри един дезинфектант, който от много години беше забранен по цял свят. Сублимат! Албания не беше дори „трети свят“. Кой знае, ако се разтърсеше, може би щеше да открие и ДДТ?

Беше мислил да ползва отрова, но нито имаше идея каква, още по-малко как да си я достави. Съдбата си е ебала майката. Господ и на присмех помага! Това ли беше скрития цинизъм на природата, за който говореше Мърфи.

Осемнайсета глава

Когато се върна на масата завари бележка, пъхната под чашата. На полуграмотен английски прочете „Босът/шефът, знае кой си. Мисли, че играя в твоя/крю отбор. Ще ме убие/ебе. Искан да дойдеш в бара. Еби се/довери се на Исламболи. Те се Диск еасп о!пег/ мразят. Пази се. Ела. Ф. Тел Оввв 1094. Р!ег /р!еазе/, моля. Ф.“

Макар и труден за разгадаване, текста беше достатъчно красноречив. Козела включи апарата, но преди да набере номера някой успя да се „вдене“. Менюто изписа „Пор“, но знаеше, че го търси Габриела.

- Иване?
- Да.
- Жив ли е Боян?
- Не.
- Пресата мълчи... Защо?
- Не очаквай биографии. Ни негова, ни моя.
- За Наумов пишат. Защо?
- Избирателно... той беше национален проблем.
- Ти не работиш за държавата. Нали?

— Работил съм. Дълги години.

— Не ме лъжи, моля те.

Козела се развесели.

— Точно ти ли го казваш? „Майната ти“ — помисли. — „Защо ли те слушам?“

— Аз не лъжа, Иване. Запомни го!

— Не се налага, Габи. По-здравословно е да забравя каквото мога.

Габи не намери бърз отговор. Сигурен беше, че го търси.

— Ти си обиден, Иване.

— На петдесет години? Нямам време за емоции. Ако искаш благословия, имаш я. Но ако искаш съвет, кажи?

— Да чуем, моля? — нахално, но преиграно. Козела отдавна се беше научил да разчита интонации.

— Внимавай с Коста Дарделев. Харесвам това момче. Готин, куражлия, но ще стане страшен, ако разбере, че го мамиш.

— Защо мислиш, че живея с него?

— Не мисля, Габи. Знам. Пази се.

— От теб?

— Аз изчезнах, мъртъв. Пази се и една молба, последна. Иди на гроба на баща си. Занеси цветя, моля те. Сирака е единствения мъртвец пред когото съм виновен.

— Не затваряй — изкрещя Габи.

— Налага се... казвай бързо. Не разполагам с време.

— Наистина ли ми подаряваш крайслера?

— Подарявам ви го. Има известна разлика.

— Защо, Иване?

— Нямам време, Габи. Ако не ви трябва зарежете го. Правете каквото искате.

— Ще се върнеш ли?

— Не.

Габи отново се опита да мълчи многозначително.

— Затваряй, момиче.

— Не, моля те. Коста иска да те чуе.

— Козел?

— Слушам.

— Ако имаш нужда от мен.

— Нямам, приятелю. Забрави Козела.

— Ще запазя телефона и няма да забравя Козела. Никога. Повикаш ли ме ще дойда. Запомни го.

— Запомних го. Сбогом.

— Козел?

— Да.

— Довиждане. — Пора изключи апарата.

„Чао, България — запазил настроението си помисли той. — Ебал съм ти майката и сбогом... Този път завинаги!“ Това беше най-умното решение, което можеше да вземе, но забравяше старата криминална максима „Убиецът винаги се завръща на местопрестъплението!“

Козела лисна водката в гърлото си, поръча втора и отиде на рецепцията.

— Търся г-н Хауки Исламболи?

— Кой сте вие? — попита чиновникът.

— Не знаете ли? Аз съм гост на хотела.

— Нищо не ми гарантира, че паспорта ви е истински.

— Обадете се на полицията.

Шефът на рецепцията поклати глава уморено.

— Без полиция. Какво искате?

— Среща с господин Исламболи.

— Той е много зает.

Козела го прекъсна.

— Търси го американец. Командос. Ще чакам в бара.

Заведението започна да се пълни с охрана, но Исламболи не се появяваше. Нямаше съмнение, че ще дойде. Или щеше да е мъртъв, или някой от гардовете да му задава въпроси. Мина тягостен половин час преди египтянина да влезе в бара. В представата за красив и богат арабин влизаше всичко, което излъчваше този бандит. Висок, строен, облечен изключително скъпо, с мустаци ала Омар Шариф и с любезното самочувствие на мъж добил образованието си точно там, където трябва. Без да губи време седна срещу него.

— Искал сте да ме видите? — кадифен, любезен глас, ласкави очи, спокойствие на хищник без естествен враг. Перфектен английски, научен на място.

— Да. Благодаря ви, че ми отделихте време.

Исламболи изтри любезността от лицето си.

— Вие не сте американец?

Козела знаеше, че има работа с „печен пич“ и че лъжите няма да му вършат работа.

— Българин. В хотела се регистрирах с фалшив американски паспорт.

— Военен?

— Да. Полковник от военното контраразузнаване.

— Легално ли сте в Тирана?

— Не.

Исламболи се усмихна язвително.

— Защо ми се доверявате? Не ме познавате нали?

— И да и не. Доверявам се по принуда.

Арабинът го гледаше изпитателно.

— Въоръжен ли сте?

— Да.

— Извадете оръжието и внимателно го поставете на масата.

С два пръста, без да посяга към спусъка, Козела изпълни заповедта. Няколко секунди се гледаха изпитателно в очите, после египтянинът каза:

— Приберете магнума. Какво знаете за мен?

Козела се прекръсти мислено.

— Всичко необходимо. Богато семейство от Александрия. Баща хирург, брат офицер и двамата членове на „Мюсюлманско братство“. Вие сте юрист завършил в Йеил.

— Брат ми?

— Загинал в атентата срещу Ануар Садат. Исламболи възвърна мекото си изражение.

— Добра работа вършат вашите служби. Какво искате всъщност?

— Помощ, господин Исламболи. — Козела извади паспортите си и ги остави на масата. — Ако бях регистриран с българския паспорт, вместо вас тук щеше да бъде Джанат Гул.

По лицето на арабина не се четеше нищо. Нито изненадата, която очакваше, още по-малко някакви чувства. Прегледа внимателно паспортите и му ги върна.

— Ще стигнем до Гул, господин Милетиев. Къде е произведен Американския паспорт? Добра фалшификация.

— В ателиетата на КГБ. Исламболи се усмихна весело.

— Можех и сам да се досетя... В последните няколко дни в Тирана загинаха двама ваши сънародници. Чухте ли?

— Да.

— Кой е свършил мократа работа? Вие?

Козела кимна.

— Изпълних присъди. Служебно задължение.

— Знаете ли кой ви търси?

— Сали Бериша.

— Анонимен килър.

— Сигурен ли сте?

— Не. Джанат Гул може да го насъска.

— Защо не го е направил?

— Той е талибан. Не му пука кой избива християни в Тирана.

Исламболи извика сервитьора. Не разбра какво му каза, но ако съдеше по чашите почерпи го водка и взе уиски за себе си.

— Гул знае ли кой сте?

— Има моя снимка. Предупредиха ме в София. Не вярвах, оказа се истина.

Козела му подаде бележката. И за арабинът не беше кой знае какъв проблем да я разчете.

— Какво значи Ф.?

— Флора.

— Име на иШа

— Причината да съм в Тирана.

— И е в ръцете на Джанат?

— Да. Формално работи в бара.

— Искате от мен тази жена?!

— Да, 51 г.

Исламболи отпи глътка уиски, Козела направи същото. Мълчаха.

— Какво ви кара да мислите, че ще ви помогна? Защо да ви направя толкова рискована услуга?

— Вие сте бизнесмен. Аз ви преча да си вършите работата. Ако се споразумеем ще премина във вашия отбор.

— Не ви разбирам?

— Напротив, добре ме разбирате. По диагонала на моята страна минават шестотин километра от „Пътя на коприната“. Аз държа ключа. Споразумеем ли се, вратата е отключена за вас.

Исламболи мисли дълго. Отпиваше, проведе два телефонни разговора, но не той ги беше предизвикал.

— Очаквате ли да ви повярвам, господин Милетиев?

— Не безрезервно разбира се. Доверието е изпит. И как ще го издържите?

— Искате ли свободен достъп до пътя?

— Ако го получа, знаете ли какво ще транспортирам?

— Да.

— И приемате?

Козела кимна.

— Как виждате подробностите? Имате ли реален план?

— Вие изтръгвате Флора от ноктите на Джанат Гул, аз освобождавам пътя. Стоката пристига в Тирана, аз взимам жената и изчезвам... Вие ще знаете къде съм.

— Как ще осигурите моите хора?

— По телефона. Трябва да бързаме, сър. Всеки ден е фатален.

Исламболи се усмихна разбиращо.

— Прочетох бележката. Знаете ли кой е гост на Джанат?

— Да. Моля ви, З1Г. Нека си стиснем ръцете и да действаме.

— Имаш ли нужда от пари, Коста? — Крещяща, Козел... Харча твоите... Свършват.

— Двадесет хиляди долара, ако имаш глава на раменете. Как си?

— Влизам в ада! Казвай.

— Имам условия, Пор. Нито дума на Габриела.

— Вярваш ли ми?

— Не, но си беден и алчен. Това стига ли? Дарделев мълчаливо глътна обидата.

— Какво трябва да направя, партньор?

Козела едва се въздържа да не му тегли майната.

— Запиши един телефон. — продиктува му необходимото.

— Обади се веднага. Ще получиш аванс и заповеди. Останалото е в твои ръце, Пор. Действай! Ще те командвам дистанционно.

През нощта се обади Флора.

— Бягай, Джон. Твоите момчета ме освободиха. Бягай веднага. Джанет те осъди на смърт.

— Къде си, Флора?

— Пътувам по морето... с кораб... Не знам къде! Бягай!

Козела обаче знаеше. Знаеше, и че няма да бяга. Не той и не от този ебалник, талибана.

Няма престъпление, което не влачи на буксир всички останали. Сумарната на порока е константна. Ако си убиец и наркоман, не е задължително да си педераст и комарджия. „Да се еба в главата спиртосана!“ — сам себе си напсува Козела. — Отегчен от чакане, безделие и пиянство. — „Аз не пия, аз се наливам!“ — мислеше той взрян пред визьора във входа на хотел „Тирана“.

Трети ден чакаше Исламболи, реакцията на Джанат Гул и позив от Пора. Беше сменил стаята, заредил „Шаер“-а и с магнум в едната и визьора в другата ръка седеше на пусия. Все

някой щеше да дойде... Кой? Беше време да изчезва, а все още не беше използвал тридесетте литра сублимат, с които беше заредил банята.

На четвъртата сутрин го събуди Хакел.

— Знаеш ли къде е Осама, Джон?

— На, майка ти у пътката!

— Освен там, къде другаде би могъл да бъде? — хладнокръвно продължи той.

— Най-малко ми е до Осама в момента. Чудя се как да си опазя гъза, Хакел. Не можеш да ми помогнеш, поне не ми пречи.

Хакел повиши глас.

— Пропускаш втори шанс, Козел. Министър Бонев е жив... Ще прозреш ли една проста истина. Полагам неимоверни усилия да те опазя жив. Искаш ли да ти го докажа по телефона?

— Целият съм в слух, ченге. Казвай и да свършваме.

— Ти си в стая 107, в хотел „Албания“. Хакел си въобразяваше, че ще го втрещи, но всъщност разпусна примката около врата му.

— Бинго, колега. Прати ми ченгето. Като роден брат ще го посрещна.

— Не искаш ли Санта Клауз, нагло копеле?

Козела мислеше трескаво.

— Една седмица ни дели от Коледа... Хакел, сериозно те моля за помощ. Имаш ли хора в Тирана?

— И да имам, теб какво те грее?

Нямаше място за шикалкавене. Разказа му почти всичко, спести си появата на Флора и намеренията си. Не след Осама, а след нея щеше да тръгне, но не преди смъртта на Гул и появата на Пора.

Американците търсеха Зеления принц из чукарите на Тора Бора, но според ЦРУ, макар че тази версия не се промъкваше в пресата, шефът на Ал Кайда вече беше в родния си град Хадрамуд, на границата между Йемен и Саудитска Арабия. В Атина го чакаше нова самоличност и самолетен билет до Джеда... но понеже сумарното на пороците беше константа, Козела щеше да го излъже за да отстрани Джанат Гул, после... Вечерта се обади Константин Дарделев. Бившите ескадронисти бяха отпушили границата, тирът на Исламболи на разсъмване щеше да бъде в Тирана.

Деветнайсета глава

Константин Дарделев преброи парите, увери се, че сумата е точна и му подаде бял залепен плик.

— Писмо от Габи.

Козела мълчеше разсеяно на пръв поглед, но всъщност крайно напрегнато. Хората на Хакел бяха отсреща в хотел „Тирана“. Беше им поверил живота си. „Изглупявам с възрастта!“ — мислеше той, когато чу.

— Акцията еднократна ли беше?

— Ако се появи пратка ще се обадя. Ти се справи, момче.

В бара влезе Исламболи, подпря се на плота и зачака.

— Взemi писмото, Пор. Няма да го чета...

— Аз знам всичко, Козел... Прекъсна го грубо.

— Не ме интересува какво знаеш. Изчезвай, имам работа!

Константин Дарделев стана гъвкаво.

— Ще се обадиш ли, Козел?

— Да.

Македонецът си отида, но остави писмото на масата.

— Кой беше младият мъж? — попита Исламболи.

— Мой офицер. Той достави стоката.

Макар и облечен спортно, арабинът не беше загубил нищо от блясъка си на източен аристократ. Благата му, заучена усмивка, сега носеше повече от куртоазията на възпитанието.

— Добра работа, господин Милетиев. Имате рицарска дума.

— Надявам се да постъпите по същия начин?

— О, да. — Исламболи повика барманът. — След малко ще чуете Флора. Ще я доведе там, където кажете. Съветвам ви да напуснете Албания.

Козела кимна.

— Пратих тим срещу Джанат Гул. Ако акцията ме задоволява, изчезвам на мига.

— Флора е на остров Корфу. Къде искате да я доведем?

— Утре заминавам за Атина. Исламболи сложи ръце на рамото му.

— Преди да ви свържа с Флора, мога ли да ви задам един въпрос... Всъщност два?

— Моля? — и Козела се опита да се усмихне. Кой знае каква крива гримаса се получи.

— Вие платихте на вашия офицер. В каква валута и колко?

— Пет хиляди долара в София, петнадесет тук, на масата.

— Мога ли да ползвам канала в бъдеще? Това е вторият ми въпрос?

— Да, но ще трябва да го обсъдим.

— Разбира се — Исламболи извади сто хиляди долара на пачки и ги остави пред него. — Обичам да работя със сериозни мъже, господин Милетиев. Ще останете ли във връзка с мен?

Козела направи дълга пауза, преди да вдигне глава.

— И аз имам въпроси, сър.

Исламболи кимна все така кротко усмихнат.

— Джанат Гул знае, че съм тук. Знае, че аз съм поръчал отвлечането на Флора. Защо все още не е посегнал към врата ми?

Ред беше на арабина да обмисли отговора си.

— Гул е талибан. Синоним на идиот. Такива като него, принц Осама и прочие ни превърнаха, нас мюсюлманите във врагове на човечеството. Ние сме бизнесмени, г-н Милетиев. Без значение дали бизнесът ни е мръсен, престъпен или някакъв друг. Рокфелер, Карнеги, стария Кенеди, Доналд Тръмп са не по-малко гангстери от нас, но обществото предпочита да не коментира личността им. Ясен ли съм?

— Напълно.

— Гул пречи на бизнеса и е мой враг. Той няма работа в този хотел. Жив. Нито може да влезе като гост, враг или под друга форма. Отговорих ли ви?

— Да... сър, преди да чуя Флора, още един въпрос... По-скоро молба. Знаете ли къде е Хадрамуд?

— Родният град на Осама?

— Да. Имам сведения, че той е там. Исламболи поклати глава недоверчиво.

— Не, приятелю. Имам близки в Риад. Щях да знам, ако този изрод се криеше из арабската пустиня — замисли се. — всъщност всичко е възможно. Ще проверя и ще ти кажа, след като получа отговор — каналът свободен ли е?

— Срещу пет процента, да.

Исламболи му подаде ръка, после набра Флора на мобилния си телефон.

— Кажете на жена си, че тази нощ ще бъде прехвърлена в Атина. Хотел „Елион“ на булевард „Василиос“.

Денят го затрупа със събития. Супата, която Джанат Гул изяде на обяд прегори и хранопровода и тънките му черва, превърна черния му дроб в пихтия, задуши го и умря в нечовешки мъки в болницата на „Червеният полумесец“ малко преди шестнадесет часа след обяд. Не беше единственият. Шест талибана бяха хвърлили топа преди него и още девет беряха душа без никакъв шанс за оцеляване.

Козела нито видя кой взе сублимата от стаята, още по-малко кой превзе кухнята на хотел „Тирана“. Ченгетата на Хакел останаха анонимни, но той нямаше нито нужда, нито желание да ги познава. Беше се отървал от Джанат Гул, но въпреки всичко Исламболи му прати три джипа охрана по пътя до границата с Гърция. Чакаше го шеметно бягство по триста и осемдесет километровото трасе до Игуменица в Гърция. След това, ако е рекъл Господ, още хиляда до Атина и... Флора? „Какво да ѝ кажа, когато остана сам с нея? — мислеше трескаво Козела. — Ти си свободна? Тя знае, че е свободна. Аз съм убиец? Нищо ново, щом Гул знаеше, значи знае и тя. Легни с мен. Не, по дяволите, това би било заповед. Еба ли му майката какво да ѝ кажа? Ще мисля когато застанем очи в очи!“

Козела разкъса плика със зъби, разгъна с размах листа и прочете.

„Благодаря! Не се сърди! Разбери ме! Винаги ще мисля за теб! Сбогом!“ Габи.

Козела смачка хартиите на топка и ги хвърли през прозореца. Още една страница от объркания му живот беше затворена безвъзвратно. Какво се криеше зад новата, която се готвеше да разгърне? „Спри да се самозалъгваш, изкуфял идиот! Пред теб няма нищо. Нови бягства и тягостни старини, на какво бъдеще се надяваш, Козел?“ Натисна газта до ламарината и като побеснял се понесе на юг... Ще мисля утре, други ден... някога... Само не днес, на 31 декември, края на първата година от новия век...

КРАЙ

© Христо Калчев

Сканиране: Дарко

Редакция: Панайот Кювлиев

На лов за Зеления принц (с) Христо Калчев, 2002
(с) Камелия Вълва, редактор, 2001
(с) „Квазар“, предпечатна подготовка, 2002
(с) ИК „Световит“, 2002
18ВМ 954-9761-18-5